CLAUDIU MURGAN

SF
113

CONSPIRAȚIA APEI

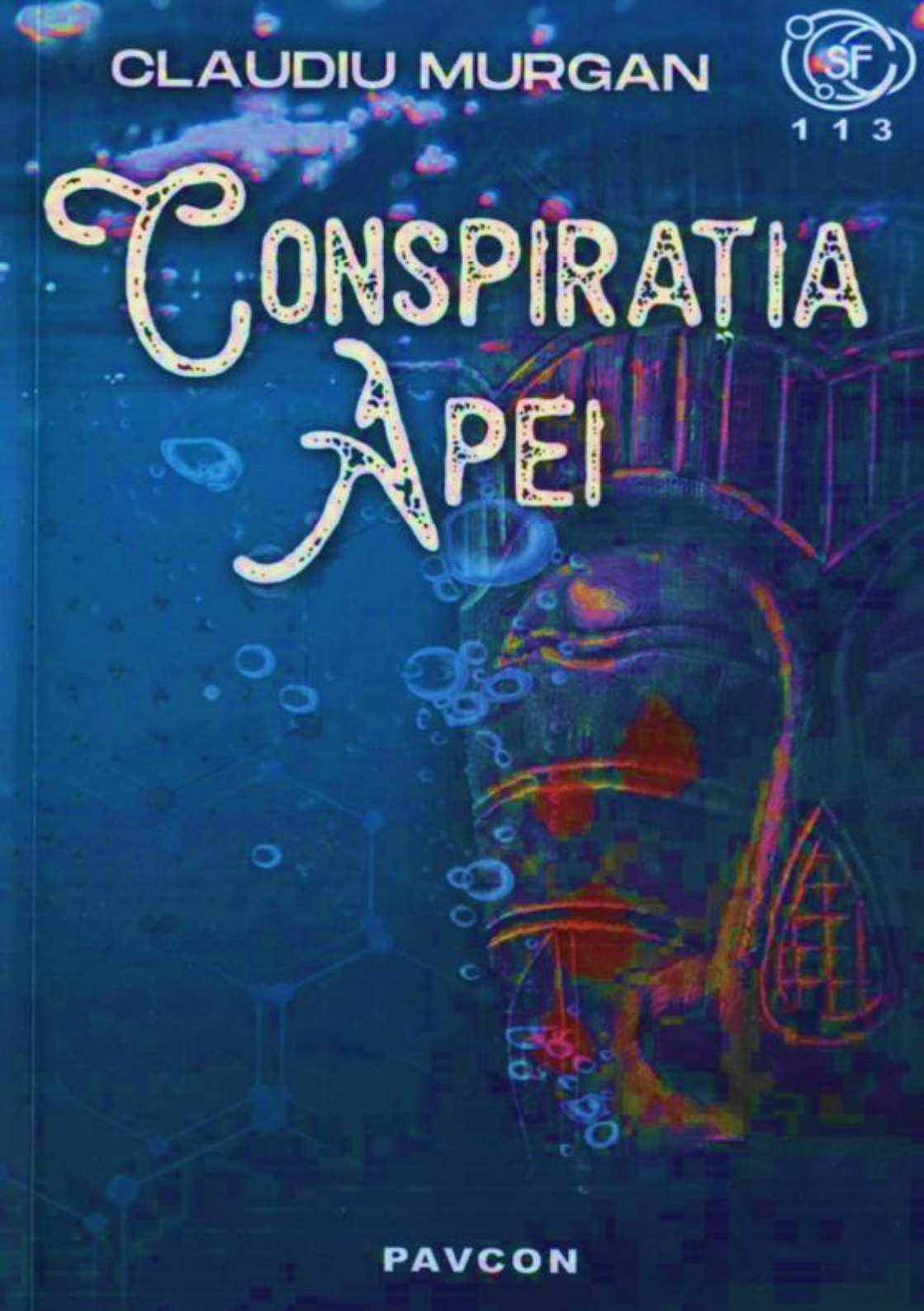

PAVCON

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#113

Claudiu Murgan
Conspiraţia Apei

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Claudiu Murgan

Descrierea CIP a Bibliotecii Na□ionale a României
MURGAN, CLAUDIU
Conspiraţia Apei / Claudiu Murgan – Bucure□ti: Pavcon, 2019
I. Bordei, Radu

ISBN 978-606-9057-37-7

821.135.1.32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.pavcon.ro

Romanul Water Entanglement – apărut în Canada, în 2028, este reprodus prin amabilitatea autorului, care donează drepturile de autor pentru copiii defavorizați din România.

Această lucrare nu poate fi reprodusă, par□ial sau integral, fără acordul scris al de□inătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-37-7

CLAUDIU MURGAN

CONSPIRAȚIA APEI

Editura PAVCON
Bucure□ti, România, 2019

CAPITOLUI I

Noua reducere săptămânală a raţiei de apă, a treia de la începutul anului, nu îi interzicea încă lui Cherry luxul unei căni de cafea de la Starbucks, o dată pe zi, în intimitatea casei sale. Asta când nu se ducea măcar o dată pe săptămână la o cafenea, unde trebuia să îşi scaneze cipul implantat în dosul palmei. Dar orice dependenţă necesită şi sacrificii.

Era aproape ora zece şi încă nu-şi terminase meniul obişnuit, constând într-un mic dejun uşor, cu fructe şi fulgi de ovăz înmuiaţi în lapte de cocos. Înghiţi ultima îmbucătură fără să-i simtă gustul, înhaţă cana şi se grăbi spre birou, la timp pentru a prinde difuzarea în direct a Conferinţei „Apă pentru toţi 2055", unde Geanine Botha, preşedintele ONU pentru Apă, tocmai anunţa cu entuziasm următorul vorbitor.

— Am onoarea să-l prezint pe cel mai misterios activist din domeniul apei, cel care, de cele mai multe ori, face ceea ce noi, ceilalţi, nu putem: scoate în evidenţă toate atrocităţile comise asupra rezervelor de apă de către companiile şi guvernele care şi-au pierdut respectul faţă de planeta noastră. Hayyin este încă o dată alături de noi, pentru a da un nou impuls luptei.

Sala fu cuprinsă imediat de un ropot copios de aplauze şi aclamaţii zgomotoase.

Grăbită, Cherry trase pe ea o jachetă largă ce atârna pe spătarul scaunului şi, din greşeală, lovi cu cotul o stivă de hârtii cu lucrările studenţilor ei din clasa de limnologie a Universităţii Toronto. Luă masca rezemată de unul din fişetele metalice şi îi legă şnurul în spatele capului. Masca avea o formă lunguiaţă, ovală, cu o deschizătură sinuoasă în dreptul gurii şi două mici fante pentru ochi, sub care erau pictate cu roşu lacrimi de sânge, simbolizând nedreptatea la care era supusă populaţia africană de către marionetele instalate în fruntea ţărilor şi în funcţiile importante de decizie de către stăpânii lor europeni. Aceasta era faţa sub care se înfăţişa lumii Hayyin, activistul fără frică, obligat să îşi ascundă identitatea din motive de siguranţă. Existau jucători puternici împotriva cărora lupta, oameni fără scrupule, pentru care o crimă menită să le protejeze interesele nu reprezenta nicio problemă şi nici nu îi împiedica să doarmă noaptea. Îşi puse şi mănuşile cu un deget, ca să acopere orice părticică de piele expusă şi să ascundă, astfel, chiar şi cel mai mic indiciu asupra genului vorbitorului, înainte de a porni filmarea pe iPad.

Cameramanul mări imaginea, astfel că aceasta cuprindea aproape toată încăperea vag

luminată în care se lăsase liniştea. Covorul gros amortiza sunetul paşilor celor întârziaţi. Faldurile draperiilor grele atârnau până jos, aşa că lumina de-abia se strecura înăuntru.

— Vă salut pe toţi. Pacea fie cu voi, Şef Landing Eagle, Kahuna Lapa'au. Puterea voastră spirituală este legătura de care are nevoie credinţa noastră, acum slăbită, începu ea, cu un omagiu adresat vârstnicilor invitaţi să participe alături de persoanele de faţă şi de cei care urmăreau şedinţa online. Respiră profund, încercând să îşi domolească tremurul nervos al picioarelor. Mulţumesc, Geanine. Mulţumesc tuturor pentru că-mi permiteţi să particip la un eveniment atât de important, susţinut de prietenii noştri din Toronto.

Ca să fim cinstiţi cu noi înşine, aşa cum a menţionat şi Geanine, a fost un adevărat chin să aducem atâta lume la aceeaşi masă şi să eliminăm neîncrederea, rumoarea, zvonurile create de cei care ne vor în tabere opuse. Chiar dacă încă mai există suspiciune în privinţa onestităţii obiectivului nostru comun, vă asigur că eu personal am verificat sursele de finanţare ale fiecărei organizaţii din care faceţi parte. Nu avem nevoie de bani murdari. Pe parcursul investigaţiilor, am identificat oameni cu intenţii bune, dar cu idei false despre originea banilor pentru proiectele lor. „Aranjorii" se folosesc de tot felul de corporaţii fantomă, organizate pe mai

multe niveluri, pentru a fi se pierde urma, în plus, se infiltrează şi în firme, de unde obțin informații de la angajați de nivel inferior.

Vocea lui Cherry se auzea distorsionată prin orificiul măştii, dar suficient de clară pentru ca audiența să o înțeleagă.

— Protejarea resurselor de apă, remedierea şi prevenirea poluării sunt activități complexe, şi dacă nu sunt privite dintr-o perspectivă generală, de ansamblu, doar vom „bate apa în piuă", dacă îmi permiteți o figură de stil.

Câteva voci chicotiră la auzul remarcii.

— Nu ne putem permite să favorizăm pe cineva în detrimentul altcuiva. Există priorități, dar nu excepții. Şi, în timp ce înțelegem că finanțarea remedierii calității apei este mai mare decât proiectul legat de prevenirea poluării, acesta din urmă nu e cu nimic mai puțin important.

În spatele măştii, picături de transpirație îi cădeau în ochi, făcând-o să clipească des, distrăgând-o de la discursul pe care tocmai îl livra.

— Scuzați-mă o secundă, spuse înainte să închidă camera de filmat. Îşi ridică masca şi-şi şterse fața cu tricoul larg pe care-l purta. Gustul sărat al transpirației îi provocă sete. Sorbi o înghițitură de cafea, îşi aşează masca la loc pe față şi reactivă transmisia.

— Mă scuzați încă o dată. Am avut nevoie de puțină apă, spuse, adresându-se audienței care rămăsese tăcută în timpul scurtei pauze. Nu ştiu câți dintre voi ați avut răbdarea să citiți un terabyte şi jumătate de email-uri postate de WikiLeaks săptămâna trecută, dar povestea principală urmăreşte nişte congresmeni americani care au făcut acelaşi lucru pe care îl face, în mod obişnuit, orice alt senator sau congresman: şi-au folosit poziția pentru a facilita traficul uman, traficul de influență şi corupția. A fost şi o poveste despre manipularea stocurilor şi acțiunilor unor concerne cu afaceri în domeniul energiei şi mâncării organice, fapte cunoscute în cercurile puterii, dar cu toate astea, nimeni nu a mişcat un deget să-i sancționeze. Şi să nu uităm de complicațiile diplomatice cu țările asiatice şi o serie de activități sub acoperire ale CIA, de genul celor „care nu s-au întâmplat niciodată", spuse ea sarcastică. Dar ăsta este doar vârful aisbergului.

De obicei, pe WikiLeaks cauți folosindu-te de un nume, ca punct de pornire. De acolo, faci conexiunile necesare şi pui cap la cap toate elementele, până ai în față întreaga poveste. Metoda mea e un pic diferită: eu folosesc substantive. O căutare a cuvântului „apă" mi-a afişat câteva rezultate interesante. De asemenea, şi unele nume, dar nu cele la care mă aşteptasem. Companii private de securitate,

cu filiale internaționale, au dezvoltat subsidiare profitabile, plănuind preluarea resurselor de apă proaspătă de la guverne sau de la proprietarii particulari, de drept. Apoi stau liniştite, protejând bunurile nou-dobândite în folosul şefilor lor. Aceştia sunt mercenari în toată regula, la care apelează şi guvernele Gând au nevoie să acționeze neoficial.

Făcu o pauză de două secunde, apoi întrebă:

— Este cineva din America de Sud sau Europa?

Cinci mâini se ridicară.

— Ecuador, Brazilia, România? întrebă din nou.

Reprezentanții acestor țări se identificară, fără ezitare.

— Voi, oameni buni, trebuie să fiți cu băgare de seamă, spuse Cherry, simțindu-se stăpână pe situație. Chiar şi aşa, tot nu reuşea să scape de senzația transpirației care i se scurgea pe piele. America de Sud, Africa şi câteva țări europene sunt țintele lor principale, cu guverne uşor de manevrat şi legi permisive privind dreptul de proprietate asupra resurselor locale de apă şi întrebuințarea lor. Asta creează oportunități pentru ca jucătorii internaționali să dobândească avantaje. După cum am spus de atâtea ori, accesul la apă este un drept din naştere, nu un privilegiu, dar această afirmație a fost deformată până şi-a pierdut semnificația.

Atenția oamenilor este de scurtă durată şi a fost oricum deturnată de fluxul de ştiri false de pe canalele media.

Mănuşile cu un deget i se lipeau de palmele asudate, iar greutatea măştii o apăsa pe nas, forțând-o să respire mai greu. Se simțea sufocată de dificultatea provocărilor pe care trebuia să le abordeze în acelaşi timp. Îşi încleştă dinții, forțându-se să înghită nodul care i se pusese în gât, apoi continuă:

— În urmă cu cincisprezece ani, când legile au interzis utilizarea hârtiei în viața de zi cu zi, ca o măsură de a stopa tăierea, atât legală, cât şi ilegală, a copacilor, companiile afectate şi-au îndreptat atenția spre alte produse, incluzând apa. Pe piața neagră, apa este cumpărată cu aur sau Bitcoin. Ultimele imagini din satelit nu arată vreun progres major în zonele despădurite care au fost incluse recent în programele masive de reîmpădurire. Se pare că fără suportul copacilor, apa refuză să se mai întoarcă. Este asta pedeapsa noastră? Dacă da, este una inteligentă şi o meritățm.

Cherry simțea nevoia să îşi mişte picioarele şi să ia o gură de aer proaspăt. Lemnul măştii, încălzit de pielea fierbinte, emana o mireasmă moale, uleioasă, care-i curăță gâtul pentru câteva momente. Îşi reveni, după ce o clipă fusese pierdută printre imaginile cu cantitățile de plastic deversat în oceane, cu animale

moarte, adunate de expediția Greenpeace din Pacificul de Nord, în urmă cu două săptămâni, instantanee ce i se întipăriseră adânc în minte. Cherry își îndreptă spatele înainte de a enunța ultima parte a mesajului, încercând să nu ia în seamă durerea care o săgetă între omoplați.

— Nu ar trebui să încheiem această conferință fără să ajungem la o decizie unanimă privind proiectele de scurtă şi lungă durată care vor fi finanțate; fără să stabilim care e procedura de urgență pentru evenimente neprevăzute, atunci când echipele de intervenție ale guvernului nu reacționează la timp; şi care va fi maniera de abordare a „căii minimei rezistențe" pentru schimbarea percepției mass-mediei, potrivit căreia „nu suntem încă în pragul dezastrului". Avem nevoie de o persoană cu rol de catalizator în fiecare comunitate, o persoană care să reprezinte scânteia inițială. Trebuie să identificăm acea persoană şi să-i furnizăm toate mijloacele, pentru ca focul să se aprindă în mod natural.

Cherry se aplecă să apuce cana cu cafea, uitând, pentru o secundă, că purta masca. Zâmbi în fața gestului ei prostesc, apoi reluă:

— Voi continua să urmăresc în direct dezbaterile conferinței şi informațiile publicate în legătură cu proiectele care vor apărea pe lista scurtă. La revedere şi vă mulțumesc încă o dată.

Întrerupse conexiunea video, închise microfonul, îşi scoase masca şi bău o înghiţitură mare de cafea, care-i mai potoli setea. Îşi folosi tricoul albastru să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă şi privi amuzată la petele umede lăsate pe logo-ul alb, o literă W îngroşată, ale cărei margini se curbau în sus, semnificând o îmbrăţişare sau o invitaţie pentru toţi cei interesaţi să se alăture cauzei. Asumarea identităţii lui Hayyin nu devenise mai uşoară, de-a lungul celor cinci ani. Nu-i plăcea să se ascundă, o persoană matură îşi asuma responsabilitatea faptelor sau vorbelor sale. Alternativa era, însă, mult mai rea.

Cherry pierduse discursul de început al Geaninei Botha, dar avea de gând să revadă întreaga înregistrare, ceva mai târziu. Îşi luă iPad-ul şi cana cu cafea, apoi se mută în sufragerie.

— Conectează televizorul, dădu comanda şi ecranul larg, wireless, prinse viaţă.

Se aşeză comod pe canapea şi mai luă două înghiţituri din lichidul aromat. Mintea ei era adânc conectată la atmosfera tensionată din jurul conferinţei „Apă pentru Toţi 2055”, din Toronto, oraşul ei natal. Se simţi energizată după ce luase cuvântul în faţa mulţimii de reprezentanţi ai organizaţiilor neguvernamentale, preşedinţilor de companii atent selectaţi, ecologişti, activişti şi terţe

persoane, gândindu-se că poate a găsit, în sfârşit, indivizii capabili să producă o schimbare – şi care, evident, erau şi dispuşi să plătească taxa de participare la cel mai aşteptat eveniment al anului având ca subiect apa.

Pentru moment, filmarea transmisă în timp real se conectă la eleganta sală de bal de la Royal York Hotel, dotată cu mese rotunde, acoperite cu feţe de masă de un alb strălucitor, apoi unghiul camerei se mută pe podiumul unde, pe o masă lungă, erau aşezate şapte cartonaşe personalizate, indicându-i pe unii dintre cei mai de încredere conducători ai mişcării Apei. Această alăturare venea să întărească ideea de unitate pentru binele comun.

Îi cunoştea personal pe majoritatea dintre ei. Sunil Samaradinghan, un indian bătrân, al cărui crez de nezdruncinat în puterea fiecărui om, adunase întregul sat în jurul efortului său de curăţare a râului murdar, venerat de secole întregi de comunitatea sa; Martin Cousteau, stră-stră-strănepotul neuitatului Jacques Cousteau, care jurase să îşi dedice viaţa salvării oceanelor; Geanine Botha, preşedinta Naţiunilor Unite pe programul pentru Apă şi preşedinta organizaţiei *Apă pentru Toţi* (APT), a cărei prezenţă era obligatorie pentru a conferi legitimitate nu numai celor prezenţi, dar şi tuturor programelor viitoare desfăşurate sub

egida APT; Mark Watershed, actor transformat în umanitarist, care trăia păstrându-şi necesităţile la minimum, lepădându-se de stilul de viaţă opulent, specific unei celebrităţi; Şef Landing Eagle, vorbind în numele americanilor nativi care, chiar şi în prezent, erau cei mai renumiţi apărători ai apei împotriva distrugerilor produse de conductele de petrol asupra ecosistemului virgin care fusese odată parte integrantă a tuturor triburilor; Kahuna Hualani Lapa'au, unul dintre ultimii conducători spirituali din Hawaii şi, de asemenea, un cunoscut vraci; Nancy Grotenberg, preşedinta *Asociaţiei Pentru o Apă Curată.*

Cu toţii reprezentau organizaţii şi comunităţi care luau poziţie împotriva celor care respingeau ideea de schimbare a climei şi de poluare a mediului înconjurător.

Cherry urma să îi întâlnească mai târziu la un panel pe care avea să îl prezideze.

Kahuna Hualani Lapa'au luă cuvântul în continuare. Chiar şi aşezat, statura lui era impozantă, îi depăşea cu treizeci de centimetri pe colegii săi de la masa prezidiului. Doar nasul cu nări largi şi porţiunea din jurul pometilor erau fără tatuaje. Pe fruntea lui se puteau distinge simboluri hawaiene, care continuau pe capul ras şi coborau până în zona maxilarului, semnificaţii ale unei limbi străvechi, expuse întregii lumi, dar cu un sens ascuns pentru

majoritatea. Părul care îi mai rămăsese pe creştet era prins într-o coadă lungă, care-i ajungea până pe spate. Brățări de piele îi înconjurau încheieturile şi un cristal albastru, triunghiular, de mărimea unui ou de găină, îi atârna la gât.

— Poporul nostru a avut întotdeauna o legătură specială cu toate creațiile lui Dumnezeu: munții, oceanul, târâtoarele şi zburătoarele. Noi nu discriminăm, dimpotrivă, le tratăm cu respect. Supraviețuirea noastră depinde de supraviețuirea lor. Ne închinăm în continuare lui Pele, mărețul spirit al vulcanului care a dat naştere insulelor noastre şi sărbătorim prin cântece toate ființele care respiră în jurul nostru. Poporul hawaian nu s-a gândit niciodată că este separat de natură – aşa ceva e de neconceput. Dar când omul alb a sosit, a adus cu el distrugerea. Echilibrul a fost perturbat şi nu s-a mai refăcut niciodată. De atunci ne luptăm prin rugăciuni, cântece, dragoste, iertare şi prin toate mijloacele legale, dar omul alb e mult mai puternic, mai viclean, tună el, cu pumnii strânşi.

Chiar în timp ce vorbim, pământul nostru este locul de joacă al unor corporații uriaşe, care preferă să polueze zone aflate departe de casele lor. În loc să îşi recunoască greşelile şi să plece, ne dau în judecată, pretinzând că le-am perturbat operațiunile.

Trase adânc aer în piept şi continuă, încruntat:

— Cum să luptăm împotriva acestor minciuni? Copiii noştri sunt bolnavi, bătrânii noştri mor înainte de vreme. Oceanul este supărat pe noi. Pescarii noştri nu se mai pot întreţine şi ce prind are gust rău. Strămoşii noştri ne-au avertizat că ne vor aştepta şi astfel de vremuri. De ce suntem noi pedepsiţi pentru greşelile altcuiva? întrebă Kahuna Lapa'au cu patimă.

Se ridică în picioare şi pieptul său enorm umplu întreg ecranul. Camera se îndepărtă imediat, pentru a prinde iarăşi în cadru toată încăperea.

Cherry îi resimţea durerea ca pe suma întregii suferinţe acumulate nu doar de comunitatea hawaiană, ci de întreaga umanitate, aflată la cheremul unor grupuri favorizate, cu acces la putere şi bani, care simţeau că această stare de lucruri n-avea să se schimbe vreodată. Un nod i se puse în stomac, urmat de o senzaţie vagă de greaţă.

Stând în picioare, Kahuna continuă să se adreseze audienţei cu aceeaşi pasiune, de parcă vorbea cu un duşman nevăzut:

— Sunt întristat de cuvintele pe care le-am rostit, pentru că noi am fost învăţaţi de strămoşii noştri să iubim, să sperăm, să comunicăm unii cu alţii, valori transmise din

generație în generație. Arhivele noastre abundă de culori vesele şi înțelepciune pozitivă. Pentru tinerii care se alătură acestei lupte, le spun că Mama Pământ ne vorbeşte, îi simțim durerea, vedem rănile profunde, care se agravează în timp ce continuă goana lacomă după resursele ei şi îi înțelegem sistemul de apărare. Treziți-vă, fii pierduți ai Energiei Pure şi protejați-vă Mama.

Avertismentul lui Kahuna părea să explodeze prin ecran, în timp ce ochii lui, încruntați şi cu o privire neînfricată, erau ațintiți fix pe cameră. Cuvintele lui nu purtau însă nicio urmă de ură sau de venin, doar dezamăgirea față de situația neputincioasă în care se afla poporul său.

— Lupta poporului hawaian se întinde dincolo de cea pentru protejarea apei. Încercăm să salvăm întregul ecosistem, care a supraviețuit milioane de ani, concluzionă.

Se aşează, acoperi cristalul albastru cu palma mâinii drepte şi începu să murmure o scurtă rugăciune, timp de câteva secunde; un moment de recunoştință față de spiritele înalte.

Inima lui Cherry, sensibilă la durerea suportată de poporul hawaian, aflat la mâna corporațiilor care nu respectau credințele lor sacre, începu să lăcrimeze. Rămase cu privirea ațintită la ecranul televizorului şi-şi văzu reflecția chipului, a lui Cherry Mortinger, specialista în limnologie în vârstă de patruzeci şi

doi de ani, dar şi a lui Hayyin, activistul radical pentru apă, care-şi păstrase până acum cu succes identitatea ascunsă.

Hayyin înseamnă apă în aramaică, limba tribului lui Iisus, considerată limba primordială vorbită de umanitate. Hayyin alegea cu atenție diverse blog-uri şi publicații online, care nu puteau fi legate direct de investigațiile ei, pentru a scoate în evidență fapte incendiare despre comportamentul atroce al corporațiilor din lumea întreagă. De fiecare dată când vorbea în numele lui Hayyin, îşi lua măsuri speciale de siguranță. Nu frica de moarte o împinsese să îşi aleagă o a doua identitate, oricum ştia că sufletul ei va trăi de-a pururea, ci teama că nu va reuşi să facă suficient pentru cauză. Eliminarea ei fizică în stadiul în care se afla, în lupta pentru salvarea apei, nu era un risc pe care să şi-l asume acum. Cu toate că fiecare persoană din sală îşi expusese identitatea, munca ei de cercetare, descoperirea scenariilor uluitoare prin care corporațiile ajunseseră să dețină resursele de apă dulce, o transformaseră într-o țintă.

Şef Landing Eagle fu următorul care se ridică. Tonul său calm, egal, era la fel de ferm ca al lui Kahuna şi domina întreaga sală. Nu purta tulpanul său obişnuit, dar toate celelalte simboluri ale patrimoniului său tribal erau expuse vederii. La gât purta mărgele de piatră

de diferite culori şi un clopoţel de vânt. Pantaloni din piele maro deschis şi o haină, îi acopereau corpul delicat. Părul lung îi cădea liber peste umeri, ca un strat de valuri înspumate eliberate din ceruri.

— Suntem alături de fraţii şi surorile noastre din Hawaii în suferinţa comună pentru vremurile dezastruoase în care trăim. Am fost dezrădăcinaţi, ucişi, umiliţi şi uitaţi până la punctul de exterminare. „Omul alb" nu a respectat niciunul din tratatele noastre. Puţini pot recunoaşte răul atunci când îl văd şi noi suntem printre ei. Temeţi-vă de ziua când apa îşi va aminti ce i-am făcut. Doar atunci vă veţi aduce aminte cuvintele mele.

Făcu un gest larg spre adunare, ca un tată care preda copiilor o lecţie importantă, şi spuse mai departe:

— Spiritele strămoşilor noştri continuă să ne supravegheze şi ei ne vor da o mână de ajutor în timpul procesului de vindecare a Mamei Pământ, dar mai întâi distrugerea trebuie să se oprească. Trezirea pe care a menţionat-o doamna Botha are un dublu sens. Trezirea spirituală este cea care ne lipseşte. Ne-am pierdut simţul armoniei cu Mama noastră ancestrală. Până când câmpul vibraţional nu se va potrivi din nou, ne putem considera pierduţi.

Bătrânul conducător cherokee se aşează, apucă cea mai apropiată carafă de apă, îşi turnă

un pahar şi rosti o scurtă binecuvântare înainte de a lua o înghiţitură.

Ceilalţi vorbitori luară cuvântul şi-şi expuseră discursurile, concentrându-se mai mult pe fapte şi cifre de actualitate, în contrast cu aspectul spiritual, faţă de care mulţi se simţeau stânjeniţi.

— Să ne amintim, pentru o clipă, deceniile de eforturi inutile de curăţare a straturilor de gunoi din Pacificul de Nord, explică Mark Watershed, în timpul prezentării sale. Nimeni nu mai poate naviga în acea zonă, indiferent de modul în care încearcă s-o facă. Pentru că abordăm doar o latură a problemei: curăţarea, fără să luăm în considerare cauza principală. Acum avem o mai bună înţelegere despre cursul afluenţilor şi a zonelor principale de depozitare a gunoiului. Curăţarea, însă, n-ar putea ţine pasul cu poluarea provocată în amonte.

Cherry îşi aminti de discuţia iniţială, prin care comunităţile stabilite în zonele de coastă erau educate şi li se ofereau alternative la aruncarea gunoiului. Fără asta, situaţia ar fi revenit mereu la acelaşi punct de plecare.

— Utilizarea acestei abordări cu direcţie dublă este singura soluţie pe care ar trebui să o luăm în considerare. Activităţile industriale, de-a lungul căilor principale de navigaţie, care au fost identificate drept cei mai mari poluatori, ar trebui să se implice şi să li se arate zăhărelul,

nu bătui. Am vorbit cu câțiva dintre aceştia, la Uttar Pradesh, în India şi nu există nicio îndoială în mintea mea că, dacă li s-ar aloca fonduri necesare şi oportunitatea, nu ar spune nu îmbunătățirii mijloacelor de producție. Dar nu au un profit suficient pentru reinvestirea în sisteme de filtrare, în surse regenerabile de energie şi pentru instruirea lucrătorilor.

Tânărul actor îşi dădu la o parte o şuviță de păr blond care-i acoperea unul din ochii săi albaştri, apoi răsfoi foile pe care le ținea în mână, dând impresia că dăduse peste o informație importantă, pe care cineva încercase s-o ascundă de el.

— Banii investiți în curățarea din aval ar putea fi redirecționați către activitățile pe care tocmai le-am menționat. Fără poluare în amonte, apa şi echilibrul spontan al naturii vor readuce nutrienții, plantele, peştii şi vor reface ecosistemul, concluzionă Watershed.

O nouă rundă de aplauze marcă încheierea tuturor discursurilor introductive. Geanine Botha reveni la microfon:

— Expunerile şi atelierele se țin la acest etaj şi la cel de sus. Voluntarii sunt disponibili, în cazul în care aveți probleme cu orientarea. Să aveți o zi productivă, spuse ea şi se îndreptă spre Kahuna Lapa'au, pentru o discuție confidențială.

Acum, că discursurile de deschidere se încheiaseră, Cherry merse la baie să-şi spele faţa şi să se pregătească de plecarea la conferinţă. Din cauza căldurii insuportabile din casă, pe faţă şi pe gât i se scurgeau picături de transpiraţie, atrase spre chiuvetă de forţa gravitaţională. Câteva fuseseră reţinute de ridurile fine de pe frunte, ce îi creau mereu impresia că era adâncită în gânduri, chiar şi când zâmbea. Apucă prosopul atârnat lângă chiuvetă, îşi şterse faţa, îşi aranjă părul tuns băieţeşte şi se îndreptă spre dormitor, să se pregătească pentru sesiunile de după-amiază, în care avea să participe ca Cherry Mortinger. Îşi dezbrăcă tricoul şi se uită la corpul ei, reflectat de oglinda verticală îndreptată spre pat. Era subţire şi fără forme voluptuoase. În mod normal nu purta sutien, pentru a se bucura de senzaţia de libertate lăsată de adierile de vânt care găseau deschizăturile bluzei şi se jucau nestânjenite pe partea superioară a corpului ei. Îşi alese o ţinută simplă: o pereche de pantaloni cu dungi bleu, o bluză albă, pantofi albaştri cu toc jos. Nu purta machiaj, ruj sau cercei excentrici. Era personificarea unui stil de viaţă simplu, dar cu impact ridicat. ADN-ul o plasa jos când venea vorba de frumuseţea fizică, dar se afla la înălţime pe scara inteligenţei, graţiei şi frumuseţii interioare, calităţi pentru care se bucura mult mai mult.

Merse în camera de zi, se conectă la site-ul *Apă pentru Toți* şi descărcă pe telefon înregistrarea discursurilor tocmai încheiate. Apoi îşi luă geanta galbenă, din imitație de piele, şi ieşi din casă, o locuință cu doar două dormitoare şi o baie, în zona Danforth din Toronto. Moştenise proprietatea cu trei ani în urmă, după moartea tatălui ei, care nu putuse îndura povara emoțională cauzată de moartea soției sale, cu două veri înainte. Nici vizitele regulate, de două ori pe săptămână, ale lui Cherry, nu-i aduseseră alinarea. De parcă o parte din sufletul său dispăruse odată cu pierderea iubirii vieții lui.

Lipsa unei relații romantice stabile n-o deranja deloc pe Cherry. Instinctul îi reamintea că nu era menită să calce pe urmele părinților ei, care se bucuraseră de o legătură de lungă durată, de aproape cincizeci de ani. Mutarea în casa fără ipotecă îi redusese cheltuielile la jumătate şi-i oferea o mai mare flexibilitate când venea vorba de bugetul pentru cărți, mers la operă şi plecarea în excursii exotice. Şi, desigur, pentru donațiile la mişcarea pentru apă, activitate care devenise, încetul cu încetul, esența existentei ei.

O luă pe Coxwell Avenue şi intră la metrou. După o aşteptare de trei minute, se urcă în trenul Bloor, spre vest, intenționând să schimbe la linia sudică, la Yonge şi Bloor. Comisia

pentru tranzitul din Toronto nu îmbunătățise în mod semnificativ transportul subteran în ultimii treizeci de ani, în afară de comandarea trenurilor fără vatman, capabile de viteze mai mari, acces gratuit la Wi-Fi şi piste încălzite pentru segmentele expuse în aer liber. Aceste lucruri nu-i împiedicaseră, însă, să crească de zece ori tariful serviciilor.

Ajunsă în staţie, coborî şi prinse trenul spre sud chiar înainte ca uşile să se închidă. Călătoria de cincisprezece minute îi permise să vizioneze începutul conferinței.

— Bună dimineața la toată lumea, spusese Geanine Botha în microfon. Cherry ajustă volumul, pentru a nu pierde niciun cuvânt. Vă rog să vă aşezați. Sper că ați avut şansa să parcurgeți programul, care cuprinde expuneri, prezentări, conferințe video şi sesiuni de lucru. Dar, cel mai important, aştept cu nerăbdare deciziile voastre pentru a ajunge la un acord în ceea ce priveşte proiectele de care ne vom ocupa.

Vocea femeii africane impunea respect. Foşnetul foilor de hârtie, discuțiile între participant şi convorbirile telefonice se opriseră instantaneu, permițându-i să continue.

— Toți cei prezenți la această masă şi mulți alții, au lucrat din greu în ultimii doi ani. A trebuit să hărțuim lume, să forțăm, uneori, să implorăm şi să ne dovedim intențiile noastre

sincere prin mici gesturi de bunăvoință. Mai multe decenii de neîncredere, alimentate de interese meschine, au ascuns adevărul despre interesele din domeniul apei, ne-au orbit şi ne-au îndepărtat atenția de la ceea ce se întâmpla. În numele ONU-Apă, susțin cu fermitate zicala „Acum ne-am trezit!”. Botha îşi ținu strânse buzele pline şi întunecate, pentru ca nici cel mai mic zâmbet să nu întrerupă mesajul pe care tocmai îl transmisese. Buclele ei încăpățânate formau un halou liber-curgător, aproape dublându-i dimensiunea capului. În timpul celor cinci vizite la sediul ONU, Cherry n-o văzuse niciodată pe femeia africană fără şalul tradițional, dhuku, care îi acoperea această frumoasă încâlceală capilară.

— Suntem treji şi pregătiți, repetă, uitându-se la stânga şi la dreapta, de-a lungul mesei, la colegii care o aprobau, în următoarele trei zile, ne vom împărtăşi experiențele dobândite. Vom discuta proiecte de valoare cu finanțare comună, vom elabora o linie de acțiune, fără însă a modifica inițiativele deja existente. Colegii mei din cadrul ONU au compilat listele pe care le-ați trimis, locațiile cartografiate, denumirile verificate şi răsverificate, cercetate în continuare prin ştirile online şi noutățile publicate care să confirme faptele.

Geanine Botha îşi îndreptase privirea spre ecranul proiectorului din stânga ei, care-i afişa

chipul mărit – obrajii rotunzi, dar fermi, fruntea înaltă şi sprâncenele stufoase. Un panou vertical dintr-o parte a ecranului afişa numărul de spectatori, ţările din care se logaseră şi fluxul neîntrerupt de întrebări care se revărsa continuu.

Cherry schiţă un zâmbet timid, surprinzând sensul acelei afirmaţii scurte din partea oficialului ONU. *Apă pentru Toţi* era un eveniment transparent, public, pentru încurajarea finanţării în masă şi a voturilor din zonele cu număr mare de donatori. Contorul indica în acel moment 57.633 de utilizatori, iar conferinţa se afla abia la început. Discursul lui Hayyin fusese anticipat cu nerăbdare de către susţinătorii ei obisnuiţi, un sentiment intensificat, fără îndoială, de expunerea şi amploarea unei astfel de adunări. Permiţând unui activist accesul necenzurat la un eveniment sancţionat de ONU, era ca şi cum ai aduce un membru al grupului Anonymous să vorbească la o întâlnire de consiliu a defunctei Rezerve Federale.

— Încă un lucru, spusese Botha. Pentru cei care ne privesc acum online, am o simplă rugăminte: verificaţi întrebările frecvent afişate pe site-ul conferinţei, înainte de a trimite propria nelămurire. Am văzut deja mai multe întrebări despre motivul pentru care susţinem această conferinţă în Toronto şi nu la sediul

ONU, în New York. La această întrebare am răspuns deja pe website, dar pentru a clarifica, înainte să mergem mai departe, o voi spune din nou: Canada deține zece procente din resursele de apă dulce din lume. Acest procentaj e mai mic decât cele şaptesprezece procente pe care le-a avut cu doar trei decenii în urmă, deci ceva nu este în regulă. Guvernul canadian a votat cele mai restrictive legi de utilizare a acestor resurse. Tehnicile de curățare sunt semnificativ dezvoltate şi implementate, în special în țările subsahariene, unde raportul deversărilor de petrol pare să fie mult mai mare decât oriunde altundeva. Nu în ultimul rând, Toronto e centrul unui grup extrem de eficient de activişti pentru apă, dintre care unii vor fi moderatori de paneluri şi discuții de-a lungul conferinței, concluzionase ea.

— Urmează Union Station; Union Station, anunță o voce feminină, iar Cherry întrerupse înregistrarea şi-şi puse căştile în geantă. Aruncă o privire rapidă pe geam, acolo unde tunelul întunecat părea că înghițise trenul. Stătea lângă uşile de sticlă, privind luminile de urgență alunecând dincolo de geamuri. Deodată, sunetul unei explozii puternice înghiți vuietul trenului aflat în mişcare. O zguduitură bruscă luă pe toată lumea prin surprindere. Capul lui Cherry se lovi de o bară metalică din spatele ei. Sângele cald i se prelinse pe brațul stâng.

Scăpă geanta, încercând să-şi menţină echilibrul, dar căzu pe podea. Un adolescent, cu o şapcă Roots pe cap, ascultând muzică la nişte căşti supradimensionate, se prăbuşi peste ea, lovind-o cu genunchiul în pulpă. Cherry simţi o durere ascuţită, urmată de nişte crampe care o făcură să se aplece spre înainte. Evită la timp să nu-şi zdrobească dinţii în capul băiatului. Câţiva călători căzură pe podea, înjurând şi căutând să adune de pe jos cărţi, pungi sau ochelari. Cei aflaţi încă pe locurile lor se lipiră strâns unii de alţii. O femeie mică, bătrână, ţipă strident, strivită de greutatea omului masiv de lângă ea. Arăta atât de mică sub el. Un cărucior cu un bebeluş se înclină instabil pe două roţi, îndepărtându-se de mama care căzuse în genunchi, cu o mână lipită de marginea scaunului, cu cealaltă încercând disperată să apuce mânerul.

În mai puţin de un minut, o voce adevărată, nu o înregistrare, anunţă pe un ton în care nu se regăsea nicio urmă de panică. „Ţineţi-vă bine. Trenul a pornit din nou şi nu se va opri la Union Station. A fost o explozie la nivelul străzii.” Trenul prinse viteză, zgâlţâindu-i pe toţi cu o mişcare bruscă.

Rucsacuri, fructe, cărţi şi conţinutul sacoşelor se împrăştiară prin tot vagonul.

Încă ameţită de lovitura la cap, Cherry se uită pe fereastră şi de-abia întrezări lumina slabă, în

timp ce trenul trecea prin stație fără să oprească. În interior, plânsetele şi gemetele oamenilor din jurul ei creşteau în intensitate. Adolescentul care intrase în ea avea o buză crăpată; căştile îi stăteau răsucite în jurul gâtului.

Trei stații mai încolo, la St. Patrick, li se permise să coboare. Paramedicii se aflau deja la fața locului, aşteptând răniții mai grav, să-i transporte la spitalul din apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cherry o femeie paramedic, care se grăbea să ajute o bătrână cu părul vâlvoi, purtată de doi bărbați cu vânătăi întunecate pe frunte. Paramedicul nu-i dădu atenție, concentrată pe persoanele care erau aşezate pe targă.

Cherry urcă scările, în căutarea unei conexiuni Wi-Fi mai bună – cea subterană nu mai funcționa. Personalul de securitate oprea oamenii să intre la metrou. Cei care călătoriseră în acelaşi tren erau lăsați să plece, dacă nu aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Canadian Broadcasting Corporation (CBC) transmitea deja în direct din afara stației Union. Dispozitivul de realitate augmentată fusese pornit lângă cabina de bilete. Sunetul era oprit, dar genericul funcționa. Fumul se ridica de la nivelul străzii, chiar în locul unde avea loc conferința. Cherry se chirci şi scăpă geanta din mână. Picioarele i se înmuiară sub ea. Zidul

cenuşiu din spatele ei îi sprijini greutatea, în timp ce ea aluneca pe gresia murdară.

Se uită la monitor. Titlul de pe ecran indica drept țintă primară conferința *Apă pentru Toți,* deoarece nici un alt etaj nu suferise daune similare. Cherry urmărea, absentă, cum din ce în ce mai mulți oameni ieşeau din subteran, speriați, răniți, încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu ei.

Doar două ambulanțe aşteptau afară. Toate celelalte resurse medicale fuseseră îndreptate spre hotelul Royal York sau cel puțin aşa presupuse, privind imaginile transmise în timp real. Crainicul menționa că nu existau încă dovezi pentru un act de terorism, iar victimele încă trebuiau identificate. Pompierii fuseseră trimişi în interiorul hotelului, împreună cu ofițeri de poliție, pentru a asigura perimetrul.

Cherry putea să simtă sângele care i se usca pe piele, încercă să se ridice, dar pulpa dreaptă îi era amorțită de la impactul de mai devreme. Se ridică, totuşi, în genunchi şi se târî spre o uşă de serviciu din apropiere. Se sprijini de mâner. Plângea cu sughițuri, fără să se poată controla; mecanismul interior de apărare. Voia să creadă că exista o parte mai puțin îngrozitoare a poveştii, că explozia fusese un incident neintenționat – un cazan supraîncălzit, o scurgere de gaze – orice care să nu aibă legătură cu scopul evenimentului. Erau aşa de

mulți oameni de calitate în sala balului. Indiferent de cauza exploziei, rezultatul fusese decapitarea unei organizații cu scopuri atât de nobile.

Se străduia să se ridice singură, folosindu-se doar de piciorul stâng. Şchiopătând rău, porni spre uşile automate, în căutarea aerului proaspăt. Ajunsă afară, respiră adânc, doar pentru a descoperi că aerul nu mai era proaspăt, ci umed, cu iz de asfalt ars şi gaze de eşapament, încălzit de soarele amiezii.

Taxiul fără şofer pe care îl chemase nu se deranjă să oprească, probabil blocat online de un alt client, aşa că se deplasă, şchiopătând, mai aproape de bordură, pentru a prinde următorul taxi disponibil. O rugă pe Siri să trimită o cerere cu coordonatele ei şi se sprijini de un stâlp, aşteptând. Întoarcerea acasă era singurul lucru rațional pe care-l putea face. Trebuia să aibă grijă de pulpa ei umflată şi de durerile de cap, iar ştirile de la CBC aveau să fie o sursă de informații la fel de bună ca oricare alta, asta până când nu vor fi infirmate de fluxul ştirilor de pe Internet şi de postările mesajelor de pe Twitter.

Traficul metroului de la sud de Bloor fusese oprit în ambele sensuri, creând haos şi adăugându-se la poluarea sonoră de care Toronto nu mai avea nevoie, mai ales într-o zi de

vară. Vehiculul sosi curând şi patruzeci de minute mai târziu era acasă.

După ce-şi curăţă sângele închegat de pe cap, aplică un strat de ulei din arbore de ceai şi-şi înfăşură gheaţă în jurul piciorului care-i pulsa, apoi căzu pe canapea şi dădu drumul la televizor.

— Aici, la CBC, suntem în stare de alertă maximă, iar clădirea a fost închisă pe termen nelimitat, anunţă crainicul.

Sediul central al televiziunii naţionale era la doar o jumătate de kilometru distantă de hotel.

— Încă nu avem niciun indiciu cu privire la ceea ce i s-a întâmplat echipei noastre, care transmitea din interiorul sălii. Crainicul îşi verifică notiţele pentru o clipă, apoi continuă: Mi s-a spus că primarul se adresează acum, din interiorul Union Station, cetăţenilor oraşului Toronto. Să ascultăm ce are de spus.

Pe ecran apăru imaginea imensei săli de marmură a staţiei. Înconjurat de un val de reporteri şi spectatori, primarul păstra o faţă impasibilă şi privea fix în camere.

— În acord cu şeful Royal Canadian Mounted Police, am dispus evacuarea imediată a centrului oraşului Toronto. Cele mai multe blocuri turn au fost golite prin PATH, iar GO Transit a furnizat trenuri suplimentare în toate direcţiile. Vă rugăm să rămâneţi în interior şi să

staţi liniştiţi. Vom oferi actualizări la fiecare oră. Mulţumesc.

Chiar şi acum, Cherry era impresionată de sistemul bine conceput al tunelului pietonal din Toronto, un oraş complet funcţional, cu toate facilităţile necesare, oferind adăpost atât de căldură, cât şi de frig. De data aceasta, totuşi, scopul PATH era puţin schimbat.

Pompierii fugiră afară din clădire, iar camerele de luat vederi se fixară asupra primelor tărgi care erau încărcate în ambulanţele ce aşteptau aliniate în faţa hotelului şi după colţ, doar cu semnalele luminoase aprinse, pentru a nu mai spori panica deja existentă.

După trei ore de analiză a experţilor în securitate, a politicienilor, a jurnaliştilor şi a specialiştilor în comportament, se emise o declaraţie: lista celor răniţi şi morţi era publicată pe site-ul oraşului, pentru a fi actualizată din oră-n oră. Cherry înşfăcă iPad-ul să verifice.

CAPITOLUL II

Mintea lui Cherry, încă afectată de explozie, încerca să-şi aşeze gândurile într-o ordine coerentă. De atunci, o tot deranjau durerile de cap, migrene uşoare care îi încurcau programul zilnic.

Oricum, prefera să îndure suferința, decât să apeleze la analgezice sau orice alt substitut chimic. Această opțiune nici nu îi trecuse prin cap. Era de-acum în stare să meargă normal; doar o vânătaie violetă, cât pumnul ei, rămăsese să-i amintească de incident. Durerea fizică n-o preocupa prea mult – se putea descurca – dar greutatea sufletească şi pierderea prietenilor care muriseră în explozie acționau ca un fier înroşit pe sufletul ei. Mintea ei, pur şi simplu, refuza să accepte acest fapt.

Plânsese zile în şir după primirea confirmării că Geanine Botha, Mark Watershed şi Sunil Samaradingan pieriseră. Martin Cousteau, Şeful cherokee şi Kahuna Lapa'au se aflau la terapie intensivă, cu arsuri de gradul trei, care îi transformaseră în grămezi de carne de nerecunoscut.

— Cum te simți? o întrebă Marinka, fiica cea mare a lui Kahuna, în timp ce ronțăia un baton proteic, în cantina spitalului, la două săptămâni după explozie.

Interacțiunea lui Cherry cu rudele lui Kahuna, care se considerau protectorii apei, crease o strânsă legătură care se adâncise în sufletul ei, deschizându-i mintea spre o nouă semnificație a apei, nu doar cea de ordin practic, întâlnită mereu în discuțiile din mass-media, ci una de o importanță mult mai subtilă, de care civilizația actuală nu era conştientă. Discuțiile în care Cherry se angajase cu copiii şi nepoții lui Kahuna şi cu cei ai Şefului Landing Eagle, o lăsaseră să creadă, fără îndoială, că ultimele două mii de ani fuseseră cele mai iresponsabile ale umanității, cel puțin în felul în care trataseră şi administraseră apa. De la resurse curate, proaspete şi din belşug, omenirea ajunsese să aibă rezerve sărăcăcioase, mizere şi limitate, punând în pericol nu doar omenirea, ci şi animalele.

Cherry aprecie întrebarea, ştiind cât de mult suferea Marinka să-şi vadă tatăl inconştient.

Pentru a complica şi mai mult şansele de supraviețuire ale răniților, cioburi din candelabrul de cristal din tavanul sălii produseseră tăieturi adânci în trupurile lor, ca şrapnelele desprinse dintr-o grenadă. Rănile la cap, suferite de Kahuna, erau cele mai extinse, cu bucăți de sticlă înfipte în craniu, penetrând lobul frontal şi cerebelul. RMN- urile repetate relevaseră cheaguri de sânge formate în apropierea zonelor de impact, chiar şi după ce

sticla ascuțită fusese îndepărtată, cel puțin aşa sunase explicația doctorului Ilanda Mazandir, neurochirurg. Îşi vizita zilnic pacientul, refuzând să-l opereze până când semnele vitale nu se stabilizau.

— Mai am dureri de cap dimineața şi creierul meu rezonează ciudat din când în când, ca un ecou produs de lovirea unui mâner de metal. Am devenit o cameră cu ecou intermitent, spuse Cherry şi-şi cuprinse gâtul subțire cu palmele, în timp ce-şi sprijinea coatele de masă.

Devenise o obişnuită a spitalului St. Michael, pe care îl vizita din două în două zile, privindu-i pe răniți din spatele geamului protector al secției de anestezie şi terapie intensivă. Era convinsă că spiritele menționate de lideri la conferință se aflau acolo, prezente în camera aseptică, efectuând o ceremonie de dans invizibilă, cu cântece şi beţişoare de tămâie, care să le ghideze sufletele.

Nu venise încă timpul pentru trecerea lor în neființă. Mişcarea pentru apă avea nevoie de ei. Apa însăşi avea nevoie de ei. Memoria ei nesfârşită înregistrase istoria tuturor triburilor, în timp ce le spălase trupurile ude. Apa îşi amintea fiecare faptă, fiecare defect, fiecare element care ajutase omul să ajungă până în ziua de azi.

Cherry se rugase cu fervoare, sprijinindu-şi fruntea îngustă de geamul rece, sperând ca

gândurile ei sincere să contribuie la procesul viguros de vindecare care se desfăşura sub stratul invizibil de energie. Rugăciunile ei cuprindeau şi spiritul apei, cu toate că nu era sigură dacă fiecare pârâu, râu, lac, mare sau ocean avea spiritul lui separat. Exista oare vreo ierarhie a spiritelor sau doar o forţă unilaterală, omniprezentă, protectoarea tuturor?

Nu toate vizitele ei la spital erau deprimante. Tragedia adusese familiile împreună, dând tuturor şansa de a schimba poveşti tribale pe care cei bătrâni le auziseră de la taţii şi bunicii lor, poveşti destinate să îmbogăţească o existentă schimbată mult de modernitatea vieţii.

Mutarea accidentaţilor la o unitate medicală în Statele Unite era exclusă, de vreme ce trupurile lor vulnerabile nu ar fi putut suporta o călătorie extenuantă. Spitalul St. Michael din Toronto era cea mai bună opţiune, iar membrilor familiilor li se pusese la dispoziţie cazare la hotelurile din apropiere.

Optzeci şi opt de oameni buni muriseră în acea zi de vară şi alţi o sută douăzeci fuseseră răniţi. Braţe, picioare şi degete sfârtecate, arsuri parţiale şi trauma psihologică avea să îi marcheze pentru totdeauna, însă ştiau că totul era pentru o cauză pentru care merita să lupţi. Cherry înţelesese că progresul care se realizase până la conferinţă nu avea să moară, dimpotrivă, trebuia să continue. Îşi aminti

numărul de vizionări pe website din ziua aceea, înainte de a pleca de acasă, 11.744.231 şi realiză că devenea o obligație să găsească modalități pentru a-i transforma pe aceşti oameni în susținători dedicați şi activi ai apei.

Hayyin devenea, astfel, un actor şi mai important în conflictul care se transformase, în mod neaşteptat, într-unul sângeros. Descoperirea şi dezvăluirea afacerilor corupte care monopolizau apa potabilă doar pentru profitul câtorva indivizi avea o semnificație pe care numai Hayyin o putea expune, de sub masca identității sale secrete.

— Cum ai devenit activist al apei? o întrebă Marinka.

Specialista în limnologie muşcă încă o dată din batonul proteic, căutând printre amintirile ei cele mai îndepărtate, ca să dea un răspuns cât mai sincer.

— Am început prin 2035 şi apoi viața mea s-a transformat. Ca o strălucită absolventă de limnologie, am înțeles că societatea a ajuns la un punct fără întoarcere privind resursele de apă dulce şi poluarea, prima fiind epuizată într-o rată incredibilă, cea din urmă crescând în procente similare, explică Cherry.

Îşi adună gândurile, nesigură dacă să menționeze frustrările privind proiectele anterioare, care-i oferiseră şi ceva venituri: slujbe ocazionale de consultanță pentru

organizații care se ocupau de protejarea apei, munca pentru dezvoltatori imobiliari care aveau impresia că un râuleț care găzduia două broaşte şi un şarpe reprezenta un obstacol uşor de trecut pentru proiectele lor de zeci de milioane de dolari.

Urâse acele locuri de muncă. Latura de activistă părea să iasă mereu la suprafață, în ciuda felului ei calm de a fi. Erau acele momente când ar fi dorit să țină o prelegere tuturor celor din jurul ei, să transmită că noi, ca specie, ne-am îngrijit din ce în ce mai puțin de natură, al doilea element fundamental creat de Dumnezeu pentru a ne păstra intact echilibrul emoțional, spiritual şi fizic. Ochii ei albaştri căpătau atunci o nuanță mai întunecată, furioasă la gândul imoral că banii erau scopul cel mai important în existența cuiva şi îi umbrea judecata. Decisese să-şi păstreze frustrarea pentru ea însăşi.

— A trebuit să mă implic cumva şi să fac mai mult decât o simplă schimbare simbolică. Îşi drese glasul de trei ori. Nu ştiam de unde să încep, în care organizație sau ONG să mă înscriu – sunt aşa de multe – sau în cine să am încredere. M-am îngropat în propria mea cercetare şi rezultatul a cinci săptămâni de muncă asiduă a relevat mii de inițiative de salvare a apei, în întreaga lume, conduse de grupuri locale, ONG-uri puternice cu finanțări din umbră, personalități publice avide de

apariţii mass-media şi publicitate şi multe altele, acţionând ca faţade pentru spălarea banilor unor corporaţii fantomă. Ştiind să joace un joc viclean când vine vorba despre bunuri şi profituri, giganţii industriei petrolului şi gazelor şi-au declarat răspicat angajamentul să-şi menţină salubre operaţiunile, raportând reduceri de scurgeri şi deversări, participând financiar la dezvoltarea tehnologiilor curate şi regenerabile. E un joc vechi de milenii, prin care îşi mută banii din buzunarul stâng în cel drept. Nu e deloc încurajator. Încercă un zâmbet crispat spre Marinka, care aştepta mai mult.

— Cum ai ajuns să alegi APT?

Cherry sesiză un interes real în întrebarea hawaianei.

— Intuiţia mi-a spus că APT ar putea deveni liantul care să elimine disensiunile dintre jucătorii din acest domeniu. Această stare în care se află mişcarea pentru protecţia apei a împiedicat obţinerea de rezultate şi proiectele pe termen lung. A fost acel moment de realizare care a dat un plus de voinţă vieţii mele. Căutările mele s-au oprit când am descoperit o cale fermă, neumblată de prea mulţi, aşa cum nicio astfel de criză nu a mai atins vreodată un asemenea punct critic.

Cherry făcu o pauză să bea o înghiţitură de cafea şi să se gândească ce altceva i-ar mai fi putut destăinui Marinkăi şi ce să ţină pentru ea.

Strălucitoarea energie care-i adusese conştientizarea semnificaţiei viitorului ei făcu o gaură în timp, preţ de o fracţiune de secundă, dezvăluind obstacole, mici victorii şi reperele importante care aveau să pună amprenta pe calea pe care şi-o alese... sau, mai degrabă, calea care o alesese pe ea. Nu mai era foarte sigură acum, dar în trecut cedase ideii că exista un plan mai mare care, la nevoie, i se va revela. Se gândi la prima ei postare anonimă – despre afacerile dubioase ale Jinghua Shui, o companie chinezească de îmbuteliere a apei, care prelinsese că folosea un acvifer pentru care obţinuse corect drepturile de folosinţă, – care generase o mişcare violentă de protest, un vârtej de implicaţii politice fundamentale, care scufundase compania şi trimisese conducerea de vârf la închisoare pentru un număr substanţial de ani. Compania semnase o înţelegere cu conducerea coruptă a unei instituţii locale, care consimţise ca apa potabilă să curgă direct de la robinet în sticlele Jinghua Shui, care însă nu cheltuise niciun ban pentru extracţia din acvifer. Bineînţeles că acordul îi făcuse fericiţi pe oficiali. Investigaţiile ulterioare, cu ajutorul imaginilor din satelit şi a hărţilor geologice, demonstraseră că nu existase niciun acvifer semnificativ în zonă, ci doar o scurgere de apă care nu ar fi putut susţine modelul de afacere al companiei. Efectele în lanţ ale ştirii

postate o puseseră pe radarul celor de la Grupul Anonymous, hackeri reputați care supraviețuiseră în ciuda numeroaselor încercări ale diferitelor guverne de a le închide activitatea şi care, mai târziu, deveniseră îngerii ei păzitori online. Grupul îi oferise nu numai multiple sfaturi, susținându-i investigațiile în domeniul companiilor chimice şi farmaceutice internaționale, fără regulamente interne stricte de prevenire a poluării, dar îi asiguraseră şi canale de comunicare prin software-ul RVP şi straturi de criptare suplimentare.

— Ascultând povestirile spuse de bătrâni, am învățat despre modul în care trebuie apreciată apa – nu ca pe o marfă, ci ca pe o ființă vie, mistică, o ființă care pulsează în interiorul şi în exteriorul pământului; nu ca sângele, ci ca inima Divinei Mame, aşa cum este ea numită în vechile scripturi, îşi continuă Cherry mărturisirea.

— Apa a fost specială în cultura noastră, dintotdeauna. Pe când eram doar o fetiță, am fost învățată că apa poate imita sentimentele umane şi stările de sănătate înțelese numai de foarte puțini, împărtăşi Marinka una din experiențele ei cu apa.

Afirmația îi aminti lui Cherry să caute cărțile doctorului Masaru Emoto, uitate într-o cutie de plastic din subsolul casei, ca să revadă forma cristalelor de apă înghețată expuse la diferite

tipuri de muzică, gânduri şi emoţii. Nu trebuia să privească mai departe de acele minunate hexagoane, ca să înţeleagă că apa este vie, poate fi fericită şi tristă, structurată şi nestructurată, sănătoasă sau bolnavă. Asta nu se preda la universitate. Cherry îşi aminti un scenariu asemănător, în care studenţilor de la medicină nu li se impunea să participe la cursuri despre nutriţie.

— Noi suntem apă, spuse Marinka mai departe. La fel cum suntem energie... ce crede lumea că suntem? întrebă retoric, pieptănându-şi buclele negre ale părului ei lung, cu degetele de culoarea ciocolatei.

— „Că suntem materie", replică Cherry, mai degrabă ghicind răspunsul.

Marinka dădu din cap şi continuă cu raţionamentul:

— Dacă înlăturăm apa, nu vom fi nimic mai mult decât nişte oase şi vom muri. Scoate energia care ne ţine celulele împreună şi particulele corpului nostru se vor împrăştia mai repede ca albinele sălbatice care urmăresc hoţii de miere, dar capacitatea noastră de înţelegere a unor astfel de concepte subtile ne este străină, deşi ne lăudăm că trecem printr-o trezire spirituală.

Femeia nu mai era tânără. Cutele din jurul ochilor evidenţiau grijile care o împovăraseră. Era singura care urma să moştenească

cunoştinţele strămoşilor hawaiani, însă pregătirea ei, din motive evidente, fusese mult scurtată.

Cherry schimbă subiectul.

— Cum vom repara tot ce s-a distrus acum două săptămâni?

Avea câteva idei, dar dorea să afle şi opinia interlocutoarei. Marinka îşi întinse picioarele lungi şi le încrucişă. Se lăsă pe spătarul scaunului şi căscă.

— Oamenilor le e frică să se mai adune, spuse. Cherry ştia deja acest lucru, din comentariile postate pe website-ul *Apă pentru Toţi.* Reacţia mulţimii era străbătută de sentimente de bravură şi de sfidare, iar mesajul era unul de speranţă şi de dorinţa de a se continua iniţiativele critice. Conştiinţa umană avea momente când se trezea şi pleda împotriva nedreptăţii.

— De ce să nu transformăm website-ul într-o platformă de votare pentru toate proiectele care încă mai au nevoie de aprobări financiare? spuse Marinka, după care luă o înghiţitură de cafea din paharul de carton aflat în faţa ei.

— Cum să facem asta? întrebă Cherry, împingându-şi scaunul în spate, să facă loc picioarelor întinse.

Hawaiana extrase din geanta atârnată de scaunul ei un mic carneţel şi un pix, apoi se puse pe desenat şi explicat.

— Deja avem postat un formular pentru introducerea unei propuneri de proiect, cu locațiile, categoriile, zonele afectate – în kilometri pătrați, dacă e cazul, tipuri de contaminare, perioada de când a apărut incidentul şi altele, cu scopul să centralizăm datele şi să identificăm cele mai afectate regiuni, să estimăm bugetele şi intervalele de timp. Cea mai mare parte a evaluării şi a votării ar fi fost făcută personal, la conferință.

Marinka încadră un pătrat mai mic cu numele proiectului menționat într-unul mai mare.

— E clar până aici? întrebă.

Cherry dădu din cap, în semn de aprobare.

— Considerând că suntem vânați de entități neidentificate, încărcăm toate informațiile pe care le avem despre fiecare proiect şi lăsăm mulțimea să voteze. Cipul încorporat pe spatele mâinii este identificatorul de care avem nevoie pentru a confirma unicitatea votului. Recomandăm primele douăzeci de proiecte din fiecare categorie şi le dăm o justificare. O conferință în direct cu donatorii şi susținătorii noştri ne va ajuta să răspundem întrebărilor, continuă femeia, desenând încă două pătrate, etichetându-le VOL – pentru vot online şi CMD – pentru conferința mulțimii în direct.

— Va suporta cristalul de găzduire încărcarea suplimentară a datelor şi streaming-ul? întrebă Cherry.

— Mi s-a spus că e o piatră semitransparentă, gălbuie, de calitatea a doua, capabilă să suporte minimum un milion TB de date şi milioane de conexiuni în acelaşi timp. Şi e un cristal rezistent, declară Marinka apăsat şi cu convingere. E ca pe timpuri, când un DSL şi liniile telefonice erau atribuite unei singure persoane sau afaceri, dar acum nu mai sunt fire şi pene de curent. Zâmbi, ochii reflectându-i bucuria.

Cherry gustă din cafea, muşcând uşor din batonul de mentă ce i se oferise suplimentar. Curăță masa de firimituri şi privi încă o dată desenul sumar.

— De acord, spuse. Ne-ar putea ajuta să luăm o decizie mai rapidă.

— Ai primit noutăți de la ancheta poliției? întrebă Cherry, ştiind că dacă o astfel de informație era disponibilă, ar fi fost menționată de Marinka.

Hawaiana scutură din cap.

— Nicio schimbare de la declarația inițială. Niciun suspect, nicio pistă nou. Acelaşi scenariu: facem tot posibilul să... bla, bla, bla.

— Aşadar, cei care sunt în spatele atentatului şi-au acoperit urmele destul de bine. Vor scăpa. La naiba!

— Ar putea fi oricine: poate companiile de îmbuteliere a apei sau cele de forare, replică Marinka pe un ton resemnat.

Cherry îi atinse mâna şi o strânse uşor, arătându-şi sprijinul. Amândouă îşi lăsară gândurile să rătăcească pentru câteva momente, uitând de nefericita situație care le adusese împreună.

CAPITOLUL III

— Te-ai întors devreme azi!

Ilanda Mazandir îşi întâmpină soţul, pe Maahes, cu sarcasm. Ţinea în mână un pahar cu vin roşu, iar lichidul se învârtea de parcă îşi căuta gustul. Ilanda stătea la marginea zonei de bucătărie, cu faţa spre uşă. I se adresase cu nonşalanţă, încercând să-şi ascundă iritarea pentru că mâncase de una singură.

— Am crezut că putem cina împreună măcar o dată pe săptămână.

Într-un fel, linişştea apartamentului luxos o calma şi îi permitea să fie conştientă de tot felul de gânduri şi acţiuni triviale, care în restul timpului nu aveau loc în mintea ei. Cu greu ar fi putut să-şi impună o atitudine similară, senină şi liniştită, în timpul orelor petrecute la spital, unde, ca neurochirurg, avea de luat decizii rapide cu o mână sigură, fără să fie afectată de o minte rătăcitoare. Îl privi pe Maahes turnându-şi o jumătate de pahar de vin.

— Noroc, zise el.

Ilanda încă îi iubea trăsăturile egiptene, moştenite de la mama lui: piele închisă, fină, păr ondulat, lung până la umeri şi suficient de înalt să se potrivească cu ea. Vârsta îl obligase să poarte o pereche de ochelari cu ramă pătrată, care să-i ajusteze vederea ochilor săi verzi-

întunecați. De asemenea, i se mărise şi volumul burții, iar rarele vizite la sala de sport nu dăduseră niciun rezultat vizibil.

— Cum ți-a mers săptămâna asta? îl întrebă doar pentru a face conversație. Cum stă treaba cu apa zilele astea?

Ilanda era conştientă că întrebase fără prea mare interes. Sorbi din vin, împinse deoparte farfuria golită şi se aplecă înainte, sprijinindu-se pe coate.

— Scuze că nu te-am putut anunța că întârzii, spuse Maahes, pe un ton mai puțin ironic decât al ei. Zborul din Europa n-a avut întârziere, dar consiliul director mi-a cerut raportul asupra călătoriei. Nu puteau aştepta până luni.

Se aşează în partea opusă a mesei, trase bolul de sticlă mai aproape şi începu să înfulece din salata şi roşiile rămase.

— Sunt îngrijorați că Vivus Water Inc. nu generează suficient profit şi rămâne în urma concurenței? întrebă Ilanda, de data asta mai împăciuitoare.

— Asta nu se va întâmpla prea curând. Încă deținem active considerabile în întreaga lume, cu care suntem mai mult decât în siguranță. Şi nu uita de divizia de desalinizare.

Termină salata şi luă o bucată de peşte alb, asortat cu ierburi şi lămâie.

— Ah, am uitat că ăsta a fost biletul tău câştigător pentru candidatura la alegerile funcției de CEO. Oceanele nu vor rămâne niciodată fără apă. Cu tehnologia potrivită – şi avem de unde alege – vom continua să ne menținem poziția de lideri ca întreprindere de îmbuteliat apă – sau ceva asemănător. Am dreptate? întrebă ea, în timp ce-şi mai turnă vin.

Ilanda se simțea tulburată. Presiunea ultimelor zile de operații complexe o scoseseră din zona ei de confort. Cazurile experimentale de implanturi cu cristal se înmulțiseră în ultima perioadă, nu numai în Toronto, ci pe întregul teritoriu al Canadei. Toate fuseseră însă eşecuri. Erau operații nemiloase, încercând racordarea conexiunilor cristalului în zona din jurul glandei pineale. Prețul bucăților de cuarț contrafăcute adusese un impuls pe piața neagră, iar cererea cumpărătorilor mai puțin avizați crescuse exponențial. Certificatele false emise pentru fiecare piatră ataşau o garanție efemeră pentru clienții neavizați, contribuind la înmulțirea deceselor, ca rezultat al dorinței oamenilor de a poseda un creier augmentat artificial. Ilanda îi numea pe cei care efectuau astfel de operații măcelari sau lipitori, care se agățau de orice bucățică de carne mai suculentă.

Victimele – majoritatea provenind din clasa de mijloc cu posibilități – care încă mai respirau

când fuseseră aduse la spital, aveau capul deschis ca un pepene prea copt, cristalul de cuarț atârnând pe-afară, amintind de un cordon ombilical ataşat într-un loc greşit. Tot ce avea Ilanda de făcut era să detaşeze firele, să oprească sângerarea, să cauterizeze terminațiile şi să efectueze o ecografie a craniului expus, pentru evaluarea vătămărilor reale. În cele mai multe cazuri, leziunile erau ireparabile, iar pacienții erau afectați pentru tot restul zilelor lor, o povară pentru familie şi asigurările sociale.

— Da, oceanele nu vor rămâne niciodată fără apă, repetă Maahas sloganul strategiei care, într-adevăr, îl pusese înaintea rivalilor săi, cu trei ani în urmă, când moartea subită a fostului CEO – care se întâmplase să fie şi mentorul său – îi deschisese calea către postul vacant.

Rămase cu privirea ațintită la soția lui, în timp ce aceasta vorbea.

— Chiar şi oceanele au devenit aşa de poluate, că nu se mai pot restabili. Am citit ieri pe website-ul Globe and Mail că stratul de gunoi este adânc deja de zece metri, nu numai în Pacificul de Nord, dar şi în Atlantic, aproape de zonele coastei. Curenții submarini se schimbă repede.

Ea privi la urma umedă rămasă pe pereții paharului, în timp ce învârtea lichidul din interior.

— Pentru astfel de rapoarte plătim mass-media. Cine merge să verifice adâncimea stratului de plastic? Există restricții în vigoare. Chiar şi Greenpeace are nevoie de autorizație pentru a se aventura în acele ape şi nu li se eliberează cu uşurință. Consorțiul nostru deține un control strict, răspunse Maahes, cu un zâmbet încrezător pe față.

Ilanda se încruntă la remarca insensibilă. Opiniile lor despre schimbările climatice şi acțiunile care ar fi trebuit implementate pentru oprirea ravagiilor rezultate se aflau în direcții opuse. Ea nu dorea să-şi reamintească cearta, presărată cu multe țipete, care avusese loc înaintea plecării lui Maahes în Europa, dar multe din dramele zilnice pe care le experimenta la spital erau rezultatul unor acțiuni la nivel macro ale unor companii similare celor pe care le conducea Maahes.

Ilanda se simțea adesea ca şi cum ar fi fost un participant la jocul numit „Cine e primul care distruge pământul”.

— De fapt, conductele noastre trebuie să coboare de trei ori mai adânc decât cifra oficială, continuă el. Specialiştii noştri spun că viața marină s-a adaptat în mod uluitor de repede gunoiului de la suprafață, ținându-se complet la distanță. Foarte rar se întâmplă ca o țestoasă sau un delfin să se încurce în colcăiala de plastic. Încă zâmbea, cumva mulțumit că

vieţuitoarele marine nu erau în pericolul mare pe care îl credea lumea.

— Eşti influent, de ce nu ceri consorţiului firmelor din industria apei să iniţieze o curăţare? insistă ea.

Pe chipul lui apăru o expresie iritată, de genul pe care o are un om ce tocmai a auzit o inepţie.

— De ce să arunci bani buni pe o iniţiativă ineficientă? Cred că înţelegi – e o pierdere de vreme, confirmă Maahes. Avea mentalitatea unui director executiv corporatist, interesat doar de menţinerea poziţiei prin satisfacerea acţionarilor.

— Oamenii tăi au avut ceva de-a face cu atacul de la *Apă pentru Toţi?*

Întrebarea păru să-l şocheze şi aproape că se înecă cu o înghiţitură de vin. Îşi şterse picăturile de pe bărbie cu un şerveţel. Ochii săi verzi exprimau o surpriză sinceră.

— De ce am comite o astfel de crimă inutilă? Le-a luat organizatorilor... doi, poate trei ani să ajungă la un acord cu privire la termenii de discuţie, dintre care cei mai mulţi nu reprezintă niciun pericol pentru activităţile noastre. Avem un procentaj consistent din mass-media de partea noastră şi guvernele slabe din zonele în care poluarea este ridicată sunt, de asemenea, în buzunarul nostru. De ce am face-o acum?

Maahes îşi ridică umerii largi, iar părul său ondulat, se mişcă odată cu ei.

— Înțeleg că dacă lucrurile vor scăpa din mână şi afacerile ar fi afectate, s-ar recurge la măsuri radicale, dar nu acum, o asigură pe Ilanda, care îşi mijise ochii iscoditori, încercând să găsească orice urmă de minciună pe fața lui.

— Sursele rare de apă freatică nu au nimic de-a face cu activiştii care se opun. Nu-i altceva decât un alt ciclu natural al pământului.

— *Apă pentru Toți* se gândea la instituirea unei legislații ferme privind numeroase firme multinaționale. Şi nu numai în țările din lumea a treia, dar şi aici, ca şi în Europa, sublinie femeia. UN-Water este de partea lor şi e un jucător important.

— Nu uita că un procent ridicat din fondurile destinate Națiunilor Unite provine din surse particulare, ce-i drept, trecute prin mai multe straturi, ajungând în cele din urmă să fie bani curați. Există situații în care noi suntem acele,»

surse, răspunse.

Surâsul său afectat i se întinse pe toată fața.

Ilanda citi zâmbetul lui Maahes ca fiind unul sincer. El credea cu adevărat că banii controlau totul şi pe toată lumea.

— Sper ca într-o bună zi, apa să refuze să fie tratată ca o marfă şi să-i pedepsească pe cei care profită de ea.

Declarația îi ieşi pe gură neaşteptat, surprinzând-o chiar şi pe ea.

Maahes râse.

— Eşti amuzantă. De aceea m-am îndrăgostit de tine în momentul în care ne-am întâlnit, în tabăra de refugiaţi din Egipt. Erai epuizată, murdară, toată lumea încerca să îţi arate rănile, iar tu spuneai glume, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tăcură, în timp ce retrăiau momentele dragi, când, fiind în asociaţia *Doctori fără Frontiere,* Ilanda cutreierase întreaga lume, încercând să schimbe câte ceva. Tinereţea transformă oamenii în idealişti nesăbuiţi, reflectă ea. Nu existaseră limite sau obstacole insurmontabile, doar un profund sentiment că făceau o muncă minunată în folosul omenirii. Viaţa ordonată pe care o avusese în Toronto se zdruncinase, după ce se confruntase cu condiţiile primitive din lagărul pentru refugiaţi, plecaţi de acasă din cauza războaielor interetnice locale. Maahes, a cărui mamă emigrase în Canada şi se căsătorise în afara comunităţii egiptene, încercase să aducă un sens de normalitate vieţii lor dezrădăcinate.

Apa îi legase împreună, clocotindu-le tumultuoasă prin vene ca o lavă ce se revărsa liberă, săpând dragostea în inimile lor inocente. Maahes furnizase apa necesară pacienţilor Ilandei, ca ajutor umanitar din partea companiei americane pe care-o reprezentase. Înţeleseseră amândoi ce însemna lipsa apei într-o zonă secetoasă şi relaţia lor de muncă – ce devenise,

în cele din urmă, personală – salvase nenumărate suflete.

— Am citit ultimul tău articol din Jurnalul de Neurochirurgie, spuse Maahes, schimbând subiectul discuției. Este foarte convingător. Chiar crezi că oamenii își vâră cristale în cap pentru a-și mări capacitatea de procesare a creierului?

Acum era rândul ei să zâmbească.

— Nu te-ai uitat la știri în ultima vreme?

— Nu. Mă seacă de energie, spuse el, urmat de un hohot de râs răutăcios.

— Procedurile greșite ucid oameni în fiecare zi. Doctori meschini pretind că implantarea cristalului este sigură, dar un astfel de lucru nu se poate garanta. Nu se fac teste de compatibilitate și nici măcar un control medical. Ei doar taie, racordează și încarcă piatra la vibrația stabilită. Un neurochirurg experimentat începe tocmai cu acest ultim pas, clarifică ea.

— De ce nu adoptă guvernul o lege pentru procedura medicală? întrebă Maahes, cu mâinile încrucișate peste burta voluminoasă.

Ilanda își măsură soțul din priviri. În timp, deveniseră tot mai înstrăinați, din cauza orarelor foarte încărcate și priorităților schimbătoare, dar și pentru că opiniile lor erau diferite cu privire la modul în care capitalismul ar fi trebuit să se comporte cu lumea.

El devenise un om foarte bogat, prin manipularea rezervelor de apă, deținându-le și vânzându-le pentru profit, refuzând să accepte faptul că accesul la apă era un drept al fiecărui om. Confruntarea de păreri dintre ei persista de ani buni.

— E ceva legat de controlul asupra populației, răspunse ea. WikiLeaks a scos la iveală niște documente despre niște inițiative guvernamentale prin care identifică locațiile grupului de hackeri Anonymus, cei care au transformat cristalele în baze de date.

Maahes ridică din umeri, arătând că nu știa despre ce e vorba.

— Crowd computing-ul ne-a fost de folos până când agențiile guvernamentale au început să-și bage nasul prin informațiile personale ale oamenilor, sub pretextul căutării de posibile amenințări teroriste și identificarea celor care spală bani. Companiile de hosting n-au putut contesta legalitatea acestor cereri, dar era clar că se viola un drept din Constituție. Așa că Anonymus, care s-a evaporat încet în subteran, pentru a-și proteja membrii, a venit cu un concept inovator: să conecteze cristalele printr-o semnătură vibrațională personalizată pentru fiecare om și să le transforme în dispozitive de stocare. Rezistă o veșnicie, explică Ilanda în termeni simpli.

Maahes nu reacționă, așteptând urmarea.

— Cristalele nu pot fi accesate fraudulos. Un algoritm similar blockchain, creat pentru criptovalută, ajunge într-o zonă de aşteptare unde vibrațiile emițătorului sunt încorporate în amprentele digitale şi receptarea dorită este verificată. Dacă frecvența se potriveşte, rezultatele sunt „scrise” în cloud-crystal. Anonymous susține că aceste grupări de cristale pot acționa ca amplificatoare de telecomunicații, făcându-i pe furnizorii existenți să fie perimați. E un concept interesant, dar e încă la început.

— Vrei să spui că telefoanele noastre vor funcționa într-o bună zi pe cristale? făcu Maahes.

Ilanda se întrebă dacă încerca să o întărâte cu întrebări stupide.

— Un cristal mic încorporat într-o RA – adică realitate augmentată – va dezactiva o conexiune obişnuită şi va trece în mod automat la un generator de cristal din apropiere, făcându-l imposibil de urmărit de către o companie de comunicații sau de vreo entitate guvernamentală. Cel puțin, aşa spun experții. Dacă hotărâm să mergem pe calea asta, expunerea la unde electromagnetice va fi mai puțin periculoasă şi am primi o influență mai bună din partea cristalelor. Este o bătălie în care guvernul şi monopolurile au o poziție similară, pierzându-şi pârghiile de manipulare, ceea ce-i disperă.

— A reuşit vreo grefă de cristal până acum? Cum o face Anonymous? întrebă el, cu o lucire de interes în ochi.

— Încă nu ştiu. Anonymous nu va publica niciun material pe această temă, pentru moment. Presupun că laboratorul lor de cercetare e bine ascuns. Trebuie să-şi ajusteze echipamentul. Şi, ca să revin la întrebarea ta, nu există nicio asigurare de sănătate care să plătească pentru o astfel de operație. Spitalele, printre care şi St. Michael, sunt reticente să meargă în această direcție.

— Dar este posibil, nu-i aşa? Asta insinuezi, corect?

Maahes se îndepărtă de masă şi merse după o altă sticlă de vin.

— Nu mă îndoiesc că există „antreprenori" gata să umple vidul, spuse ea, pe un ton depreciativ. Investiția este mare şi apare mereu riscul de a fi prinşi. Pedeapsa s-ar putea tripla, în cazul în care vor fi şi decese.

El desfăcu sticla şi turnă pentru amândoi.

— Te-ai băga la aşa ceva, dacă procedurile ar fi sigure?

Ilanda se gândi un moment lung, apoi răspunse:

— Nu ştiu ce se ascunde în rețeaua ta neurală, dar cred că nu e nimic bun. Nu te amesteca în aşa ceva! adăugă, îngrijorată că dacă el ar face ceva stupid, ar afecta-o şi pe ea.

— E o întrebare simplă. Eşti un neurochirurg de vârf, aşa că eşti familiarizată cu orice posibil efect secundar – cine altcineva să ştie mai bine? Dacă eşti încrezătoare în beneficiile unor astfel de îmbunătăţiri, eu as face-o... la timpul potrivit, admise el.

Ilanda îşi împinse scaunul înapoi, să aibă loc pentru picioare, înainte de a răspunde:

— Cred că noi, ca oameni, suntem bine aşa cum suntem acum, în acest punct al evoluţiei noastre. Se spune – cercetările o dovedesc – că folosim între cinci şi zece la sută din capacitatea creierului nostru. Ne lipseşte determinarea să găsim în noi mecanismele care să deschidă potenţialul rămas. Preferăm calea cea mai uşoară, adăugând în mod artificial stimuli externi.

— Eu aş face-o. De ce să pierd timpul cu „mecanismul nostru intern" când rezultatele finale sunt aceleaşi? E ca şi cum aş merge pe jos, în loc să iau avionul particular, replică Maahes.

Ilanda se amuză, gândindu-se că acest aspect de Casanova îmbătrânit, afişat cu emfază de Maahes, cu părul său lung şi zâmbetul sfios, nu se mai potrivea deloc acum, la vârsta lui.

— Cu toate astea, sunt de acord că pot exista cazuri unde introducerea unui cristal, pentru stimularea creierului, poate fi o alternativă extremă, pe termen lung, pentru activarea unor

pacienți aflați în comă. Aş putea face o astfel de lucrare şi, în acelaşi timp, să-mi păstrez conştiința curată, spuse ea, scărpinându-se, involuntar, pe gât. Este un domeniu care necesită un efort consistent şi finanțare continuă. Concluziile mele, după cum am menționat, se bazează doar pe doi ani de muncă şi experiențe realizate pe şoareci.

— Au învățat deja să numere până la zece? întrebă Maahes sarcastic, şi imediat se feri de dopul pe care Ilanda îl azvârli spre el.

— Da, da, contracară ea. Şi au întrebat când se vor opri marile corporații din distrugerea planetei. Acum ai şi populația rozătoarelor împotriva ta. Zâmbi, amuzându-se de tachinarea dintre ei. Serios acum, sunt puțin surprinsă de rezultate, aşa că mi-am pus colaboratorii să refacă anumite teste. Nu mă aştept ca rezultatele să aibă vreo influență asupra lor, explică în continuare.

— Ce vrei să spui cu „influență”? Te gândeşti că prejudecățile stagiarilor ar putea să le afecteze munca?

Femeia ştia că domeniul ştiințific se afla undeva la sfârşitul listei de înțelegere a lui Maahes, cu mult în urma conceptelor de afaceri, a termenilor şi cifrelor financiare. Nu voia să pară superioară în fața lui, dar nu se putea abține să nu-i dea o mică lecție.

— Acesta-i şi motivul pentru care te-am încurajat mereu să citeşti mai multe cărți ştiințifice, mai ales despre apă. Doar este obiectul activității tale zilnice, nu-i aşa?

Maahes îşi înclină capul spre dreapta, ca şi cum, privind-o dintr-un unghi diferit, l-ar fi putut ajuta să evite discursul moralizator care avea să urmeze.

— Apa este susceptibilă la emoțiile noastre, la gânduri şi sentimente. Dacă stagiarii mei vin cu o anumită idee în cap, când se vor apuca de muncă, atunci ar putea prejudicia rezultatele. De aceea, am nevoie ca ei să aibă mintea golită de orice gând. Am publicat doar o părticică din cercetarea mea şi, crede-mă, e fascinantă. Am expus şoarecii la muzică clasică, am înghețat o celulă din sângele lor şi aspectul ei are o formă perfect hexagonală, ceea ce nu e o noutate. Oh, aproape c-am uitat să menționez că le monitorizăm creierul în perioada educației muzicale, completă, în timp ce schiță un zâmbet larg.

— Ce înseamnă celule de sânge cu formă hexagonală? o întrerupse Maahes.

Oftă, exasperată că bărbatul nu reuşea să-şi amintească de informația despre apă pe care o împărtăşise cu el în trecut.

— Mai ții minte acele cărți pe care ți le-am arătat acum ceva ani, scrise de omul de ştiință japonez Masaru Emoto, când ai admis că nu

ştiai nimic despre apă, cu toate că lucrezi în branşă? întrebă ea, încercând să-i readucă aminte.

— Oh, îmi amintesc acele imagini. Se numeşte apă structurată şi non-structurată, nu? întrebă Maahes, mai vesel.

— Da. Lucrurile pozitive transformă moleculele apei în molecule structurate şi efectul e opus când vine vorba de elemente negative. Am injectat aceste tipuri de sânge într-un şoarece cu grefă de cristal. Schimbările la nivel molecular au apărut după câteva zile, cu impact minim asupra sănătății şi a undelor sale cerebrale, explică. (îşi mişca mâinile, gesticulând ca în cazul unei disertații prezentate în fața unei mulțimi de oameni.) Următorul pas logic, şi ultimul pe care l-am planificat, a fost să introducem mostra de sânge direct în cristal.

— Şi? întrebă fascinat Maahes.

— Undele cerebrale ale şoarecelui au suferit o creştere bruscă, de parcă s-ar fi înspăimântat de o amenințare iminentă, devenind identice cu cele ale exemplarului inițial, în câteva minute, a început transformarea moleculară şi... *la piece de resistance,* amprenta înghețată a celulei de sânge s-a potrivit cu cea de la specimenul cu care cristalul a venit în contact.

— Să fiu al naibii! exclamă el, impresionat.

Ilanda dădu din cap de câteva ori, subliniind importanța descoperirii.

— Ca să nu existe neînțelegeri între ce mi-ai explicat şi ce am înțeles eu: cristalul absoarbe informația din celula sângelui expusă la muzică şi, în mod misterios, o transferă gazdei?

— E exact ce-am spus. Şi nu numai atât: similitudinile între undele cerebrale ne-au făcut să credem că gazda „simte" muzica, clarifică ea. Vibrațiile cristalului rezonează cu lichidul, intensificându-i calitățile.

— Mai există şi alții care fac cercetări asemănătoare?

Ilanda sorbi ultima înghițitură de vin, apoi replică:

— Proprietățile speciale de vindecare ale cristalului se cunosc şi se folosesc de sute de ani. Laserele sunt fabricate din cuarț. Există numai o singură companie care dezvoltă o tehnologie nefinisată, similară cu ceea ce încerc eu să realizez... şi se află aici, în Toronto.

— Chiar aşa?! exclamă el, cu ochii mărindu-i-se în spatele lentilelor ochelarilor cu rame pătrate. Tu ai încercat-o? insistă el, nerăbdător să audă despre experiența ei.

— Da, am făcut-o. Nu-i dezamăgitor pentru cineva cu aşteptări minime. Eu țintesc spre rezultate mai realiste. Ce oferă tipul ăsta, Ojani, sunt imagini şi senzații palide procesate prin tăieturi ovale în lapis lazuli, ataşat la o celulă asemănătoare corespondentă unei rețele similare cu cea care verifică activitatea

cerebrală. Au nevoie de mult timp să filtreze mostrele speciale de apă pe care le utilizează, să treacă prin cristale şi să le facă să vibreze corect, pentru a elibera mesajul codificat. Tehnologia lor reprezintă un bun început, dar eu privesc din alt punct de vedere, în care cristalul are o conexiune directă la glanda pineală sau la un conductor care să interacţioneze cu glanda.

— Incredibil! aprobă Maahes. Amintiri transportate prin lichid? De ce să ataşezi cristalul glandei pineale? Ce-i aşa special la ea? întrebă el cu candoare.

— E cunoscut faptul că glanda pineală are în compoziţie o structură cristalină, compusă din calcite, care se comportă ca nişte antene cosmice, capabile să ne conecteze la un plan luminos şi la alte dimensiuni ale conştiinţei, explică femeia.

Maahes rămase cu gura deschisă în timp ce o asculta.

— Am crezut că numai ştiinţa te interesează, nu şi prostiile astea spirituale, spuse fără nicio urmă de veselie în ochii săi verzi.

— De aceea nu-mi pot periclita cariera şi reputaţia divulgând mai multe, până ce documentaţia, rezultatele şi calitatea testelor nu vor fi impecabile. De aceea îţi spun de ani buni că apa este ceva mult mai mult decât un lichid simplu, o marfă de consum. E elementul

primordial pentru supraviețuire. Apa îmbuteliată pe care compania ta o vinde e apă moartă, nimic altceva. Cristalele sunt creația minunată a naturii, modelate de un design divin, reprezentând apa în forma ei solidă, spuse ea, revenind la punctul de unde pornise întreaga discuție.

— Da. Apa, iar şi iar! răsuflă el, exasperat.

Ilanda întinse brațul, luă tableta de pe polița de lângă chiuvetă, o deschise, introduse parola şi căută web-site-ul *Apă pentru Toți.*

— Le-ai văzut numărul vizualizărilor? îl întrebă pe Maahes. Era mai determinată ca oricând să îi schimbe percepția asupra acestui subiect.

Întoarse tableta spre el şi-i arată colțul din dreapta-sus, unde un contor funcțional indica 533.288 de utilizatori din patruzeci şi trei de țări.

— Vizibilitatea lor a explodat în urma tragediei. Cei care erau indecişi în ceea ce priveşte schimbările climaterice şi poluarea s-au reorientat zilele astea.

Maahes privi ecranul mai de aproape, ca să-i facă pe plac, cu o expresie impasibilă, de parcă situația apei nu era preocuparea tuturor în acele momente.

— Aceste cifre nu schimbă nimic din ce am spus mai devreme, despre implicarea noastră.

Ea îl crezu. Nu sesiză nicio urmă de sarcasm sau viclenie în spatele afirmației, niciun tremur al vocii sau vreo tonalitate nefirească, doar un reproş sincer față de acuzația ei.

— Câți răniți ai operat de la explozie? întrebă, privind ecranul pe care se derulau cu rapiditate o sumedenie de comentarii.

— Numai şase au avut nevoie de mine. Nu am putut salva decât doi. Arătau ca nişte arici, cu cioburi de sticlă înfipte în ei ca nişte ace. A trebuit să tai adânc. Ceilalți patru încă nu şi-au revenit din comă. Familia lui Kahuna va aduce vindecători şi apă din locuri străvechi din Hawaii.

— Marele Kahuna este pacientul tău? exclamă.

Ilanda dădu din cap.

— Wow! Am auzit că e un tip al dracu' de mare.

— Da, şi nu a slăbit niciun pic în ultimele două săptămâni. Mă minunez de istoria poporului său, gravată pe trupul lui, care e tare ca o sculptură din rocă de lavă. Fiica lui este convinsă că spiritele insulei îl țin în viață, că-l vindecă pe plan astral, astfel încât el să se poată întoarce şi să conducă tribul mai departe.

— Nu zău! aruncă Maahes, cu un rânjet pe față.

— Întreaga lui familie a plâns când i-am ras capul. Nu se tunsese de douăzeci şi cinci de ani.

Au de gând să-i păstreze părul ca pe un talisman, continuă ea, cu respect, ca şi cum spiritele protectoare ale lui Kahula s-ar fi materializat în apartament, doar prin simpla menționare a numelui său.

— Care sunt şansele lui de supraviețuire? întrebă el, mutându-şi paharul gol dintr-o mână într-alta.

— Chiar nu ştiu. Orice mică presiune de la o umflătură neaşteptată poate rupe vasele de sânge sau să ciupească un nerv de la baza craniului. Dacă nu se observă, în timp îi poate paraliza nervul motric sau funcția de vorbire sau îl poate împinge dincolo de posibilitatea de reabilitare. Ilanda se simțea întristată că nu reuşise să-l ajute mai mult. Va fi nevoie să-l operez imediat ce undele cerebrale vor funcționa din nou.

Luă o pauză, un moment, pentru că discuția cu soțul ei o făcuse să evalueze din nou starea pacientului.

— În curând va veni un vindecător din Hawaii, repetă ea către Maahes, care arăta nedumerit. Nu ştiu dacă le vor permite să facă ceremonia în spital.

Bărbatul rânji larg.

— Fă şi tu ce fac eu când lucrurile nu merg cum vreau: găseşte o portiță legală de scăpare.

— Nu există portițe de scăpare în domeniul medical. Sunt douăzeci de pagini de reguli şi

clauze pentru fiecare posibilă circumstanță, de la o simplă alunecare pe coridorul umed, până la cele mai complexe intervenții, îl asigură ea.

— Alege cea mai simplă justificare: vindecătorul este un preot chemat să ofere ultimul ritual pentru enoriaşul lui. Este o practică obişnuită în orice formă de religie. Încuie uşile şi trage jaluzelele.

Ea-l privi cu admirație. Chiar era o soluție foarte bună. Maahes îşi deschise cămaşa, lăsând la vedere pieptul păros.

— Mi-e cam cald. Cred că de la vin. Citi eticheta sticlei. Sauvignon 2025, Italia. Nu te întreb cât ai dat pe el, dar a meritat toți banii. Cred că 2025 a fost ultimul an înainte de raționalizarea apei pentru irigații în Europa, după ce ploile sporadice şi puține nu au mai fost de ajuns pentru a menține o cultură sănătoasă. Am câştigat câteva contracte importante în acel an, în Italia şi Croația, cu uzinele noastre de desalinizare, îşi aminti el.

— Ascultându-te, am hotărât că de acum înainte îmi voi cere salariul în vin nobil. Întotdeauna găseşti un butoiaş ascuns într-o cramă veche dintr-un sat din Portugalia, Spania sau poate chiar în România.

Cei doi izbucniră simultan în râs.

— Ai gustat vreodată struguri irigați cu apă desalinizată? îl întrebă ea.

Maahes îşi recăpătă răsuflarea, îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi zise:

— Uneori cred toate poveştile despre memoria apei. Apa noastră tratată nu are gust sărat. Analizele chimice nu arată nicio urmă de sare, dar când e folosită pentru agricultură şi, în special, la struguri, sarea iese la suprafaţă, acoperind dulceaţa strugurilor, deşi nimeni nu-şi poate explica de ce. Maahes continuă pe un ton serios. Asta îmi afectează afacerea, nu cei care îmbrăţişează copacii sau protectorii apei, care se întâlnesc să cânte Kumbaya. Singurul motiv pentru care încă nu ne-au dat în judecată clienţii noştri este faptul că şi chimiştii lor au ajuns la aceleaşi rezultate.

Bărbatul îşi trecu nervos degetele prin păr, arătându-şi frustrarea. A doua sticlă de vin era pe jumătate plină, neatinsă de când începuse discuţia despre viticultură.

— Nu compoziţia chimică e importantă, ci structura moleculară a apei. Verifică şi arată-mi rezultatele, îi sugeră Ilanda.

— Cred că mă duc la culcare, declară Maahes. Se ridică, împinse scaunul în spate şi se îndreptă spre dormitorul lui.

Ilanda auzi sunete înăbuşite venind dinspre baie, de la duş, apoi de la uscătorul de păr, după care urmă o linişte adâncă. Era din nou singură, cu provocările profesionale şi personale care nu îi dădeau pace. Îşi puse farfuria şi

tacâmul în maşina de spălat vase, apoi se aşează pe canapea, contemplând în gol luminile clădirii opuse. Părea că cerul a alunecat spre pământ doar să-i facă ei plăcere, jucându-se cu stelele şi aranjându-le în noi şi efemere constelaţii, gata să se dizolve imediat ce îşi lua privirea de la ele. Aceste momente de singurătate o făceau să regrete că nu avea copii. Perspectiva unor cariere importante îi tentase pe amândoi, din păcate, distrugând posibilitatea de a deveni părinţi şi de a experimenta bucuria atingerii degetelor micuţe încercând să apuce aerul şi tot ce se găsea prin preajmă, sau a primilor paşi ai unui copil.

Programele lor îngrozitor de încărcate îi ţinuseră chiar şi săptămâni în şir departe unul de celălalt, aceasta cântărind considerabil în decizia de a nu face copii.

Ca neurochirurg de succes, Ilandei îi plăcea să interacţioneze cu tinerii ei pacienţi, iar acele scurte momente când le supraveghea sănătatea îi satisfăceau, oarecum, dorul pentru îmbrăţişări şi sărutări inocente. Uneori, când se ataşa prea mult de ei înainte de externarea din spital, chiar împotriva discernământului ei, le prelungea şederea cu o zi sau două. Era o metodă egoistă de a-şi micşora golul interior, până se interna următorul copil.

În ziua de azi erau mai puţini copii care să aibă nevoie de ea. Restricţiile de apă impuse cu

douăzeci de ani mai devreme declanşaseră schimbări sociale neprevăzute, inclusiv mai puține naşteri şi mai puțini nou-născuți sănătoşi. Rația de apă pentru un nou-născut era cam de cinci litri pe săptămână. Guvernul justificase această decizie tâmpită prin faptul că nou-născuții se hrănesc mai degrabă cu lapte de mamă, însă mâncarea nesănătoasă şi fără gust slăbise sistemul imunitar al tuturor. Transformări interne la nivel celular împiedicaseră tiroida să mențină echilibrul metabolismului. Laptele de mamă secase, obligând sugarii să bea lichide dubioase, pe care guvernul le asigura ca substitut pentru cota-parte de apă.

Ilanda fusese martoră la răspândirea depravării umane şi a ciclului natural al vieții. Zone întregi se uscaseră din lipsa apei, forțând migrații spre regiuni care încă mai aveau suficiente resurse pe care să se bazeze, dacă acestea erau gestionate în mod realist.

Numărul de legi absurde votate ca urmare a restricțiilor de apă marcaseră noi fricțiuni între forțele militare controlate de guvern şi populația care, încă o dată, plătea pentru greşelile birocratice care afectaseră întreaga planetă. Fiind un mediu cu prioritate înaltă, spitalele erau cumva apărate de multele regularizări şi erau primele care beneficiau de ultima tehnologie: toalete fără apă, sterilizare uscată a

instrumentarului chirurgical şi orice altă activitate ce se putea închipui care să nu includă folosirea apei.

Ilanda se lăsă pe-o parte pentru a-şi odihni capul pe o pernă, incapabilă să facă cei câțiva paşi până în dormitor. Respirând uşor, îşi schimbă gândurile spre magnificul univers al cristalelor şi al apei, subiectul cercetării care îi captivase de mult imaginația.

— E o lume pură şi perfectă, pe care nu o înțelegem, şopti pentru ea însăşi, şi încercăm continuu să o distrugem...

Schiță un zâmbet trist. În timp ce oboseala se instala în tot corpul, se întrebă dacă descoperirile ei vor deveni vreodată ştiri de ultimă oră.

CAPITOLUL IV

Conştient sau nu, drumurile îl purtau mereu pe Maahes, în Egipt. De data aceasta fusese nevoit să meargă acolo după ce calitatea apei, la uzina de desalinizare, se înrăutățise. Îşi găsise timp să-şi viziteze verii, dar, mai important, îşi preluase şi noua identitate, care urma să îl ajute să se mute, incognito, în Costa Rica. Mita încă mai era un mijloc eficient de a trata cu diverşi oficiali guvernamentali, în acea parte de lume.

Şedea în bucătăria casei în care copilărise mama lui, o clădire din cărămidă, cu două etaje, ce adăpostise odată o familie numeroasă, dar care se redusese acum la numai trei membri. Acceptase fără prea mare tragere de inimă invitația să rămână peste noapte, instruindu-şi şoferul să vină după el a doua zi, în jurul prânzului.

Acuzația Ilandei îl deranjase nemaipomenit de mult. Nu-i plăcea să fie amestecat cu posibili criminali şi nici asociat cu acte de terorism. Una era să glumeşti despre subiect, să te dai un tip dur, şi altceva să fii învinuit de implicare. Maahes îşi întrebase oamenii de încredere despre incident. Răspunsul primit fusese unul de indignare pentru viețile pierdute, amestecat cu o furie mocnită despre percepția negativă pe care o aveau corporațiile din industria apei, ale

căror posibilități financiare ar fi putut finanța o astfel de operațiune.

Atrocitatea nu fusese revendicată de niciun grup terorist, aşa că toată lumea credea că lumea afacerilor şi cea politică îşi dăduseră mâna ca să scape de organizația care lupta împotriva intereselor lor.

Puterea internațională se schimbase în ultimii douăzeci şi cinci de ani, de când Statele Unite, în pofida enormului buget militar, se trezise confruntată de un front comun al țărilor care ceruseră ca datoria pe care guvernul american o acumulase să fie plătită simultan. Strategia şantajului, atât de iubită de conducerea americană în trecut, nu mai funcționase, aşa că facțiunea care promova războiul, împreună cu CIA şi ceilalți factori de decizie, hotărâseră să facă un pas înapoi. Un conflict pe mai multe fronturi ar fi condus la un haos greu de controlat şi la pierderea aliaților pe care îi mai aveau.

Pentru el, CEO-ul celei de-a treia mare companie de îmbuteliat apă, pe plan mondial, acuzația venise ca o trezire la realitate, însemnând că era vremea să abordeze în mod diferit evaluarea apei.

Se gândise de câteva ori să renunțe la funcție, să-şi simplifice viața şi să nu mai accepte vreodată, în viitor, vreo ofertă similară din partea vreunei corporații globale.

Satisfacția a ceea ce făcea şi avantajele oferite de poziția de invidiat se estompase cu ceva vreme în urmă, forțându-l să afişeze o mină falsă, sub care ascundea nemulțumirea şi nefericirea. Față de Ilanda jucase mereu rolul unui CEO nepăsător şi ignorant. Niciunul dintre colegi nu trebuia să intuiască motivul real pentru posibila retragere – pe nepusă masă – din acea cursă nebună de acaparare a resurselor de apă, în care foarte puțini competitori se mai calificau. Chiar şi Ilanda urma să audă aceeaşi poveste despre sănătatea lui şubrezită, ca explicație pentru demisia bruscă şi prematură sau chiar frica de o moarte subită. Nu trebuia să apară nicio discrepanță sau vreo fisură, oricât de mică, în scenariul la care lucrase din greu. Ea va fi îngrijorată şi va încerca să-l convingă să ceară alte opinii şi să-şi facă alte teste, însă refuzurile lui urmau să fie puse pe seama încăpățânării lui obişnuite.

Comentariile soției privind poziția de putere pe care o ocupa, împreună cu nenumăratele şanse ratate de a învăța despre apă, îi grăbiseră decizia de a pleca.

— Maahes, eşti bine?

Se scutură din reverie, simțind uşoara atingere a Ramirei, verişoara sa. Era fiica surorii mamei sale, care nu plecase niciodată din Egipt. La fiecare doi ani, împlinind ultima rugăminte a

mamei, Maahes îşi vizita neamurile rămase acolo.

Oraşul, care nu avea mai mult de două mii de locuitori, majoritatea vârstnici, fusese uitat de copiii care plecaseră să găsească o viaţă mai bună la Cairo sau chiar mai departe. Se afla în apropierea graniţei cu Siria şi cea mai apropiată aşezare era la o sută şaizeci şi unu de kilometri. Nisipul lipicios, împrăştiat de vânturile care băteau răzleţ, se aşternuse într-un strat subţire peste casele scunde şi lucrurile lăsate afară, în arşiţă. Asfaltul străzilor dezolante, fără trotuare, pierise sub crusta nisipoasă şi, în timp, se topise în gudronul înmuiat de căldură.

— Sunt bine. Un pic obosit. Sper să mă odihnesc înainte de zborul de diseară.

Cufundă o bucată de lipie într-un vas cu humus.

— S-a schimbat ceva în taberele de refugiaţi?

Ramira îi turnă apă tulbure în pahar şi-i lăsă timp să înghită dumicatul din gură. Doar cu trei ani mai tânără decât el, faţa şi postura femeii spuneau totul despre viaţa aspră: pleoape ridate care-i atârnau peste ochii decoloraţi, lipsiţi de orice scânteie de energie, umerii lăsaţi şi şuviţe dezordonate de păr aproape cărunt care se vedeau de sub baticul subţire, legat la spate. Maahes ştia ce bucuroasă era familia lui extinsă, pentru cei câţiva litri de apă în plus pe care îi primeau săptămânal, distribuiţi de la

subsidiara locală a companiei sale. Nici un alt cadou n-ar fi fost la fel de apreciat şi, în timp, nu le mai adusese nimic altceva.

Aprovizionarea lunară a camionului care aducea apă nu era prea sigură şi, de cele mai multe ori, preţiosul lichid nu putea fi protejat suficient de bine de infiltrările de nisip şi rugină ale cisternei vechi, ceea ce făcea ca produsul să fie greu de consumat. Necesităţile medicale şi hrana de larg consum erau şi ele asigurate de guvern, însă, cu situaţia politică ce se deteriora cu fiecare zi care trecea, Maahes nu putea să prevadă cât timp aveau să mai beneficieze oamenii aceia de generozitate. Guvernul părea că le face o favoare, chiar şi pensionarii fuseseră forţaţi să renunţe la pensiile lor, în schimbul mâncării şi apei de băut, la preţuri de inflaţie.

— E ca şi cum n-aş fi plecat niciodată. Totul arată la fel, dar mai rău. Alimentarea cu energie electrică pică în fiecare zi şi echipa de întreţinere a plecat de două luni, motivând că nu şi-au primit salariile. Nu mai funcţionează nicio pompă de apă şi niciun generator care să le alimenteze. La fiecare două sau trei luni, trebuie să sape din ce în ce mai adânc după noi surse de apă. Ultima hartă geologică indica un strat gros de roci la numai două sute de metri mai jos de adâncimea existentă şi nu există niciun plan alternativ atunci când acel punct va fi atins, îi explică el femeii.

Maahes ezită să ridice paharul la gură şi privi spre verişoara care-l urmărea cu atenţie. Când gustă, buzele lui atinseră apa ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie fierbinte.

— Va fi în stare compania ta să furnizeze apă, după ce puţurile vor seca? întrebă Ramira, cu umerii lăsaţi, apăsaţi de provocările pe care le anticipa şi care urmau să accentueze criza din zonă.

— Contractele existente trebuie îndeplinite. Şi cererea va creste. Alocaţia umanitară s-a diminuat considerabil. Nici măcar Naţiunile Unite nu mai pot dicta ce entitate are prioritate, dacă n-are bani să plătească, zise Maahas, repetând scuza pregătită din timp. Migraţia către alte tabere din Siria a început deja, dar nu există garanţii că li se va permite noilor veniţi accesul, fără protecţia militară adecvată. Dacă sunt respinşi, se vor lupta cu disperare pentru un loc în spatele gardului. Alternativa e următoarea tabără, dar fără apă şi hrană, mă tem că vor avea parte doar de o moarte lentă în deşert, încheie pe un ton moale.

Ultima sa călătorie în regiune făcea parte din planul său de retragere, o iniţiativă sub deghizarea justificată că dorea să inspecteze noile instalaţii de procesare. Încrezându-se discret în oamenii care conduceau organizaţii neguvernamentale care protejau drepturile populaţiei de a avea acces la apă, semnase

documente legale de retrocedare a drepturilor de exploatare a pământului de către proprietarii legitimi, oferindu-le un avantaj la negocierile în urma cărora trebuiau să obțină o rație lunară de apă mai mare. Ştia că vor începe procese şi chemări în judecată doar ca să încetinească sau chiar să blocheze utilizarea puțurilor active. Demersurile sale puteau fi considerate un fel de naționalizare a proprietăților, dar nu din partea unui guvern populist, ci generat din interiorul unei companii private, al cărui management părea că fusese dintr-odată lovit de mustrări de conştiință față de deciziile ilegale luate în trecut.

Maahes nu se îndoia că va fi declarat trădător de către ceilalți președinți din industria apei, imediat ce tranzacțiile aveau să fie făcute publice. Sincronizarea semnării actelor cu retragerea prin demisie sau chiar şi înscenarea unei morți subite, necesitase energie, dar şi finețe. Cumpărase un teren împădurit, întinzându-se pe mai mulți kilometri, într-o zonă muntoasă din Costa Rica, unde îşi construise o casă în care n-avea să-i lipsească nimic, un ultim refugiu, măcar până ce tsunamiul informațional generat de acțiunile sale avea să se mai domolească. Pentru a-şi poată păstra stilul de viață, îşi pusese agentul bursier, în ultimele douăsprezece luni, să vândă acțiunile pe care le avea la companie, în mici segmente, ca să nu atragă atenția. Fondurile

obținute astfel, le convertise în bitcoin şi altă cripto-valută. De aceste depozite ascunse urmau să se bucure şi oameni nevoiaşi sau proiecte interesante, pentru că el oricum avea mai mulți bani decât putea cheltui în zece vieți.

Zâmbi la gândul că se va pune un preț pe capul lui, viu sau mort. Se gândea şi la Ilanda. Poate îl va iubi mai mult pentru decizia lui sau poate îl va urî de moarte pentru că o expusese. Sigur urma o perioadă în care avea să fie asaltată de întrebări, de interogatorii.

— Când te vom revedea? întrebă Ramida, trecându-şi palma stângă peste pielea groasă şi zbârcită a mâinii drepte. Era o întrebare care-i provocă emoții, fluturi invizibili în stomac.

Se gândi să-i spună „niciodată”, dar şterse imediat cuvântul din minte, ca şi cum s-ar fi temut că femeia o să-i citească gândul. Maahes îi susținu privirea, ştiind că niciun muşchi de pe chip nu-l va trăda.

— Sigur nu în următoarele şase sau opt luni. Subsidiarele din alte țări se confruntă zilnic cu noi provocări. Voi călători ca să evaluez situațiile locale, să aprob şi să corectez ce nu merge. Nu-ți face griji – rațiile vor continua să vină, am făcut toate pregătirile, confirmă el, cu un zâmbet de încurajare pe buze.

Femeia îşi frământă în continuare pielea palmei, de parcă ar fi căutat vreun mesaj secret ascuns acolo.

— Nu sunt îngrijorată, îl asigură. Am supraviețuit unor vremuri mult mai grele, când militarii ne-au luat resursele de apă, acum treizeci de ani. Nu voi uita niciodată acea panică – încăierările, frica întipărită pe chipurile oamenilor, că vom muri de sete... Dumnezeu a avut milă de noi şi va avea din nou.

Maahes păstră tăcerea, privind dincolo de verişoara sa, la fotografiile înrămate care atârnau pe peretele bucătăriei; poze alb-negru, sepia şi colorate – fragmente din istoria unei familii egiptene care se încăpățâna să reziste într-o lume preocupată de propria-i supraviețuire. Îi plăceau cele în care mama lui, pe atunci doar o copilă de zece ani, arăta fericită, jucându-se cu frații ei pe plajă.

Îşi mută privirea la imaginile mai recente: aceeaşi persoană, acum o femeie mai în vârstă, purtând ochelari şi sprijinită în baston, înconjurată de cei doi frați în viață, cu copiii şi nepoții acestora, cu toții surâzători, în afară de ea. Maahes ştiu, instinctiv, că exprima dezamăgirea că el nu fusese acolo şi nu avea copii. După ce tatăl lui decedase, femeia pierduse motivația de a mai trăi în Canada şi nevoia de dragoste, atenție şi căldura familiei o determinaseră să se întoarcă în țară. La început, lui Maahes îi displăcuse decizia ei. Fusese o reacție egoistă, pe care o regretase profund. O condusese în oraşul în care se născuse, ştiind

că pământul sterp îi va deveni, curând, loc de îngropăciune.

— Ce s-a întâmplat cu apa? întrebă Ramira. Este cenuşie şi are gust sărat.

Dintr-un motiv inexplicabil, procesul purificării apei nu dăduse aceleaşi rezultate calitative ca în alte părţi. Consecinţa fusese un lichid fără gust şi culoare, vândut mai ales ţărilor nord-africane şi celor din zona Golfului. Filtrele industriale fuseseră schimbate, substanţele chimice verificate şi angajaţii investigate pentru a determina posibile acte criminale – toate astea, în prezenţa sa – însă niciuna dintre variante nu se dovedise o cauză plauzibilă. Ce-l uimise cel mai mult pe Maahes fusese afirmaţia făcută de Ilanda privind structura moleculară a apei, părere care-i stăruise în minte tot drumul spre Egipt. Ordonase multiple teste la nivel molecular, înainte şi după desalinizare, rezultând un hexagon deformat. Poluarea cu gaze şi petrol, revărsat de la numărul crescând al vapoarelor care transportau mărfuri între continente, împreună cu efectele schimbării climatice cu impact dramatic asupra oceanelor, spărsese forma precisă a cristalului de apă sărată, aşa cum arăta cu treizeci de ani în urmă. Molecula apei tratate avea o structură vizibil îmbunătăţită şi chiar dacă în compoziţia chimică nu erau urme de sare, gustul ei contrazicea rezultatele.

Maahes îşi aminti de un alt comentariu al Ilandei: „Apa are memorie.”

— Încă nu ştiu, răspunse, frustrat că era incapabil să identifice cauza dereglării formei cristalului. Procesele tehnologice nu s-au schimbat, am crescut numărul supervizorilor, iar nouăzeci la sută din procesare este automatizată, aşadar, o apă atât de inferioară calitativ nu are sens.

N-avea niciun rost să-i explice Ramirei că ceea ce compania lui livra pe piață era apă moartă, lipsită de minerale, de onestitate, de mândrie. Nu era decât un simplu lichid amorf, pentru care multe societăți plătea o sumă semnificativă în bitcoin. În schimb, ultima versiune avea o structură moleculară mai bună, de unde şi gustul mai ciudat. Se părea că apa folosise procesul chimic distructiv în favoarea ei, luptase împotriva dizolvării identității ei, supraviețuise şi era conştientă de cele întâmplate.

— Am fiert-o să scăpăm de gust, dar nu s-a dus, mărturisi femeia. Gazul e şi el raționalizat, aşa că am renunțat s-o mai fierbem, după câteva încercări. Mi-e teamă ca cei mici să nu se îmbolnăvească.

Privi într-o parte, de parcă n-ar fi fost sigură dacă poate sau nu să aibă încredere în el.

— Ce e? o încurajă Maahes.

Ramira expiră cu greu, parcă luptându-se să scoată vorbele pe gură:

— Am cerut vraciului oraşului să se roage pentru apă. De-asta nu ne-am îmbolnăvit încă...

El rămase nemişcat, ştiind că limbajul trupului ar fi putut s-o jignească pe verişoara sa.

— E apa pe care o beau? arătă cu capul spre paharul de pe masă.

— Da, confirmă ea, ridicându-şi mâinile ca să-şi aranjeze baticul.

Maahes simți un vag semn de cedare în tonul ei, în fața forței intangibile şi a energiei inexplicabile dovedite de vraci. Acesta fusese implicit acceptat ca fiind unul din ultimele vestigii pe care strămunii egipteni le lăsaseră posterității, în credința că pământul supraviețuise atâtor cataclisme naturale şi că avea să reziste şi acum.

Auzise de la mama lui despre astfel de vindecători, în poveştile din copilărie, care îi rămăseseră în minte. În timpul multelor sale vizite în regiune, nu se întâlnise însă niciodată cu vreunul. Şi-ar fi amintit, dacă s-ar fi întâmplat.

— Pot să iau o mostră? o întrebă, sperând că testarea structurii moleculelor n-avea să arate influența vraciului.

Ramira se ridică, luă un borcan mic de sticlă de pe un raft şi turnă puțină apă în el. Primi

vasul în tăcere, ştiind că era o idee idioată, dar tulburat de o altă remarcă de-a Bandei, care-i veni în minte: „Oare se va schimba din nou structura moleculei de apă, influenţată de existenţa gândurilor şi a predispoziţiei mele?” Cum şi-ar fi putut goli el mintea de grijile inutile, de neliniştile şi problemele pe care viaţa i le ridica în fiecare zi?

Maahes ridică borcanul în lumina difuză ce răzbătea prin fereastră şi îi examină atent conţinutul, căutând ceva care să confirme teoria soţiei sale, dar nu zări nimic. Involuntar, un sentiment ciudat, de respect, îi invadă corpul, şi îl percepu ca pe un gest de apărare faţă de ceea ce micuţul vas cu apă îi putea face.

— Oare procesele din fizica cuantică funcţionează şi pentru apă? întrebă cu voce tare. Dacă există şi se aplică în natură, de ce nu s-ar putea aplica şi la apă? îşi răspunse singur la întrebarea retorică.

Ramira nu reacţionă în niciun fel.

— Transmite-le şi celorlalţi salutările mele. Plec acum, dar te voi suna curând. Nu uita că doar Sameer poate repara panourile solare, dacă se strică. N-am încredere în altcineva.

Îi sărută obrazul stâng, se duse în dormitor să-şi ia genţile şi ieşi afară, unde-l aştepta şoferul.

— Dumnezeu să-i ajute pe aceşti oameni să supravieţuiască şi să-mi întărească determi-

narea, mormăi. Pentru sine, în timp ce-şi punea bagajul în maşină. Asta e pedeapsa pentru toate păcatele mele. Iartă-mă!

CAPITOLUL V

— Doctor Mazandir! strigă Cherry. Iuți pasul, ca să ajungă lângă neurochirurgul care tocmai părăsea camera lui Kahuna. Scuze pentru deranj, spuse. Eu sunt limnolog, interesată, ca şi dumneavoastră, de cristale.

Erau de aceeaşi înălțime, însă Cherry era subțire şi fragilă, iar Ilanda mai corpolentă, halatul alb acoperindu-i talia groasă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă doctorița. Sunteți membră a familiei lui Kahuna? V-am mai văzut în camera lui.

— Doar prieteni apropiați. Suntem amândoi implicați în mişcarea *Apă pentru Toți.* Am ratat explozia cu câteva minute – sau, să spun aşa, explozia m-a ratat pe mine, clarifică ea pe un ton coborât, ca şi cum ar fi fost stânjenită de norocul ei.

Ilanda schiță un zâmbet înțelegător.

— Pe lângă faptul că sunt limnolog, activismul pentru apă este o parte a ceea ce sunt, continuă Cherry.

— Presupun că ăsta e şi motivul pentru care sunteți în *APT,* zise neurochirurgul.

— Am urmărit câteva materiale video despre abordarea ştiințifică a apei şi a cristalelor şi am fost impresionată de profunzimea cunoştințelor şi ideile inovatoare pe care le aveți, zise Cherry.

Se dădu la o parte, lăsând să treacă un copil în scaunul cu rotile, împins de o asistentă.

— Da, cochetez un pic cu acest domeniu. E fascinant, răspunse Ilanda, fără prea mult entuziasm. În prezent sunt doar la nivel de teorie.

Entuziasmul – sau lipsa lui – nu o opri pe Cherry să continue.

— Sunteți prea modestă pentru un specialist de nivelul dvs. Credeți-mă, v-am verificat în detaliu: în ultimii cincisprezece ani n-a murit nimeni pe masa dvs. De operații şi singurul deces nefericit al vreunui pacient de-al dvs. N-a fost din vina dvs., ci din cauza defecțiunii echipamentelor. Abordarea dvs. În cercetarea cristalelor este unică. Cel mai probabil...

Cherry văzu cum Ilanda se crispează şi surâsul îi piere.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. Am încercat doar să punctez cât de profesionistă sunteți şi cât de recunoscătoare e întreaga familie pentru grija arătată față de Kahuna. Supraviețuirea lui stă în mâinile dumneavoastră.

Spera ca recunoştința ei să fie de ajuns pentru a-i abate atenția de la amintirea neplăcută pe care, involuntar, o făcuse să o retrăiască.

— Cu ce vă pot ajuta? Am menționat deja celor apropiați de ce amân operația. Vreți să mă

repet? întrebă doctorița, răsucindu-se în direcția opusă celei din care venise Cherry.

— Doctor Mazandir, începutul cercetărilor dvs. Asupra cristalelor poate fi un pas fundamental în vindecarea lui Kahuna.

Ilanda se încruntă.

— Poate sunt prea optimistă când spun... vindecare. Tot ce sperăm e să fie iar conştient, indiferent de funcțiile sale locomotorii. Mintea şi spiritul sunt cele care necesită salvare, ca şi întreaga ştiință acumulată de secole, transmisă oral, şi care trebuie transferată Marinkăi, fiica lui. Cherry îşi păstră tonul jos. Vraciul din Hawaii va veni mâine şi sper ca ceremonia purificării să-l ajute. Creierul lui necesită un şoc senzorial, o resuscitare cerebrală, dacă vrei, aşa, ca la inimă.

Ilanda îşi scoase mâinile din buzunare şi-şi încrucişă brațele pe piept, indicând că era dispusă să asculte în continuare.

— Şi cum credeți că-i voi putea resuscita creierul? întrebă ea. Înainte de toate, nu există nicio procedură sigură de care să am cunoştință, şi apoi, consiliul medicilor din acest spital nu va fi niciodată de acord. Ei sunt cei care evaluează beneficiile unei proceduri şi gradul de responsabilitate, iar în acest caz, sunt de acord cu ei, încercarea nu merită.

Cherry sesiză că medicul aştepta din partea ei mai multe explicaţii, de vreme ce tonul vocii n-o impresionase. Continuă:

— Corpul nostru este alcătuit din apă structurată, care se dizolvă şi devine nestructurată, odată cu înaintarea în vârstă. Regimul alimentar, exerciţiile fizice şi o gândire pozitivă sunt factori care contribuie la sănătatea generală. Acestea au, de asemenea, impact şi asupra nivelului de apă structurată din organism. De fapt, celulele noastre ar putea trăi veşnic, în cazul în care concentraţia lichidului în care plutesc şi-ar menţine puritatea de la naştere.

— Şi? întrebă Ilanda, nerăbdătoare.

— Am testat structura moleculară a sângelui lui Kahuna şi are o formă uluitoare. Cu toate acestea, accidentul l-a pus într-o stare de „îngheţare" care nu va putea menţine acelaşi nivel de consistenţă celulară. Vindecătorii, în timpul rugăciunilor, vor înlocui meditaţia zilnică a lui Kahuna, generând vibraţii benefice, dar asta e doar o soluţie provizorie. Din ecografiile de ieri, reiese că activitatea creierului său este minimă şi e întreruptă de creşteri bruşte, în curând, însă, va avea nevoie de creier ca să preia funcţiile corpului, care acum sunt pe pilot automat. Cherry îşi mişcă vârful degetului arătător, de la inimă până la cap, indicând direcţia în care ar fi trebuit să funcţioneze

lucrurile în corpul lui Kahuna. Căpitanul a adormit la comenzi şi pasagerii se vor panica, dacă nu comunică cu ei constant.

— Când aveți de gând să ajungeți la partea unde mă rugați să fac ceva ilegal? replică Ilanda. Părea amuzată şi intrigată, în acelaşi timp.

— Vă rog, nu anticipați, răspunse Cherry. O luă uşor de cot şi o trase mai aproape de ferestrele din hol, pentru mai multă intimitate. Dacă cercetările dvs. Sunt corecte, continuă ea, creierul lui Kahuna poate fi stimulat într-un mod neinvaziv şi în siguranță, prin puterea cristalului de a „traduce memoria apei". Informația pe care o codificăm în molecula apei ar trebui să se integreze uşor în sânge. Creierul e condiționat să reacționeze la astfel de stimuli.

— Wow! încrederea dvs. În rezultatele mele o întrece chiar şi pe-a mea. Până acum au fost încercări şi eşecuri. Eu îmi încep şi termin prezentările cu declarația că munca mea este, deocamdată, la nivel de testare şi, ca să nu se înțeleagă greşit, mai şi menționez, în glumă şi nu prea, „să nu reproduceți experimentele acasă", răspunse Ilanda.

Cherry observase atentă reacția neurochirurgului la afirmațiile ei. Pupilele i se dilataseră, mulțumită de sine, îşi băgase mâinile înapoi în buzunarele halatului şi se sprijinise cu un umăr de fereastră, aşteptând ca discuția să continue.

Cherry trebuia doar să găsească o cale să îi ocolească reticența.

— Doresc să vă reamintesc că formele, concepțiile şi structurile la care lucrați sunt create în mod divin. Fac parte din natură. Urmați regulile naturii, respectați-le, şi nimic nu vă va împiedica să vă atingeți scopul. Dar, aşa cum ați anunțat într-una din lucrările pe care le-ați publicat, continuă Cherry, păstrarea unei mentalități corecte este esențială. Trebuie să vă respectați propriile reguli, altfel rezultatele vor fi afectate.

Mazandir încerca să nu ia în seamă continua mişcare de du-te-vino a personalului medical, a pacienților şi vizitatorilor de pe coridor, străduindu-se să găsească în minte un colț de linişte.

— Aşadar, nu m-ai tachinat în legătură cu cercetarea aprofundată, remarcă ea, adresându-i-se familiar.

Privi traficul de afară, ambulantele ce aduceau cazuri urgente, ca albinele care lasă nectarul să cadă în stup înainte de a se grăbi din nou să colecteze cât mai mult pentru cauza comună. Drone ale poliției, echipate cu senzori de identificare a posesiunii ilegale de arme şi containere de apă care nu se conformau regulilor în vigoare, bâzâiau la câțiva metri deasupra capetelor mulțimii.

Cherry nu dorea s-o zorească. Aştepta răbdătoare, ca să poată continua cu cererea ei îndrăzneaţă şi oarecum ilegală. Doctoriţa nu fusese prea departe de presupunerea ei, gândi. Neurochirurgul trebuia să încalce unele limite, poate chiar să adopte o viaţă dublă, aşa cum făcuse ea cu Hayyin.

Cu privirea încă fixată pe mişcările haotice ale trecătorilor şi maşinilor, Ilanda îi ceru mai multe informaţii.

— Cercetarea realizată până acum a avut parte de restricţii de finanţare, de echipamente şi de personal, fără să vorbim despre obligaţiile legale pe care universitatea te-a pus să le accepţi. Aceste constrângeri nu ar mai exista, dacă ai continua cercetările într-un laborator particular.

Ilanda se uită la Cherry cu ochii arzând.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă, cu faţa roşie.

Limnologul era pregătită cu mai multe detalii:

— *APT* are acces la surse de finanţare independente, toate curate şi dispuse să contribuie. Unii dintre donatori nu vor face publică afilierea cu *APT,* ca să nu devină ţinte ale celor care se opun mişcării. Aş putea convinge consiliul că ceea ce faci e complementar activităţii noastre şi... n-ar trebui să scapi ocazia.

— Încă nu văd legătura, insistă Ilanda.

— Salvarea lui Kahuna reprezintă un gest de sfidare a celor care au plănuit explozia. Vindecarea lui va mobiliza mai mulți membri, îi va umple cu o energie pe care nu știau că o posedă. Există beneficii medicale în care apa ar juca rolul principal, înlocuind o parte semnificativă din cantitatea de medicamente inutile și dăunătoare pe care le aruncă în noi industria farmaceutică. Ce-ar fi dacă memoria lui Kahuna ar putea fi salvată într-un cristal și apoi descărcată în Marinka, printr-o amprentare cu apă?

— Vrei să începi un război cu companiile farmaceutice? exclamă doctorița, surprinsă de turnura discuției. Cel cu industria apei nu ți-e de ajuns?

— Războiul lor împotriva noastră a început de mult, îți pot aminti date importante de care ei sunt atât de mândri? în 2024, orice formă de cancer a fost eradicat cu o nouă pilulă, pe care au justificat-o ca fiind rezultatul a zeci de ani de muncă. Cercetările ulterioare au relevat că, de fapt, regresia bolii și scăderea în mod drastic a deceselor s-a datorat îndepărtării anumitor ingrediente nocive din procesul de prelucrare al mâncării și băuturilor. Oamenii obosiseră să doneze bani unei cauze care nu genera niciun rezultat vizibil, așa că geniile care au creat problema inițială, cancerul, au decis să inverseze procesul și să genereze profituri la fel de mari vânzând antidotul. În 2031, legislația

impusă de aceleaşi companii, despre aşa-numitul „cip medical”, a fost capul de afiş al dezbaterilor politice şi nu numai. S-a dovedit a fi o altă înşelătorie în care s-au implicat şi companiile de asigurări. Aş fi vrut să am opțiunea de a refuza, împreună cu milioane de alți cetățeni, suficient de treji pentru a vedea minciunile din spatele vorbelor gioale, dar politicienii plătiți cu generozitate au trecut legile şi am ajuns cu toții în acelaşi loc. Îşi lovi spatele palmei, unde avea cipul implantat.

Ilanda îşi scoase dispozitivul RA, când acesta începu să-i bâzâie în buzunar. Aruncă repede o privire pe mesajul de pe ecran.

— Va trebui să plec, anunță, fără a da însă semne că s-ar grăbi.

— Să nu uităm 2036, continuă Cherry, când o altă boală creată artificial a izbucnit pe firmamentul lumii, ca fiind următoarea amenințare mortală împotriva căreia va trebui să luptăm. Virusul macrofag uscat sau VMU, care distruge celulele fagocite, fiind o metodă de slăbire a sistemului imunitar, înainte de uscarea celulelor din organele vitale, ca ficatul şi rinichii. Unde a apărut prima oară? în Africa de Est, terenul lor preferat de testare. Aşa că ciclul de studii, teste, încercări şi remedii, a primit un nou nume. Nouăsprezece ani mai târziu, nimeni nu mai ştie cauza, cu atât mai puțin cum se tratează. Fără suficientă apă la dispoziție pentru

a menține hidratarea normală a corpului, organele interne ale persoanelor afectate se evaporă de parcă ar fi expuse la o sursă de căldură imensă. Fiecare criză e o farsă creată de industria farmaceutică şi ne-o plimbă în faţa ochilor, intimidându-ne.

Cherry nu-şi putea reţine frustrarea faţă de infecţia cu paraziţi, aproape imposibil de vindecat. Ilanda făcu un pas mai aproape de ea.

— Urmează-mă, zise scurt.

Merseră până la capătul coridorului, cotiră la dreapta, de două ori, după care doctoriţa îşi puse degetul mare pe micuţul panou de securitate încastrat în peretele uşii biroului ei.

— E mai sigur să vorbim aici.

Era un spaţiu auster. Un birou de sticlă, două scaune şi o canapea de trei locuri. Două postere înrămate cu CN Tower din Toronto – unul alb-negru şi celălalt pe timp de noapte, ilustrând clădirea iluminată de fascicule colorate – atârnau pe perete. Peretele opus era ocupat cu o multitudine de diplome şi fotografii. Nu existau cărţi de specialitate – fuseseră luate şi închise în biblioteca spitalului, singurul loc unde puteau fi studiate. Interdicţia de a tipări pe hârtie transformase cărţile fizice în format electronic, valoarea lor crescând mai repede decât a cripto-valutei în perioada ei de glorie. Stocurile din librării şi din depozite se epuizaseră peste noapte, prin achiziţii masive.

— E un sistem dubios, zise Mazandir. Fiecare medic e forțat să prescrie medicamente pentru o anumită sumă lunară minimă şi, în ultimii trei ani, suma asta a tot crescut. Limitele deontologiei au fost demult încălcate şi lumea este fie prea mulțumită, fie prea jenată pentru a mai admite practicile incorecte. Atunci când un medic recomandă medicamente pentru simptome multiple, fără să verifice posibilele efecte secundare ale acestora, care l-ar putea nenoroci şi mai mult pe pacient, vorbim aici de neglijență crasă. Dar, din nefericire, aceasta este una dintre cele mai sigure căi de a genera venituri pentru spital. Cu cât sunt mai pronunțate efectele secundare, cu atât creşte şansa ca pacientul să revină la spital şi să continue, în felul acesta, cercul vicios.

Cherry înțelese cât de grea era confesiunea obținută de la Ilanda şi cât de dificil fusese pentru aceasta să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— De ce echipament ar fi nevoie pentru a finaliza tehnologia bazată pe cristale, care va folosi apa ca mijloc de vindecare? o întrebă limnologul.

Mazandir privi dispozitivul transparent de RA pe care îl ținea în mână, apoi pereții cu diplomele înrămate şi fotografiile care ilustrau repere importante din cariera ei, de parcă ar fi căutat un semn care să-i influențeze decizia.

— Risc tot ce am realizat până acum, spuse ea în continuare, evitând privirea lui Cherry. Îți voi da o listă cu echipamentul necesar, pentru început. Această discuție n-a avut loc niciodată... Ai înțeles? concluzionă ferm, fixând-o cu privirea pe femeia care şedea în fața ei.

Cherry dădu afirmativ din cap.

— Adaugă şi dimensiunea laboratorului pe listă şi ce fel de ajutoare îți sunt necesare.

— Te referi la asistenții de laborator?

— Da.

— Îi aduc pe ai mei, de la universitate, răspunse ea.

— Niciunul dintre membrii echipei actuale nu te poate urma la noul laborator. Până nu vei avea dovezi concrete, munca ta va fi păstrată secretă, ca să nu devii o țintă, îi spuse Cherry, expunându-i regulile care veneau odată cu proiectul. Cu toții trebuie să semneze contracte de confidențialitate, iar cipurile le vor fi monitorizate suplimentar. Niciunul nu va avea acces la telefoane sau la documente, odată intra ți în laborator.

— Încerci să mă sperii înainte de-a începe? întrebă Mazandir, amuzată.

Cherry îi întoarse zâmbetul.

— Nu eu fac regulile. Finanțatorii doresc să securizeze şi să protejeze rezultatul muncii tale. Mi s-a spus că una din clauze stipulează că îți poți păstra drepturile de autor pentru orice

articol publicat în revistele de specialitate, cât şi pentru prototip şi produsul final. Există şi un mecanism despre recuperarea investiţiilor, asta când se va ajunge acolo.

— Am înţeles. Hai să ne ocupăm de astea... când ajungem acolo. Dar am şi eu o condiţie.

— Care?

— Există o companie, în Toronto, care a dezvoltat o tehnologie bazată pe cristale, care simulează, la un nivel redus, ideea mea. Cristalele sunt de calitate inferioară – dar folosesc apa ca mijloc de producere a vibraţiei cristalului. Am încercat şi eu, dar n-a ieşit mare lucru.

— Şi?

— Vreau să-l contactez pe proprietarul companiei, Ojani, să-mi furnizeze mostrele de apă colectate de-a lungul timpului. Mă poate considera competitor, aşa că trebuie să fiu sinceră cu el. Nu-l văd răspândind informaţii despre laborator, explică Ilanda. Dacă, în cele din urmă, va trebui să împărţim beneficiile materiale rezultate din comercializarea tehnologiei, asta e. Accelerarea cercetării e mai importantă pentru mine.

— Voi întreba dacă este permisă o astfel de colaborare. Poate va fi un risc pe care va trebui să ţi-l asumi. Cherry făcu o pauză, preţ de o clipă, apoi puse o altă întrebare: Cât timp îl vei putea ţine internat pe Kahuna?

Medicul se roti cu scaunul, deschise un sertar din dulapul de plastic maroniu şi scoase o cutie cu biscuiți.

— Mâncarea mea de alinare. Sunt săraţi, dacă vrei unul, îl voi ține internat cât este necesar. Guvernul plăteşte pentru el şi nu-mi pot forța mâna în niciun fel. Ar da rău din punct de vedere al imaginii publice. Trebuie să rămână în viață prin orice metode. Vindecători, apă structurată, cântece, rugăciuni... nu-mi pasă, dar am nevoie de acel laborator cât de curând posibil, altfel n-are niciun rost să trec prin tot frecuşul ăsta.

Cherry arboră un zâmbet vesel; acesta era răspunsul pe care-l aşteptase.

— Dacă familia lui e de acord, îl vom muta în altă parte, spuse femeia mai tânără. Poate unde va fi laboratorul, astfel că va fi sub îngrijire permanentă, adăugă.

Fu rândul Ilandei să încuviințeze, în timp ce ronțăia din biscuite.

— Trebuie să recunosc că n-am înțeles tot jargonul medical şi termenii folosiți în prezentare, spuse Cherry, în timp ce se întreba dacă să ceară un biscuite.

Dispozitivul RA al Ilandei sună din nou, de data asta pe o tonalitate diferită, anunțând un mesaj de la un alt expeditor. Aruncă o privire pe ecran, citi, apoi îl închise.

— Stagiarii mă anunță de rezultatele testelor cu apă şi cristale. Reacția celor două medii de studiu s-a accelerat. Dau impresia că învață împreună procesul de dobândire a cunoştințelor şi se adaptează prin schimbările comportamentului structurat. Laboratorul pe care-l construieşti va accelera exponențial rezultatele.

Cherry fu de acord.

— Chiar sper şi eu. Ai menționat despre glanda pineală ca despre un tablou de comandă care controlează fluxul informațional în alte zone importante ale creierului şi de aceea ar trebui să devină conectorul principal al cristalului încorporat. Am crezut mereu că talamusul este tabloul de comandă – vei urma aceeaşi abordare cu Kahuna?

Fața Ilandei se lumină.

— Eşti a doua persoană care întreabă acelaşi lucru în mai puțin de o săptămână. Îți voi da versiunea mai detaliată, doar pentru că înțelegi mai bine subiectul. Ai dreptate că talamusul e punctul de joncțiune care conectează creierul la corp, mai ales către stimulii externi. Folosim glanda pineală ca pe o scurtătură. Există o anumită aură misterioasă privind această structură de forma conului de pin în creierul nostru, aflată deasupra cerebelului. Glanda pineală reglează chimic nivelul de somn şi cel de veghe prin neurotransmițătorii care influențează cantitatea de lumină primită de ochi.

— Dar ochii lui Kahuna sunt închişi, o întrerupse Cherry, deodată nesigură asupra strategiei.

Pe Ilanda n-o deranjă întreruperea.

— Este adevărat, oricum, în cazul lui, nu iau în considerare doar stimularea creierului cu gânduri active, ci şi prin încărcarea moleculelor de apă cu lumina soarelui, iar asta va simula perioada zilei. Iar stimulii corecţi ar trebui să fie trimişi prin structura cristalului la cerebel şi hipotalamus. Primul va genera un semnal care va imita un echilibru corespunzător, postura şi poziţia corpului, pe când cel de-al doilea, bazat pe acelaşi mesaj, va regla funcţiile interne ale organismului, prin depunere de neuropeptide. Vom adopta această strategie până când corpul lui va fi „convins” de normalitatea fiecărui organ şi-i va readuce conştiinţa.

Neurochirurgul aruncă cutia goală de biscuiţi în coşul de gunoi şi o privi pe limnolog cu o mină serioasă.

— Echipamentul de care am nevoie în laborator va costa cel puţin patru bitcoins, poate mai mult. Echivalentul sumei necesare pentru curăţarea a două râuri ce străbat comunităţi mai mici.

— Merită. Cel puţin, pe termen lung, tehnologia cristalului ar putea salva multe vieţi. Între timp, voi planta sămânţa în mintea Marinkăi, despre ce am discutat aici, şi da, voi fi

discretă! adăugă Cherry, văzând intenția Ilandei de a obiecta. Îi voi spune doar ce este necesar, iar numele tău nu va fi încă menționat. Cel puțin, nu până când laboratorul şi acomodarea lui Kahuna nu vor fi gata.

— Mulțumesc, răspunse Ilanda. Părea uşurată de păstrarea confidențialității.

— Ai o sursă de încredere, serioasă, de unde să cumpărăm cristale? întrebă activista.

— Până acum le-am achiziționat prin intermediul universității. Unele de calitate mai joasă, ca să se încadreze în buget. Fondurile alocate de investitori ar trebui să ne permită cristale peste medie, chiar şi unele rare. Piesele tăiate cu laserul vor fi mult mai eficiente în utilizare şi ne vor permite să testăm diferite game de vibrații, pe care nu le-am putea testa cu cele obişnuite.

Ilanda îşi încrucişă picioarele şi-şi sprijini bărbia în căuşul palmelor.

— Îmi voi da demisia de la universitate în momentul în care îmi vei confirma locația şi sosirea echipamentului. Aranjează ca tehnicienii să fie disponibili să seteze şi să configureze piesele mari. Totul trebuie verificat şi semnat.

— Am înțeles, spuse Cherry şi se ridică.

Nu mai era nimic de discutat, deocamdată. Suma menționată de Ilanda, patru bitcoin – echivalentul a patru milioane de dolari, în bani vechi – era o sumă substanțială. Era convinsă

că Ilanda nu credea că *APT* va fi de acord şi de aceea acceptase aşa de repede. Avea să vadă că greşise.

— Spune-i Marinkăi că voi participa mâine la ceremonie. Oh, şi am nevoie de o mostră de apă pe care vindecătorul o va aduce din Hawaii. Vreau să-i testez structura şi să determin cum îl va afecta pe Kahuna, spuse neurochirurgul.

— Mă voi ocupa de asta, confirmă Cherry, apoi ieşi, închizând uşa după ea.

CAPITOLUL VI

Maahes ştia că urma să încalce protocolul. Se descălță, îşi dădu jos jacheta, cămaşa şi cravata, trase pe el o cămaşă de noapte de spital şi nu se mai sinchisi s-o lege la spate.

Hotărâse care va fi următorul său pas. Degradarea resurselor limitate de apă, împreună cu jocurile politice şi geostrategice din ce în ce mai complexe, eliminaseră de pe piață jucătorii mici şi mijlocii. Cele cinci companii rămase la nivel mondial avuseseră prilejul să pună mâna pe infrastructura existentă şi pe apă la prețuri de nimic, transformându-se într-un monopol. Strategia, actualizările pieței, provocările şi paşii următori se discutau trimestrial, când directorii executivi ai fiecărei companii se întâlneau, în secret şi întotdeauna în persoană, pentru a preveni orice indiscreție din partea hackerilor, care cu greu puteau fi opriți, chiar şi de cele mai performante măsuri de securitate cibernetice.

— Sunt gata, spuse, adresându-se tinerei care aştepta la uşă, ținând în mână o gentuță de machiaj. Se apropie de el, deschise trusa şi, cu mişcări rapide, îi aplică pudră albă peste obraji şi gât, cu un burețel. Apoi îi desenă câteva linii întunecate sub ochi, creând iluzia că suferea de insomnie. Un ruj maroniu deschis îi diminuă

culoarea buzelor, ajutând la crearea impresiei de boală. După ce termină, îi întinse o oglindă.

— Mă simt minunat, glumi Maahes şi privi la medicul care stătea pe partea cealaltă a patului, amuzându-se de şaradă.

Femeia ieşi, să nu apară în conversația de realitate augmentată.

— Trebuie să fii concis, îi zise doctorul lui Maahes. Nu cred că voi reuşi să-mi păstrez prea mult timp o mimă serioasă.

— Un minut, cel mult. Prietenii mei nu se aşteaptă să-mi motivez absența. Să intervii, te rog, după schimbul de politețuri, îi aminti directorul executiv.

Maahes se strecură între cearşafuri.

Doctorul îi puse câțiva senzori pe piept, îi lipi un ac pe braț, în aşa fel încât să pară o transfuzie reală, din care picura lichidul esențial în vene, şi deschise monitorul.

— Fă apelul, spuse Maahes, întinzându-i dispozitivul său de RA. Cu video, adăugă.

— Maahes, unde dracu eşti? Te aşteptam, exclamă cel apelat, recunoscându-i numărul înainte de a-i răspunde.

— Sunt doctor Noni Timberlane, de la Spitalul Princess Margaret, din Toronto. Domnul Mazandir este pacientul meu. M-a rugat să vă sun.

Doctorul schimbă direcția camerei, în aşa fel încât interlocutorul să-l poată vedea pe Maahes.

— Bună, Derek, şopti Maahes, abia mişcându-şi buzele.

— Oh, Dumnezeule, omule! făcu acesta. Ce s-a întâmplat cu tine?

Maahes închise ochii un moment, intensificând jocul teatral.

— Scuze că nu am reuşit să vin la întâlnire, mormăi el cu greu. Data viitoare...

— Doctore, ce-i cu el? întrebă Derek pe un ton ridicat, forțându-l pe dr. Timberlane să intre în cadru.

— La controlul anual am descoperit complicații cardiace, noduli la tiroidă, nivel ridicat de metale grele şi o crescută aciditate a sângelui. Încercăm să determinăm cauzele. Poate fi ceva ce a băut, a mâncat sau... cine ştie? Dacă nu e tratat la timp, ne putem aştepta la un blocaj renal. Mai facem câteva teste. Are nevoie de o perioadă fără stres, mâncare sănătoasă şi odihnă multă.

— Vorbeşti serios? Ar trebui să fie aici, în Kuala Lumpur! exclamă Derek, fără nicio urmă de empatie.

— Îmi pare rău, nu poate fi transportat şi nici nu va fi posibil, pentru o vreme. Nu-mi pot imagina ce poate fi mai important decât să-l ținem în viață, replică Timberlane morocănos.

— Da, desigur. Voi anunța pe toată lumea despre condiția lui. Ai grijă de el şi... mulțumesc, spuse Derek înainte de a închide.

— A înghițit-o.

Doctorul schiță un zâmbet larg şi-i înapoie telefonul prietenului său, care deja şedea pe marginea patului, aşteptând să i se îndepărteze firele.

— Ai fost foarte convingător, cu tot machiajul ăsta şi asistența medicală. Trucul ăsta îmi va câştiga ceva timp. Mulțumesc.

Doctorul o lăsă pe tânăra femeie să intre şi Maahes aşteptă cuminte să-i fie îndepărtat stratul de machiaj. După cinci minute, fata împachetă şi plecă.

— Te rog să păstrezi fişa medicală actualizată, în caz că cineva îşi bagă nasul, sugeră directorul executiv. De asemenea, nu doresc să ai necazuri – fii foarte atent să-ți acoperi bine urmele.

***

Averea, mai ales pe timp de criză, îl ridicase pe Maahes la un statut social de care numai puțini se puteau bucura. Nesfârşitele oportunități cu care se întâlnise în viața sa îi zăpăciseră judecata, ascunzându-i orice faptă sau gând sub un covor de scuze ieftine şi justificări neîntemeiate. Onestitatea, sinceritatea şi principiile sale de om de companie, atât înainte, cât şi după ce devenise directorul executiv, suferiseră atât de mult, încât nicio faptă bună pe care avea s-o facă de-acum

înainte în viața lui, nu le-ar mai fi putut remedia. O armată de avocați bine motivată, fără de care nicio multinațională n-ar supraviețui, îl ajutaseră să-şi păstreze măcar iluzia că deciziile sale erau susținute de lege. Responsabilitatea implementării oricărei strategii pe care el sau consiliul o votau, era, de cele mai multe ori, un gând îndepărtat, de care nu se preocupa. Perioada de timp dintre momentul de decizie şi implementarea acesteia îi oferise lui Maahes siguranța că blestemele, furia şi frustrarea celor afectați de proiectele pe care le aproba nu-l atingeau în niciun fel. Avea falsa impresie că filtrul său personal îi va oferi numai vibrații pozitive şi dorințe benefice.

Atunci când politicienii şi legiuitorii țărilor în care compania lui îşi desfăşura activitatea nu cedau cerințelor impuse, datorită unei mândrii naționale inexplicabile, Maahes intervenea personal, minimalizând numărul de persoane implicate şi reducând riscul scurgerii de informații. Nu ezita să se întâlnească cu vreun hacker, vreun detectiv sau vreun jucător care îl putea ajuta să îi elimine pe toți cei care se împotriveau achizițiilor resurselor de apă, prin înscenări sau şantaj. Între timp, tehnologia evoluase şi plantarea, în moduri mai puțin invazive, de informații compromițătoare, se dovedise a fi facilă, iar el păstrase legătura cu Marian, cel mai bun hacker de pe piață.

Acum avea din nou nevoie de el. Maahes îi explică, pe scurt, dorința de a lua contact cu soția lui, Ilanda, printr-o persoană care nu putea fi legată de el în niciun fel. Îi oferise câteva detalii cheie, precum spitalul în care lucra ca neurochirurg, legătura cu *APT,* prin Kahuna, sperând ca Marian să identifice contacte utile. Două zile mai târziu, hackerul reveni, aducând rezultate concrete. O căutare cu trimitere la alte referințe între numele membrilor *APT* din Toronto, listați pe website-ul organizației, şi cei care îl vizitaseră pe uriaşul hawaiian, produsese numai cinci persoane, dintre care două erau femei.

— Mi-am îndreptat atenția spre femei pentru că au o intrare mai uşoară la Ilanda. Una dintre ele merge de trei sau patru ori pe săptămână la spital, în vizită. Sunt mari şanse ca deja să se fi întâlnit cu ea şi orice ai de gând să facă această persoană, n-ar trebui să fie prea complicat, îi zise hackerul, în vreme ce savura o cafea, la una dintre puținele cafenele Starbucks rămase în Sectorul Financiar. Sunt, cumva, intrigat de această Cherry Mortinger – apropo, ăsta-i numele ei – are instalat un nivel suplimentar de securitate pe dispozitivul ei de RA. De obicei, pot sparge orice aplicație şi măsură de siguranță, dar nu pe ăsta. Foarte neobişnuit.

Capul lui Marian semăna cu o minge de bowling cu cele trei găuri în care intră degetele

reprezentate de găvanele adâncite ale ochilor şi una de gura mică, ce abia se mişca atunci când vorbea. Genunchii atingeau partea inferioară a mesei, în timp ce mâinile îi erau suficient de mari cât să acopere complet dimensiunea Venti a paharului de cafea.

Maahes îşi arcui sprâncenele, aşteptând o sugestie.

— Cu toate astea, nu-i o problemă, continuă cheliosul. Am vrut să-i scanez telefonul, pentru a afla mai multe informații înainte s-o contactezi. Am creat o identitate falsă de WhatsApp, conectată la un dispozitiv de realitate augmentată, greu de identificat în rețea, spuse Marian, şi puse pe masă obiectul rectangular, traslucid. Apoi îndepărtă capacul paharului şi bău o înghițitură mare, de parcă ar fi fost apă.

Asta era rația lui săptămânală, gândi Maahes.

— Aşadar, ea e mesagerul potrivit? întrebă.

— Hmm, făcu hackerul înainte să înghită lichidul fierbinte. Să-mi spui când eşti gata. Este încărcat cu numerele lui Cherry, deci pregătit să o suni direct, fără să ai nevoie de ajutorul meu. Am dezactivat şi opțiunea de augmentare. Nu ezita să mă suni, dacă ai nevoie de mine. Poate va lua ceva timp până va răspunde unui contact anonim, aşa că ai răbdare. Pe forumuri, oamenii încă vorbesc

despre explozie şi unii membrii *APT* continuă să fie vânaţi.

— Aiureli, reacţionă directorul executiv. Nu-i pasă nimănui de această mişcare. E numai paranoia, ca să adere la cauză cât mai mulţi simpatizanţi.

— S-ar putea să ai dreptate. Am verificat numele prietenilor tăi executivi, pe care mi i-ai dat. N-am găsit niciun text incriminator, e-mail sau vreun document care să arate implicarea în organizarea exploziei. Dar, în schimb, am descărcat un document despre strategia lor de dezvoltare pentru următorii zece ani. Numai pentru tine, gratis.

Maahes se concentră pe aburul ceaiului din faţa sa. Acţiunile sale erau pe cale de a produce haos în industrie şi nu era sigur dacă, după ce va citi cum îşi planificaseră colegii lui jefuirea pământului pentru următorii zece ani, nu le va face publice identităţile. Era tentant şi periculos, în acelaşi timp.

— Sunt prea slab să refuz un astfel de cadou, zise Maahes. Apucă paharul cu ambele mâini şi bău cu grijă.

Marian scoase un mic USB din interiorul jachetei şi-şi presă degetul mare pe suprafaţa lui, până ce apăru o lumină verde în lateral.

— Schimbă-ţi codul de securitate, îi spuse. Lumina deveni roşie. E rândul tău. Degetul mare. Şi nu-l ataşa la nimic conectat la internet.

N-am putut găsi nicio semnătură electronică menită să se declanşeze la deschiderea documentelor, dar există în lume oameni şi mai deştepți decât mine, spuse cu candoare.

— Pot fi urmărit prin contul de WhatsApp? întrebă Maahes, un pic îngrijorat la gândul că se va ocupa pe cont propriu de comunicarea cu Cherry Mortinger.

— Nicidecum. Linişteşte-te, nu are capacitatea tehnică să încerce o vânătoare online. Te-ai răzgândit?

— Nu. Nici vorbă. Continuăm cum am plănuit, replică directorul executiv. Oare am luat în considerare toate scenariile posibile? spuse cu voce tare. Vorbitul meditativ îl ajuta, de cele mai multe ori, să identifice lacunele din strategiile şi soluțiile ad-hoc pentru compania sa, şi acum Marian făcea parte din acest proces.

— Îți garantez că nu, fii sigur de asta. Se întâmplă mereu, dar n-ai motive să-ți faci griji.

Hackerul dădu pe gât cafeaua rămasă în pahar şi-şi împinse scaunul în spate, arătând că era gata de plecare.

— Asta-i tot?

Maahes clătină din cap.

— Atunci n-ai nevoie de mine decât când vei face plata.

— Mulțumesc, zise Mahes.

Marian, însă, se îndrepta deja spre ieşire.

CAPITOLUL VII

— Prognoza săptămânii viitoare arată că va fi vreme frumoasă, spuse Cherry, adresându-se celor douăzeci şi cinci de studenţi înscrişi la cursul ei de limnologie, de la Universitatea Toronto. Verificaţi-vă e-mailul pentru detaliile privind excursia de miercurea viitoare. Anunţaţi-mă până joi dacă puteţi veni, ca să facem aranjamentele de transport. Vom vizita malul lacului Ontario, la gura de vărsare a râului Humber, pentru a colecta probe de apă şi vom aduna pietre care să aibă microorganisme şi alge. Apoi mergem în amonte. Vom înregistra diferenţele de structură moleculară între mostrele luate în apropierea sursei de apă şi cele recoltate din dreptul aşezărilor urbane, explică profesoara. Ne vom opri şi la lacul Simcoe.

Ce îi plăcea la sala de clasă era că păstra sentimentul de intimitate indiferent de numărul studenţilor. Ferestrele mari erau orientate spre o grădină japoneză, făcută după indicaţiile persoanei care donase fondurile pentru Universitate. Băncile din lemn regenerat erau aşezate pe marginea exterioară a unui cerc de nisip alb, punctat cu pietre aspre, parţial acoperite cu muşchi de diferite culori.

Cursul lui Cherry avea un flux constant de studenți interesați de ceea ce se întâmpla cu resursele mondiale de apă. Predând tinerilor cu simț civic despre echilibrul precar al naturii, o ținea ocupată și inspirată să împărtășească mesaje pozitive. Presa evidenția în fiecare zi tot felul de scenarii despre cataclisme și apocalipse, însă Cherry era printre puținii profesori care ofereau studenților soluții potențiale de rezolvare a dezastrelor.

Hayyin, cealaltă identitate a lui Cherry, avea puterea să demoleze barajul de dezinformări și știri false distribuite de către principalii jucători din industria apei. Chiar și așa, ca limnolog, era necesar să aibă o opinie proprie. Dacă rămânea total neutră în dezbaterile despre acțiunile *APT* și informațiile zilnice privind inițiativele de „prea puțin, prea târziu", putea da naștere la suspiciuni.

— Lacul Georgian Bay va fi ultima noastră oprire.

— Vom cerceta și acolo structura apei? întrebă o fată rasă în cap, cu fața rotundă, din rândul al doilea. Conturul întunecat al buzelor ei și pleoapele îi dădeau impresia că purta o mască.

— Da, Zanice. Voi stabili din timp lista de activități de la fața locului și nu numai. Vrem să identificăm corelațiile de calitate între eșantioanele de la ambele lacuri și râu,

diferențele în structura apei şi, după cum am discutat acum două săptămâni, felul în care influențăm probele pe care le vom manipula, spuse Cherry. În autobuz, fiecare grupă se va concentra pe gânduri şi sentimente diferite, care ar trebui să influențeze vizibil structura apei. Eu deja mi-am făcut o părere în ceea ce priveşte rezultatul.

— Te referi la vechea practică a celor care au locuit aici înaintea noastră şi care obişnuiau să se roage pentru sănătatea râurilor şi a lacurilor? întrebă Zanice.

— Exact. Acum patruzeci de ani, triburile indigene au inițiat un marş anual în jurul Marilor Lacuri, pentru a ridica gradul de conştientizare asupra efectelor devastatoare ale poluării şi indiferenței față de apă şi, în acelaşi timp, de a oferi o curățare colectivă, prin invocarea dragostei şi a recunoştinței. Inițiativa lor a adus în prim-plan profunda legătură pe care aceşti oameni o au cu ceea ce cred ei că e infinita şi neperturbata memorie a Pământului. Toate povestirile lor minunate despre origini şi evoluție au fost transmise pe cale orală, astfel ca vântul să le ducă spre cel mai apropiat râu şi să le graveze în memoria apei. Convingerea lor e că apa, care precede omenirea şi poate supraviețui oricărei extincții, are o memorie colectivă şi atemporală care nu trebuie zdruncinată.

Douăzeci şi cinci de fete tinere îi absorbeau cu lăcomie entuziasmul, însufleţite de speranţa că, în viitor, şi ei vor implementa iniţiative benefice apei.

Cherry se mândrea că le inocula dorinţa de a repara ceea ce alţii distruseseră. Admitea deschis că era membră activă a *APT,* iar după explozia ce curmase atât de multe vieţi, unsprezece dintre studenţii ei se alăturaseră organizaţiei. Şi ceilalţi studenţi erau interesaţi, dar, în acest moment, preferau să se complacă şi să-şi stabilească alte priorităţi.

Limnologul luă un stilou metalic gros şi scrise cuvântul „apă" pe placa digitală agăţată în faţa sălii, apoi îl încercui. Desenă mai multe linii în cerc şi scrise câteva cuvinte la capătul fiecăreia dintre ele: vie, memorie, supravieţuire, străvechi, însufleţitor, cald, iubitor, protector.

— Aşa caracterizez eu apa, explică ea. Câteva proprietăţi semnificative. Creaţi-vă propria listă şi generaţi propriul vostru punct de vedere.

O mână se ridică din spatele clasei.

— Da, Opanah?

Tânărul cu pielea de culoarea mahonului purta bucle dese, care-i curgeau peste umeri, atingându-i pieptul larg. Buzele pline, roşu-întunecat, acopereau dinţii albi şi încălecaţi în faţă, dar şi strungăreaţă vizibilă. Nasul părea sfărâmat pe faţa dreptunghiulară şi ochii căprui

erau un pic prea îndepărtați unul de altul, pentru a păstra echilibrul fizic.

— Am înțeles cu toții motivația din spatele existenței *APT* şi înscrierea în organizație a unora dintre noi, dar nu ai pomenit în discuțiile noastre nimic despre Hayyin, acest aliat din umbră. Hayyin este un fel de Robin Hood modern, care luptă să aducă informația în fața oamenilor. Cum îl ajută *APT* să demaşte activitățile ilegale ale corporațiilor?

Cherry se gândi un moment. Ştia că trebuie să-şi aleagă cu grijă vorbele. Eu sunt Cherry Mortinger... eu sunt Cherry Mortinger... Cuvintele răsunau tare în mintea ei, risipind orice legătură, cât de mică, cu personalitatea lui Hayyin. Se abținu să zâmbească. Nu sunt bipolară, gândi. Sunt doar un activist cu un acut sentiment de autoconservare.

— În afară de oferirea unei platforme gratuite, din când în când, la evenimentele *APT,* nu există o colaborare strânsă cu Hayyin, despre care să ştiu. Ca entitate publică ce poate fi atrasă cu uşurință într-un proces, *APT îşi* păstrează distanța față de activități de hacking sau de cele aflate la limita legalității. Există reguli interne care previn astfel de abateri. De asemenea, având Națiunile Unite ca partener de încredere, creşte riscul unei verificări financiare şi legale privind funcționarea *APT,* răspunse Cherry.

— Cum am putea noi să-l sprijinim? întrebă Opanah. Ce am putea spune ca să motivăm un prieten încă nehotărât să se implice?

Imediat îi veni în minte un răspuns grosolan, lipsit de orice subtilitate.

— Vă pot spune ce funcţionează întotdeauna la mine, îi întreb: „Vei bea apă azi sau mâine sau poimâine? Ce se va întâmpla dacă raţia de apă se va înjumătăţi deodată? Vei putea trăi fără apă? Cât timp vei mai putea respira smogul greţos pe care alţii îl inhalează drept aer normal, în alte ţări?" Sunt întrebări retorice, la care răspunsul depinde de conştiinţa fiecăruia. Apoi le spun: „Dacă nu-ţi pasă de generaţiile viitoare, continuă ea cu vocea ridicată, atunci nu te implica în niciun fel. Dormi bine, chefuieşte bine, amorţeşte-ţi simţurile cu orice substanţă pe care pui mâna şi mulţumeşte guvernului pentru toate beneficiile pe care le oferă drept mită ca să-ţi ţii gura."

Degetele ei se albiseră strângând marginea mesei, ca să-şi ascundă furia. Întrebarea aceasta o enerva de fiecare dată, era ca şi cum cineva îi implantase această reacţie în subconştient, ca un fel de parolă. Privi feţele împietrite, pe care lumina generată atât natural, cât şi artificial, se juca cu umbrele.

— Un răspuns destul de dur, păru Opanah amuzat. Dacă nu te superi, îl voi folosi şi eu.

— Ai acordul meu verbal, replică Cherry, mai puțin tensionată.

Puse capacul markerului la loc şi se aşează la catedră. Harta aeriană 2D a lacului Simcoe era încă deschisă pe ecranul iPad-ului. Mintea ei alunecă, pentru moment, în afara granițelor realității, de parcă viața paralelă pe care o trăia se interpusese cu cea pe care o prezenta lumii. În urechea dreaptă putea să distingă un fluierat uşor, care creştea în intensitate şi care se amesteca cu cel al susurului apei, ce izvora parcă dintre crăpăturile pământului. În această stare putea să jure că auzea nişte vorbe tainice, ca un ecou transmis de suprafața apei, ca o poveste ce se desfăşura etern, în timp ce apa capta noi şi noi amintiri.

— Pentru data viitoare, să încercăm un alt tip de temă pentru acasă. Tocmai am vorbit despre credințele ancestrale ale nativilor americani – scrieți o povestire scurtă despre acest subiect. Orice vă trece prin minte. Îi penalizez doar pe cei care nu participă, spuse, încântată de accesul subit de inspirație. Cel puțin două mii de cuvinte. Acțiunea poate fi oriunde în lume. Câştigătorul va primi un bilet gratis la operă, unde vom merge împreună.

Studenții îşi strânseră lucrurile, în timp ce purtau discuții aprinse, animați de temele abordate şi de perspectiva unei excursii care se

anunța captivantă. Încet, zgomotul se mută pe hol, apoi dispăru în spatele uşilor liftului.

Rămasă singură în clasă, Cherry nu se grăbi să-şi adune materialele. Pipăi locul unde se lovise la cap, în metrou. Trecuseră deja trei săptămâni şi încă mai simțea o mică umflătură. Nu o mai duruse în ultima vreme; frenezia programului zilnic o ajutase să lase deoparte amintirile neplăcute, dar, în acelaşi timp, şi pe Hayyin. Anonymous Group îi lăsase informații despre firmele Mosamoni şi Narankama, dar nu avea acum dispoziția pentru a efectua o cercetare aprofundată. E-mailuri cu documentația confidențială fuseseră încărcate pe rețea, de unde le putea descărca oricând, urmate şi de o notiță trimisă în poşta electronică, cu mesajul „urmăreşte companiile de securitate". Din păcate, Cherry nu se afla într-o dispoziție bună şi nu avea de gând să îşi tragă iar masca pe față şi nici nu era pregătită de următoarea luptă contra tranzacțiilor dubioase cu apă. Oamenilor le plăcea un Hayyin agresiv, care nu se dădea la o parte din fața nimănui şi nu voia să îşi dezamăgească adepții din întreaga lume. Îşi spuse că se va gândi mai spre seară la această situație.

Afară, amurgul pusese stăpânire pe ultima zi a verii târzii şi ea simți dorința să iasă, să simtă căldura şi aerul umed, dar lenea o făcu să rămână lipită de scaun şi voința i se topi în fața

comodității. Gânduri răzlețe îi treceau prin cap, fără a se contura însă într-o idee concretă. Cristale de forme şi culori variate, structuri de apă înghețată şi sunetul valurilor oceanului, agitat de rumoarea astrală, toate se ciocneau în conştiința ei, făcând-o să geamă. Energia şi vibrațiile luptau pentru acelaşi spațiu, nepăsătoare la durerea pe care o produceau.

Îşi scutură capul, pentru a-şi rearanja rețeaua neurală răvăşită. Din când în când, durerea îi mai apăsa lobul frontal, cu toate că era, de-acum, mult diminuată. Numai imaginea cristalelor îi rămăsese pe retina mentală, infiltrându-se ca un lichid vâscos care se prelingea în jos, pe o suprafață lină, în picături perfecte, căzând cu încetinitorul.

Cherry se concentră pe ceea ce vedea. Picăturile săreau de pe muchie, nu cădeau, ca şi cum densitatea lor conținea o energie interioară care le împingea pe o traiectorie predeterminată. Urmări dansul aerian, calculat, până la destinația lui, şi suspină adânc, văzând parcă nişte oameni aliniați precum furnicile, care aşteptau să-şi ia încărcătura şi să se întoarcă la muşuroi de-a lungul unei cărări formate din feromoni. Adulți şi copii, cu gurile larg căscate, înaintau unul câte unul pentru a primi nectarul cristalului, un strop pentru fiecare, la intervale stabilite. Nimeni nu împingea, nimeni nu se înghesuia sau nu se îmbrâncea pentru un loc

mai bun în rând. Era o linişte ciudată generată de convingerea că elixirul nu se va termina niciodată.

Se uită mai departe, evaluând dimensiunea mulțimii. Pământul fără vegetație se întindea până la orizont, întrerupt de dealuri şi văi uşoare. Surâse la ideea că acolo putea fi şi ea, aşteptându-şi docilă rândul. Chipuri fără culoare, fără emoții, compuneau această aşteptare, păşind spre aura luminiscentă şi animată de gesturile trupurilor atinse de binecuvântata apă. Întinereau şi arătau revitalizați.

Cherry avea momente când visa cu ochii deschişi, dar niciodată aşa de detaliat, cu atâtea mesaje evidente. Se simțea confuză, pierdută. Avea impresia că accesase o realitate virtuală, fără a fi, însă, conectată la nicio maşinărie care să îi transpună mesajele în conştiință.

Amuzată, întoarse uşor capul, bucurându-se de privelişte înălțătoare. În depărtare apăru o umbră înspăimântătoare, un perete în mişcare, cu margini întunecate, unde nu putea distinge nimic. Îi trebui câteva momente să realizeze că tsunamiul apărut de nicăieri se îndrepta spre oamenii care habar n-aveau de apropierea pericolului iminent. Panica îi tăie respirația şi nu reuşi decât să scoată un scâncet slab, pe gura uscată. Chiar şi aşa, îşi dădu seama că nici răgetul unui leu n-ar fi ajuns la cei fascinați de

perspectiva regenerării sănătății şi energiei. Nimic nu îi putea salva de forța distrugătoare care urma să îi arunce pe țărmuri străine.

Corpul lui Cherry se crispă, proptindu-se pentru impact.

Sunetul strident al unui mesaj pe telefon îi întrerupse viziunea de coşmar. Se blestemă că uitase să pună dispozitivul RA pe silențios. Imaginea mentală se destrămă înainte să poată vedea groaznicul final. Îşi privi telefonul, văzu mesajul de pe WhatsApp pâlpâind pe ecranul transparent. Confirmă primirea cu amprenta degetului mare.

Expeditorul era necunoscut.

— Cherry Mortinger – sincerele mele felicitări pentru implicarea în *APT.* Vreau să ajut cu finanțarea unor inițiative, dar în schimb am nevoie de o mică favoare. De ce tu? Voi explica motivul mai târziu. Condiție: donația mea, doi bitcoin pentru *APT,* va rămâne anonimă.

— Doi bitcoin! exclamă Cherry. Multe se pot face cu o aşa donație. Sper că nu trebuie să omor pe nimeni, vorbi cu voce tare cu donatorul invizibil. Probabil era o glumă proastă.

Textul se încheia cu fraza: „Răspunde la acest mesaj, dacă eşti interesată."

Şterse mesajul, intrigată de suma promisă şi de cerința finanțatorului de a rămâne anonim.

Cine în lumea asta are o aşa de mare lipsă de viziune încât să rateze o astfel de inițiativă, printr-o campanie de relații publice?

Întrebarea era retorică.

Îşi puse iPad-ul în rucsac, şterse notițele de pe tabla digitală şi părăsi sala, gândindu-se la informația pe care Anonymous Group i-o trimisese şi care aştepta implicarea ei în investigație.

***

Textele accesate conțineau comentarii inofensive despre viitoare planuri de dezvoltare în Asia şi un Memorandum de Acord (MDA) între Narankama şi Mosamoni, două conglomerate din industria apei. În ultimii şaizeci de ani, acestea se purtaseră ca nişte sălbatici, fără să ia în seamă conceptul conform căruia, dacă tai craca de sub propriile picioare, cazi şi tu. Se înțeleseseră să extragă resurse din Kazahstan, Mongolia şi Coreea de Nord – zone țintă – şi prin metode de intimidare şi mită cumpăraseră drepturile asupra parcelelor de teren cunoscute în trecut pentru straturi acvifere adânci. Deşertul Gobi, aproape de hotarul sud-estic chinezesc, era la fel de secat ca un vas cu lapte după ce fusese vizitat de câțiva pui de mâță, dar ascundea o arteră intactă de apă proaspătă. Analizele geologice efectuate în urmă cu

douăzeci şi cinci de ani, înainte ca această criză a apei să atingă o curbură exponențială, nu indicaseră o astfel de descoperire. Cazuri asemănătoare, în alte părți ale lumii, revelaseră un model în care apa dispărea dintr-o locație şi, în mod magic, apărea în altă parte. Nimeni nu putea spune dacă era aceeaşi sursă de apă sau lichidul dădea dovadă de o inteligență instinctivă, care dirija fluxul de apă departe de atingerea umană.

Cherry dorea ca acea sursă înşelătoare de apă să rămână pură şi adâncă, să-şi păstreze memoria primordială şi structura. Documentul pe care îl studia nu menționa nicăieri despre firma care asigura securitatea conglomeratelor şi ea se întrebă de ce i se oferise o direcție spre o potențială fundătură. Anonymus avea plăcerea de a planta indicii şi ea le urma cu tenacitatea unui copoi adevărat.

O rugase pe Siri să verifice websiteurile unde găsise menționată o altfel de strategie de afacere care fusese folosită pentru piețele din estul îndepărtat. Ca de obicei, comunicatul de presă fusese diluat cu o grămadă de cuvinte lipsite de sens, simple platitudini, menite să deruteze cititorul.

Cherry îşi extinse căutarea, incluzând programul de vizite al directorilor executivi în afara țării, sperând să găsească un punct comun în traseele lor şi să genereze o informație

concludentă. Şi, într-un final, reuşi. CEO-ul lui Narankama se afla în Mongolia, vizitând regiunea învecinată cu Kazahstan, în timp ce executivul de la Mosamoni îşi petrecuse ultimele trei zile în Kazahstan, într-o călătorie de plăcere, dar discutând totuşi cu antreprenori şi proprietari de pământ din zonă, încântaţi că erau băgaţi în seamă de un personaj cu o influenţă atât de mare. Reporterilor locali şi internaţionali le fuseseră servite doar firimituri, informaţii care acopereau un scop mult mai sinistru.

— Siri, caută referiri la orice ştire recentă despre resursele de apă din Mongolia şi Kazahstan, spuse Cherry.

— Nu am găsit nicio ştire, răspunse Siri după câteva secunde.

— Lărgeşte căutarea la toate ţările din regiunea Asia-Pacific.

— Am găsit o postare în *Renaşterea Comunismului,* din 14 iunie 2045.

— Afişează.

Limnologul tăie aerul cu mâna, ca să mărească fontul şi să citească articolul cu voce tare.

— Folosind unde sonice, au fost descoperite două râuri subterane, dar s-au dovedit a fi ape mâloase cu temperatură înaltă, curgând cu viteză mare în şanţuri cu unghiuri orientate înspre subteran. S-au prelevat mostre, iar

rezultatul relevă o compoziție radioactivă care s-a menținut şi după procesul de filtrare.

Inspiră zgomotos, exasperată de lipsa unor informații utile.

— Nu asta e informația pe care o caut. Altfel, presa din întreaga lume ar fi răspândit-o.

Cherry îşi mângâie bărbia cu un gest uşor al degetelor, gândindu-se cum să îmbunătățească abilitatea de căutare a lui Siri.

— Caută în rapoartele anuale de investiții sau achiziții ale Narankama şi Mosamoni orice referire la companii de inginerie, integrare verticală şi care să ofere servicii geo-dinamice, precum imagistica de suprafață şi adâncime, geofizica marină şi studii seismice, încercă femeia să detalieze. Să vedem dacă au suprimat publicitatea despre râurile subterane, preluând controlul companiei care l-a descoperit.

O nouă fereastră apăru pe ecran.

— Ambele rapoarte anuale listează doar o singură intrare sub denumirea de „Alte investiții", fără nicio specificație clară asupra scopului. Pentru Narankama se numeşte Investiția Asia-Pacific, un instrument de investiție care evaluează oportunitățile din regiune în afara activităților principale ale companiei, fiind o cale să creeze surse noi de venituri, citi Siri descrierea.

— Urmăreşte orice astfel de investiție de fonduri, îi spuse Cherry inteligenței artificiale.

Rezultatul veni după câteva momente.

— Ambele fonduri au plasate contribuții în companii similare, una în Mongolia, cealaltă în Kazahstan.

— Grozavă treabă, Siri, își lăudă ajutorul artificial. Găsește orice referință despre aceste companii: articole, website, orice.

Imaginația ei înfierbântată alcătuia deja scenarii fantastice despre ce ascundeau cele două consorții.

— Nu e disponibilă nicio ştire recentă.

— Nu au website? întrebă Cherry, conştientă că ceva nu era în regulă. Lărgește căutarea spre servere sau computere personale care au accesat paginile şi mențin în continuare sursa fişierelor în cache. Dacă e nevoie, du-te înapoi cinci-zece ani.

Era deja intrigată. Se duse la bucătărie, căutând o cană şi un pliculeț de ceai. Luă ceainicul şi dădu drumul la robinet. Din el se prelinse un firicel de apă care se opri după câteva secunde.

— Rația zilnică a fost consumată, o anunță ecranul digital.

— La dracu! exclamă frustrată. Aşteptă să fiarbă puțina cantitate de apă, o turnă peste plicul de ceai şi se întoarse în birou.

Între timp, Siri procesase toată informația recuperată. Cherry deschise primul contact de

pe ecran. Lipseau toate imaginile şi textul apărea într-o limbă pe care nu o recunoscu.

— Siri, tradu.

— Kangali Earth Service este o companie specializată în proiecte de infrastructură care servesc comunității şi păstrează mediul înconjurător curat, prin studii aprofundate. De asemenea, compania evaluează rezervoarele de apă şi hidrocarburi, optimizează explorări ale terenului şi a elaborat o vastă bază de date de hărți geologice. Kangali a investit masiv în brevete tehnologice care identifică curenții de apă subterană. Pentru mai multe informații, da ți click pe acest link.

Când încercă legătura, browserul îi arătă o pagină goală.

— Aşa, aceşti mizerabili sunt ocupați să ascundă orice referire la tehnologia cumpărată. Sunt destul de sigură că Mosamoni a făcut acelaşi lucru şi cu achiziția de pe partea cealaltă a graniței, îşi spuse Cherry. S-au asigurat, în cazul în care numai unul dintre ei reuşeşte să cumpere o companie asemănătoare şi terenul necesar, să acceseze resursele care să le asigure şi controlul.

Cherry sorbi din cana plină doar pe jumătate cu ceai fierbinte, privind linkurile ce încă nu fuseseră deschise.

— Au găsit importante vene subterane de apă şi vor să le țină blocate, murmură ea.

— Siri, afişează legislaţia, veche sau nouă, aprobată de guvernele din aceste două ţări, în special cele care interzic exportul de apă, dacă există.

— Şase articole noi şi patru modificări de articole în Kazahstan şi două modificări de articole din Mongolia, anunţă Siri.

— Compară conţinutul şi analizează ce ţară restricţionează mai riguros exportul de apă.

Cherry era pe cale să identifice, cu fiecare căutare, scenariul adoptat de firmele mari. Tactica de învăluire aplicată de aceste corporaţii menţineau oamenii într-o permanentă stare de teamă şi nesiguranţă, permiţând directorilor executivi să rămână neschimbaţi din funcţii, ascunşi în culise.

— Prin legi votate recent, Kazahstanul interzice oricărei companii străine exportul resurselor de apă descoperite recent, fie apă potabilă, fie cele care necesită un grad oarecare de procesare pentru obţinerea ei. Entităţile locale care raportează noi vene de apă au obligaţia de a preda drepturile de exploatare guvernului, care e singurul factor decizional privind modul de comercializare. Proprietarul iniţial primeşte un procent de 20% din venituri şi poate primi produse pentru un echivalent de până la 30%, citi Siri concluzia parţială, cu o voce egală.

— Şi rămân la dispoziția guvernului, comentă Cherry, întrerupând-o.

— Nu am înțeles cerința, spuse Siri. Te rog să repeți.

— Nu contează. Continuă analiza.

— Aceste legi au fost implementate la scurt timp după ce a fost semnat un acord economic cu Rusia, în decembrie 2054. Intr-o tranzacție unidirecțională, cereale şi petrol din Rusia vor fi vândute Kazahstanului. Comentariile pe unele bloguri menționează că, în schimb, exportatorul aşteaptă o mare cantitate de apă. Fostul om de ştiință, şeful unei companii de geo-planificare ruseşti, care locuieşte acum în SUA, a lansat nişte zvonuri potrivit cărora situația crizei de apă din Rusia e ținută la secret de guvern, ca să nu influențeze negativ alegerile de anul viitor. Preşedintele Ranchucik a pornit o campanie agresivă de racolare a aliaților influenți care ar adăuga greutate realizărilor sale în domeniul apei.

— Dar despre legile Mongoliei? întrebă limnologul.

— Legile asemănătoare sunt mult mai puțin stricte în Mongolia. Investitorii străini au nevoie de un parteneriat local şi pot exporta până la 50% din rezervele de apă. Restricțiile se aplică numai țărilor europene şi SUA, țări de destinație cărora nu li se permite importul de apă.

— Ceva încălcări de lege ai găsit?

— Două, în ultimii zece ani. Societățile care nu s-au supus legislației sunt companii fantomă finanțate cu bani americani, prin Guatemala şi Ghana. Partenerii lor locali s-au declarat vinovați, averile le-au fost puse sub sechestru şi persoanele aflate în spatele afacerii au fost declarate persona non-grata. Aceste măsuri dure s-au dovedit eficiente, spuse Siri.

Cherry putea să jure că detectase o senzație de satisfacție în vocea artificială.

— Identifică terenurile deținute de Mosamoni şi Narankama, de la granița comună, suprapune-le pe hartă şi, pe baza compoziției cunoscute a solului, determină cea mai probabilă direcție a unei surse de apă subterană.

Cherry se uită la ceas: era trecut de 2 noaptea. Ideile continuau să se reverse în mintea ei, menținând-o trează. Era ceva obişnuit pentru ea să lucreze la ore ciudate. Tăcerea respectuoasă a întunericului nopții înlătura îngrijorările zilnice, permițându-i lui Hayyin să se concentreze asupra problemelor arzătoare.

— 4700 de acri în Kazahstan şi 2300 în Mongolia. Nu există resurse cunoscute de apă subterană, dar dacă ar fi, ar curge de la vest la est, înspre Mongolia, spuse Siri afişând o hartă extinsă a regiunii, unde ambele terenuri aveau conturate punctele respective.

— Aşadar, companiile folosesc tehnologia dezvoltată în Kazahstan ca să identifice apa şi să-şi asigure suficient teren cât să împiedice concurența să extragă din acelaşi izvor, în timp ce ei captează fluxul pe partea mongolă, murmură Cherry.

Îşi aminti de recomandarea celor de la Anonymus privind companiile de pază/securitate.

— Există vreo menționare referitoare la organizațiile mandatate cu protecția terenului?

Siri avu nevoie de câteva secunde să încarce hărți noi care să arate capitalele celor două țări şi două oraşe apropiate de graniță.

— Vontechum este o companie elvețiană, cu subsidiare în acea regiune. Mai nou, s-au stabilit tabere permanente de antrenament pe terenurile menționate. Echipa de elită a companiei face parte din anexa de securitate pentru ambii directori executivi.

Siri mări o imagine din Ulan Bator, în care, pe fundal, se vedeau bărbați plini de muşchi, raşi în cap, purtând cămăşi afişând un Z albastru şi înarmați corespunzător.

— Mulțumesc, Siri. Fă un nou dosar pe desktop şi încarcă informațiile accesate astăzi, apoi fă o copie şi postează pe serverul extern. Permite accesul numai celor de la Anonymous Group.

Dorea ca hackerii grupului să spargă siteurile celor două companii şi să găsească şi alte informaţii compromiţătoare: orice era de aflat despre rezervele nedeclarate de apă şi despre manevrele menite să priveze localnicii la dreptul la apă. Astfel, când Hayyin va distribui ştirile, având în vedere volumul dovezilor copleşitoare, acestea nu vor putea fi respinse de maşinăria lor de relaţii publice.

Cherry stinse luminile şi se culcă.

***

Primi un al doilea mesaj secret de la expeditorul de acum trei zile, la care era adăugată o nouă ademenire: „îţi voi oferi încă un bitcoin, dacă primesc un răspuns afirmativ în următoarele douăzeci şi patru de ore”.

Amuzată, Cherry decise să-i cânte în strună şi-i răspunse, confirmându-şi interesul. Trimise mesajul şi contactului ei din Anonymous Group, încredinţată că hackerul va putea afla identitatea expeditorului.

Pe canalele online importante se tot derulau veşti îngrijorătoare, însoţite de rapoarte live despre mulţimea care se adunase pe malurile fluviilor Gange şi Iordan, considerate ape sacre. Indienii îşi învăţau copiii despre importanţa râului încă înainte ca aceştia să înveţe să meargă, la fel şi despre puterea-i purificatoare,

desemnată de zei, înrădăcinată în credințele lor religioase. Râul nu-şi dezamăgise niciodată națiunea – apa lui irigase câmpurile, potolise setea animalelor, acceptase mereu cu generozitate cenuşa defuncților şi, fără excepție, curățase păcatele celor care se scufundau zilnic în apele lui tulburi. Pentru creştini, Iordanul purta o semnificație asemănătoare, exceptând faptul că o baie în apele lui era o misiune costisitoare. Cine dorea, trebuia să urmeze anumite reguli bine stabilite, sub supravegherea atentă a clerului de la fața locului.

Adepții mai tineri difuzau imagini în direct, ei fiind mai apropiați de un stil pragmatic decât de contemplarea internă. În imagini se observa schimbarea culorii apei, mai întâi la Iordan, pentru ca, două ore mai târziu, acelaşi fenomen să apară şi pe Gange, la Varanasi. Se părea că exista o comunicare decalată între cele două fluvii. Nuanța cea nouă, roşiatică, îi silise pe profeții reali sau falşi, pe liderii politici şi spirituali, să scoată capul din nisip şi să se înfățişeze în fața lumii. Predicară mesaje şi texte antice despre sfârşitul lumii, amenințând cu pedepse aspre pentru purtarea iresponsabilă a oamenilor față de pământ şi, în plus, nu uitară să menționeze şi păcatul carnal.

— Rugați-vă mai tare lui Dumnezeu, care este singurul ce poate şterge faptele noastre de ticăloşie. Căiți-vă sincer şi veți fi iertați, sunau

comunicatele repetate ale bisericii, sperând să-şi recâştige enoriaşii pierduţi din turmă.

— E doar o altă etapă în evoluţia Pământului. Nu vă îngrijoraţi prea tare – nu face bine la sănătate, spuneau sarcastic oamenii de afaceri, încercând să tulbure şi mai mult atmosfera. Dacă cei bogaţi şi răsfăţaţi sunt liniştiţi, de ce să nu vă purtaţi şi voi ca ei, era apelul pe care încercau să-l impună maselor, dar nu reuşiseră să găsească în trecut un echivalent al evenimentelor care se petreceau.

Cherry nu avu mult timp de reflecţie, pentru că tocmai primise o invitaţie ad-hoc de la *APT,* pentru o discuţie chiar pe marginea acestui subiect.

— S-a schimbat compoziţia chimică şi structura apei? Şi cum vor fi afectate proiectele *APT în* acele regiuni? erau întrebările mai arzătoare; iar răspunsurile erau echivoce.

— Contactul nostru din Varanasi a colectat mostre de apă şi aşteptăm rezultatele, confirmă unul dintre oamenii de ştiinţă prezenţi la convocare. Vă pot spune de pe acum, schimbarea culorii provine de la o reacţie chimică. Încă nu ştiu care e natura acestei reacţii. Structura moleculară s-ar putea să fie aceeaşi.

— Există ateliere sau secţii industriale de tăbăcării în amonte? S-au raportat deversări? întrebă Romana Pilb, noua preşedintă a *APT.*

— Nu există aşa ceva de-a lungul râului Iordan, spuse un bărbat pe care Cherry îl recunoscu a fi Pat Boulanjois, din Montreal, cel care se afla la conducerea diviziei de colectări de informații despre proiectele vizate pentru finanțare de către *APT.* În India, de ieri se sărbătoreşte Diwali şi multe firme sunt închise. În Varanasi, tăbăcăriile sunt la sud de *ghats,* iar pigmentarea s-a observat mult mai la nord. Până acum nu există nicio explicație logică, concluzionă el.

— Tocmai am primit un mesaj: peste tot în lume mulțimile se strâng de-a lungul malurilor râurilor importante, să fie martore la ciudatul comportament, citi Romana Pilb. Apoi continuă, explicând poziția ei personală: Aceste două cazuri nu sunt suficiente pentru a trage o concluzie definitivă. Singura asemănare la care mă pot gândi e că ambele râuri sunt considerate sacre, având o multitudine de semnificații religioase şi spirituale.

Cherry interveni în discuție.

— India are o mulțime de râuri care au aceleaşi semnificații: Yamuna, Sarasvati, Narmada, Kshipra, ca să enumăr doar câteva. Am putea trimite echipe în zonele unde schimbarea apei se vede mai clar.

Romana Pilb îşi notă câte ceva pe iPad-ul din fața ei, apoi întrebă:

— Şi cum vom determina acele locuri?

— Zonele turistice, specifică Cherry. Cred că de aceea s-a şi întâmplat în Iordania şi India, sunt locuri cu o vizibilitate mare, în cazul în care este un mesaj adresat nouă.

— Încă te mai îndoieşti? se băgă în vorbă omul de ştiinţă.

Nimeni nu comentă. Camera virtuală era plină de feţe îngrijorate, unii arătând ca de-abia treziţi din somn. Comitetul avea oameni pe toate continentele şi apelul la datorie cerea să fie prezenţi, indiferent de cât arăta ceasul.

— Vom opri anumite proiecte până clarificăm natura incidentului? întrebă Boulanjois.

Pilb şi Cherry începură să vorbească în acelaşi timp, provocând zâmbetele tuturor.

— Tu prima! îi cedă limnologul cuvântul preşedintei.

— Sugerez ca toate iniţiativele legate de creşterea conştientizării privind situaţia apei în India şi în Orientul Apropiat, să rămână pe acelaşi curs. Oricum e o componentă a proiectului nostru care trebuie definitivată. Când vorbim despre cheltuieli pentru curăţarea unui râu, suspendăm acţiunile programate până când, aşa cum a spus Pat, înţelegem natura unei astfel de transformări îngrijorătoare, împărtăşi preşedinta *APT.* Cherry, ai ceva de adăugat?

— Lumea se aşteaptă ca *APT* să vină cu o declaraţie bazată pe informaţii şi date concrete.

Aţi auzit relatările liderilor care vor câştiga din această isterie. Nu putem permite, nici personalităţilor politice şi nici celor religioase, să denigreze mesajul *APT.* Şi nici celor care vor face pelerinaj în acele locuri sacre şi, cu atât mai puţin, turiştilor obişnuiţi, spuse Cherry, explicând temerea ei cea mai mare.

Pe coasta de est era dimineaţă şi ea încă nu-şi terminase, de băut cafeaua. Partea de sus a pijamalei, un tricou simplu, cenuşiu, cu patru linii albastre văluri te, putea trece drept o ţinută de stradă, aşa că nu se sinchisesc să o schimbe.

— Nouăzeci la sută dintre cei ce vizitează aceste locuri sacre au convingeri religioase solide şi îşi trăiesc viaţa după cele Zece Porunci. Pentru aceştia, experienţa cu râul Iordan sau cu Gange, la Varanasi, poate reprezenta excursia vieţii lor. Inimile lor sunt pline de veneraţie şi pioşenie, dar şi de o dorinţă nedeclarată ca Iisus sau Krishna să apară în faţa lor, să meargă pe apă şi să binecuvânteze masele. Cu alte cuvinte, ei se aşteaptă la un miracol.

— Ai dreptate, dar ce legătură are asta cu *APT?* întrebă Romana Pilb. Câtă vreme avem un mesaj clar şi nepărtinitor, vom evita orice reacţie adversă. Ai sugerat asta acum câteva minute.

Cherry se ridică de pe canapea şi răspunse:

— Bazându-mă pe comportamentul maselor de credincioşi, este foarte posibil ca cei care au prins un loc bun pe malul râului să nu plece, în

speranța că un fenomen similar se va manifesta din nou. Orice lucru neobişnuit îi conduce pe credincioşi într-o stare de orbire. Echipele noastre din teren trebuie să fie atente să nu facă comentarii deplasate şi să nu poarte semne distincte ale *APT* Trebuie să păstreze anonimatul şi să culeagă mostre din locuri mai îndepărtate de mulțime.

— Este o idee bună, fu de acord preşedinta. Ne întrunim din nou peste douăsprezece ore, ca să mai prindem câteva ore de somn. Între timp, va fi emis comunicatul de presă şi rezultatele analizei apei, concluzionă ea. Aducându-şi aminte că mai voia să spună ceva, adăugă: Cherry, acum câteva zile, *APT* a primit o donație substanțială şi numele tău a fost listat ca referință. Bună treabă. Ştii cine e sponsorul?

Sprâncenele limnologului se ridicară ca trase de o forță invizibilă şi buzele-i formară un O perfect. Nu putea crede că hărțuitorul anonim transferase deja fondurile.

— Care-i suma, dacă pot întreba?

— Trei bitcoin. Vom aloca suma pe proiecte săptămâna viitoare, la şedința lunară. Până atunci, tensiunea din lume se va mai potoli şi ne vom putea continua munca, replică Pilb.

— Ca să răspund la întrebare, am comunicat cu donatorul doar prin mesaje. Nu-i cunosc identitatea.

Romana o privi atent, apoi trăsăturile se relaxară pe fața ei plină.

— Ai putea să-l rogi pe Hayyin să-i caute identitatea şi sursa fondurilor. E un cadou frumos, dar nu ne putem permite să primim fonduri de la o sursă neverificată, zise ea, frecându-şi fruntea lată de o palmă.

— Nu-i cine ştie ce – doar un text de pe un cont fals. Oricum, îl voi ruga pe Hayyin, zise, simțindu-se vinovată.

— Cum se simte Kahuna? întrebă Pat Boulanjois.

Întrebarea stăruise în mintea tuturor. Nu mai primiseră vesti de la familie, ceea ce însemna că nu schimbase nimic în condiția lui.

— A primit săptămâna trecută vizita unui vindecător Hawaian. Cu toate că a fost împotriva sfatului medicului şi al normelor spitaliceşti, ceremonia de vindecare a avut totuşi loc şi apa dintr-un râuleț considerat sacru şi cunoscut pentru calitatea sa, a înlocuit vitaminele din perfuzie. S-a observat o mică activitate cerebrală, dar a încetat după ce s-a terminat perfuzia. Trebuie să i se administreze în continuare, ca să se vadă vreo diferență, dar e cam neproductiv, spuse Cherry, furnizând informațiile pe care le avea.

— Şi cum îl va ajuta acest proces să-şi revină? întrebă Boulanjois.

Cherry nu dorea să dezvăluie detalii de prisos.

— Îi menține structura apei din organism, care, la rândul său, imită funcționarea normală a organelor interne. Este o soluție temporară, până ce neurochirurgul decide că e suficient de stabil să-l poată opera din nou. Iar pentru Landing Eagle situația nu este prea optimistă. Corpul îi e slăbit de la traumă şi mi-e teamă că membrii familiei sale sunt pe cale să semneze ieşirea din spital şi să-l ducă înapoi în rezervație. Ceilalți vârstnici fac pregătirile necesare ca sufletul lui să întâlnească străbunii clanului în planul astral.

Cherry îşi aminti discursul bătrânului de la conferință, unde menționase că vârstnicii mureau înaintea timpului lor. Acum venise vremea ca sufletul său să se înalțe pe firmamenul cerului ca o nouă stea strălucitoare, supraveghind membrii clanului şi călăuzindu-i să-şi păstreze tradițiile neschimbate, în ciuda nebuniei care îi înconjura.

— Landing Eagle obişnuia să spună că după ce trupul se întoarce în pământ, sufletul continuă să picteze pe pânza cerului, cu repere şi semne, pentru cei ca noi, conectați la vibrațiile pământului. Curând, din locul lui celest, el va crea opere de artă semnificând dragostea necondiționată pe care ne-o oferă, zise limnologul, oferind o viziune pasională asupra

sfârşitului căpeteniei. De aceea să nu ne abandonăm suferinţei şi durerii, dimpotrivă, să celebrăm trecerea-i iminentă şi să ne unim energiile pentru a-l salva pe Kahuna.

Se auziră câteva murmure de aprobare.

Cherry se simţi cuprinsă de tristeţe. Scopul luptei lor trecea dincolo de martiriu şi determinarea multora dădea asigurări că mesajul lui va fi continuat.

CAPITOLUL VIII

— Trebuie să descărcăm anumite fişiere de pe telefonul tău, suna mesajul celor de la Anonymus Group, după ce investigaseră semnătura electronică online lăsată de mesajul primit de la donatorul misterios.

Cherry deblocă dispozitivul şi-i lăsă pe hacked să-i umble fără restricţie în memoria aparatului. Pentru ei, ea era o carte deschisă, o persoană curajoasă şi de încredere, care lua în serios rolul din spatele măştii Hayyin.

— Firewall-ul suplimentar pe care l-am instalat are amprente uşoare, aproape imperceptibile, dar care sunt vizibile doar pentru noi. Am integrat un nanotransmiţător în răspunsul către expeditor, un „mulţumesc" pentru donaţia lui. Chiar dacă mesajul e scanat în trafic pe multiple servere intermediare, aplicaţia noastră e invizibilă. Softul va aştepta cu răbdare până ce destinatarul va răspunde, după ce şi-a luat toate măsurile de precauţie. Folosirea e-mailului iniţial în corespondenţa ce va urma e foarte importantă, pentru că închide bucla şi oferă un traseu complet, explică membrul Anonymus întregul proces.

Chiar dacă era protejată online de aliaţi puternici şi competenţi, în viaţa reală, Cherry se simţea vulnerabilă în faţa unei potenţiale acţiuni

nebuneşti din partea celor care o monitorizau ascunşi în umbra anonimatului. Reflectând asupra acestor gânduri, se întrebase adeseori cât de mult ştiau hackerii despre activistul Hayyin, înainte de a o contacta sau dacă alegerea fusese o pură coincidență. Cursurile de meditație pe care le urmase în timpul universității îi erau acum folositoare, potolind cumva gândurile-i învolburate. Modestia, dragostea şi empatia se împleteau într-o coroană de seninătate pe care şi-o închipuia pe capul ei. Înlăturarea fricii şi transmiterea unui semnal de putere era esențial pentru mesajul transmis de Cherry şi de membrii *APT* lumii întregi.

Alegerea ei pentru o nouă activitate enigmatică dovedea încă o dată că soarta nu ținuse cont de hotărârea sa de a trăi o viață simplă, insistând să îi arunce în față evenimente neaşteptate, sarcini grele şi responsabilități care doar adăugau presiune şi griji fragilului ei echilibru existențial. Repercusiunile exploziei o împinseseră în locuri întunecate, unde nu mai fusese niciodată. Doar recent reuşise să se mai adune, iar acum se pregătea o nouă întorsătură a destinului, care o desemnase mesagerul unui sponsor generos, dar probabil nebun.

Cherry deschise fereastra din sufragerie, pentru ca briza înmiresmată a zilei de toamnă să înlăture umezeala din interior. După ce se

mutase în casă, nu investise în renovări majore, doar înlocuise covorul uzat cu parchet laminat şi zugrăvise. Era minimul necesar pentru a-i da senzația că se îngrijea de cea mai valoroasă moştenire lăsată de părinții ei. Vânduse câteva piese de mobilă veche, printr-un anunț pe internet, ca să facă loc echivalentului lor modern: o masă de bucătărie rotundă, din sticlă, două fotolii din piele roşie, cu picioare joase, negre, şi o carpetă indiană, de lână, cu semnul *Aum* țesut în mijloc, ce atrăgea ca un magnet atenția puținilor ei vizitatori. Patru picturi originale, abstracte, îşi găsiseră locul pe peretele cenuşiu-deschis, aducându-i un strop de bucurie şi linişte la sfârşitul zilelor agitate. Canapeaua demodată avea o cuvertură care se asorta cu fotoliile, completând necesitățile ei minime. Se aşează pe canapea, ținând în mână un măr mic şi strălucitor, asemănător cu replica de plastic a fructelor ce împodobeau farfuriile de sticlă folosite în amenajările de design interior văzute în magazinele de mobilă. Muşcă din fructul fără gust şi fără aromă. În ultimii trei ani observase că etichetele nu mai menționau originea produselor, ca şi când ar fi crescut într-un loc al ruşinii, imposibil de menționat.

Merii şi cireşii plantați de tatăl ei în curtea din spate, pe când ea nici nu făcuse primii paşi, o adăpostiseră de soare şi o hrăniseră în copilărie. Se agățase şi se legănase de crengile

lor ca o maimuțică. Acolo descoperise că din legănarea înainte şi înapoi rezulta mişcarea oscilatorie, încântată de uşurința cu care se urca până în vârf, Cherry îşi petrecuse nenumărate ore observând acoperişurile vecinilor şi bolta albastră, mereu schimbătoare, de deasupra capului ei, în timp ce plescăia mâncând cireşele negre, coapte. Când se sătura privind cerul, se juca scuipând sâmburii şi îşi imagina că erau acrobați de circ. Sferele micuțe şi tari cădeau, încercând să-şi găsească traiectoria verticală, fără a lovi nicio creangă. Sărbătorea fiecare încercare victorioasă prin a mânca încă o cireaşă. Jocuri simple, care-i îmbogățiseră zilele de singurătate.

Raționalizarea apei şi folosirea ei numai în scopuri de consum personal transformaseră curtea verde şi înfloritoare într-un peisaj dezolant. Ploaia ocazională nu fusese de ajuns să potolească setea solului arid. Iarba şi straturile de muşcate şi bujori se ofiliseră, lăsând în urmă pământul crăpat, muşcat de pustiitorul vânt sub soarele arzător al verilor prelungite şi al iernilor geroase. Doi arțari rezistaseră până ce viața îi părăsise şi pe ei. Moartea pusese stăpânire mai întâi pe crengile de jos, apoi, ca o plagă ce se juca cu gazda lui, avansase încet, până la vârf. Lemnul uscat, răsucit, crăpat şi gol, dădea impresia, privit dinspre sufragerie, că era un om îngenuncheat,

cu mâinile ridicate, cerând îndurare. Pentru Cherry era un alt semn care descria relația fragilă între oameni şi mediul înconjurător.

IPad-ul îi semnală că şedința *APT în* realitatea augmentată era pe cale să înceapă. Acceptă apelul şi câteva fețe familiare apărură în sufrageria ei, proiectate de la bust în sus, cu 50% mai mici decât în realitate.

— Bună, tuturor, se adresă Romana Pilb celor prezenți, printre care Pat Boulanjois, Ikuku Asu – geofizician japonez, Josefine – secretară la *APT* şi alte cinci persoane pe care Cherry le recunoscu drept membri din SUA, China, Brazilia şi Rusia. Srinitham Maghatham din India, cel mai recent membru, ni se va alătura din Varanasi. Care sunt noutățile? Pat? Cherry? întrebă Pilb cu o privire sumbră. Cicatricea de pe buza superioară îi tresări de două ori.

— În timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, am reuşit să determinăm că modificările chimice din apa Iordanului şi râul Gange nu au fost cauzate artificial.

Capul lunguieț al lui Pat păru şi mai mare din cauza pielii care atârna flască sub bărbie, ca punga de la pliscul unui pelican.

— Oricum, se pare că structura moleculară a apei a fost afectată, iar tiparul obişnuit, hexagonal, arată estompat sau tulbure în aparență, în loc să fie clar, aşa cum a fost de obicei. Partea îngrijorătoare e că mostrele pe

care le-am luat din fiecare râu se potrivesc perfect la nivel molecular, ceea ce e un mister pentru noi. Mostra din Varanasi are urme de Palmaria Palmata, o algă roşie nedăunătoare care se găseşte în nordul Atlanticului şi Pacificului. Aşa că nu avem nicio explicaţie cum o algă de apă sărată a apărut într-un mediu de apă dulce. Este, pur şi simplu, nefiresc ca aceste alge să fi migrat în Gange fără să lase o urmă pe care s-o putem determina.

— Nu de curând am auzit ştiri despre un nou soi de Palmaria Palmata, care elimină un anumit nivel de toxină când înfloreşte? chestionă Pilb, aproape intuind următoarea întrebare. De profesie era hidrolog specializat în ape subterane, dar îşi petrecuse ultimii douăzeci şi cinci de ani făcând carieră în afaceri.

— Da, ai dreptate. Multe zone de-a lungul rutelor marine s-au înroşit. Mostrele din Atlantic arată că sunt destul de toxice. Poate să omoare peşti, iar aerul din jurul lor este greu de respirat, aproape imposibil, explică Boulanjois cu rapiditate.

— Suntem siguri că este aceeaşi algă nocivă cu cea găsită la Varanasi? Există vreo părere despre ce a cauzat această mutaţie extremă în Palmaria Palmata? întrebă Pilb.

— Nu, nu există nicio explicaţie ştiinţifică, deocamdată. Şi, pentru că e o descoperire recentă, nu am apucat să verificăm dacă sunt

urme de toxicitate la Varanasi sau în Iordan, replică Pat.

— Azi, mai devreme, Cherry a sugerat că ar putea fi un avertisment trimis către oameni, urmând ca data viitoare apa să se manifeste în alt mod. Eu, personal, nu prea cred în această teorie, Cherry – fără supărare, continuă Boulanjois, ascunzându-şi cu greu un zâmbet la gândul nebun că apa era în stare să acționeze inteligent împotriva oamenilor.

— Nu e nicio supărare, Pat, îl asigură limnologul, cu o voce calmă.

Ochii ei albaştri transmiteau aceeaşi stare de calm, de acceptare. Chiar şi în comunitatea ştiințifică erau puțini oameni curajoşi dispuşi să înțeleagă şi să accepte proprietățile perceptive ale apei.

— Aceste anomalii prezente în apă sunt raportate peste tot în lume, dar în cele mai multe cazuri, astfel de incidente ne parvin prin postări online. Preocupați de ultimele evenimente, am ignorat complet o secțiune importantă a website-ului *APT,* care e, de asemenea, şi responsabilitatea mea, şi pentru asta îmi asum vina. Am stat câteva ore bune astăzi să filtrez sute de e-mailuri primite numai săptămâna trecută. 10% provin de la muncitorii de pe platformele de foraj din Atlantic, Pacific şi Marea Nordului. Extracția petrolului din oceane e o afacere riscantă şi nu a încetinit deloc, în

ciuda deversărilor, exploziilor şi devastării vieţii marine. Din nou se dovedeşte că influenţa politică este mai puternică decât importanţa umanităţii.

— Ce e neobişnuit de data asta? întrebă Ikuku Asu.

Cherry îşi ridică picioarele pe canapea, se scărpină pe obraz şi răspunse:

— Echipamentul lor de monitorizare a detectat trepidaţii la adâncimea de 20.000 de picioare.

Propoziţia produse exclamaţii de surpriză şi îngrijorare.

— Ştiu – e o nebunie, spuse Cherry, încercând să vorbească peste vocile agitate. Am verificat website-ul platformei de foraj şi adâncimea de extracţie nu a fost raportată. În plus, valvele de urgenţă nu au fost controlate la o adâncime mai mare de 10.000 de picioare, în ultimele trei luni, nu există piese de schimb pentru submarinul care se ocupa cu mentenanţa şi tehnicienilor le este frică să se aventureze acolo, jos. În timpul unei intervenţii, cablurile conectate la submarin au îngheţat în mod inexplicabil, tăind alimentarea cu oxigen şi electricitate. Au fost extraşi manual, chiar înainte să moară asfixiaţi.

— A furnizat e-mail-ul mai multe detalii despre informaţiile care i-au îngrijorat? întrebă Asu din nou.

— Da. Nivelul toxic e în continuă creştere. Asta înseamnă că există o spărtură într-o pungă de gaz. Dacă nu este sigilată, contaminarea din Golf poate ajunge în oceanul Atlantic şi pe coasta Europei. Este doar o chestiune de timp înainte ca oceanele să fie compromise, clarifică Cherry.

— Şi dacă aruncăm în ecuaţie şi un cutremur subteran, metanul poate erupe şi poate trece prin fundul oceanului, creând un tsunami cu o rază de distrugere inimaginabilă, explică Ikuku Asu. Viaţa marină ar fi exterminată, platformele de foraj dezmembrate şi comerţul maritim devastat. Dezastrul Deep Water Horizon, din 2010, ar părea un joc de copil.

— Hai să ne ocupăm întâi de ceea ce avem în faţă, îşi ridică Pilb vocea, reducând gălăgia la un murmur. Ikuku, ai cele mai bune contacte cu SUA, aşa că poţi să confirmi cele spuse de Cherry. Dacă aceste date se dovedesc a fi corecte, vom informa autorităţile. Ştie cineva care ar fi şansele ca activitatea seismică subterană să se liniştească, dacă vibraţiile şi perturbaţiile cauzate de foraje s-ar opri? întrebă Romana Pilb, mai mult retoric. Picături de transpiraţie i se adunară în puful fin şi blond de deasupra buzei. Palmele-i largi, cu degete groase, se odihneau pe masa din faţa ei.

După câteva secunde, când fu convinsă că nu putea nimeni să o lămurească în legătură cu prima problemă, puse o altă întrebare:

— Cherry, ai mai găsit rapoarte critice similare pe site? Femeia mai tânără dădu din cap, în semn de negare.

— Nimic atât de grav ca acesta, doar rapoarte în legătură cu anomalii în ceea ce priveşte apa în Africa, Australia, Rusia, China. O voi ruga pe Josefine să-l ajute pe Pat, voi tria e-mailurile şi voi extrage doar informațiile importante, în modelele de date pe care le folosim în evaluarea proiectului. Voi căuta tipare, elemente declanşatoare şi orice altceva care poate fi semnificativ, spuse Cherry. Un raport merită, totuşi, menționat: în deşertul Kalahari, oazele ar trebui să fie pline în această perioadă a anului, dar de fiecare dată când localnicii merg, în timpul zilei, să colecteze apă, aceasta dispare încă de dimineață şi reapare doar când se lasă întunericul, iar oamenii nu pot concura cu hoardele de animale însetate. E un ciclu observat în ultimele trei săptămâni. E ca şi cum apa ar avea grijă de ființele nevinovate şi ne pedepseşte pe noi. Ne evită în mod conştient.

Aceste noutăți provocară, din nou, o stare de agitație.

— A crescut restricția de apă în zona voastră? întrebă Pilb pe toată lumea.

Încercă să evalueze dacă guvernele începuseră să se panicheze, gândi limnologul.

Nu primi niciun răspuns afirmativ.

— Asta-i o veste bună, dar nu înseamnă că nu vor strânge şurubul peste noapte.

— Ar trebui să monitorizăm şi manifestările mulţimii de-a lungul celor două râuri. Vreo actualizare? Eu, personal, n-am timp să verific noutăţile online, specifică Pilb.

Chiar în acel moment, Srinitham Maghatham apăru online şi se prezentă în doar câteva cuvinte, înainte să treacă la chestiuni mai importante.

— Malurile au devenit tabere permanente. Nu contează că e zi sau noapte, oamenii se holbează la apă, aşteptând miracole. Vânzătorii ambulanţi s-au mutat mai aproape de corturi, de când traficul crescut a devenit bun pentru afaceri. Yoghini şi oameni religioşi s-au aşezat pe malurile Gangelui, cântând şi rugându-se, spre fascinaţia mulţimii. Apoi acceptă ofrande, fie că e vorba de mâncare sau bani, ca să tălmăcească semnele arătate de apa sacră a râului.

Srinitham se afla chiar în mijlocul evenimentelor, iar fumul gros al focurilor în aer liber şi al tămâii aprinse se răspândea pretutindeni. Copiii ţipau, bărbaţi şi femei şedeau cu picioarele încrucişate, direct pe pământ sau pe covoarele înguste de lână.

Sunetele tobelor şi al incantațiilor îi îngreunau tânărului misiunea de a prezenta exact situația, preferând să le arate ceea ce se petrecea în jur. Soarele care apunea desena o dâră portocalie peste adunarea improvizată, de parcă festivitatea Diwali începuse încă o dată. Din cauza şirului de corturi aflate între bărbat şi apă, nimeni dintre cei care îl urmăreau nu putea vedea câți oameni luau parte la „procesul purificării”.

— Aceşti credincioşi se mai scaldă în Gange? întrebă Pilb cu o voce joasă, de parcă i-ar fi fost teamă că cineva ar fi putut-o auzi, chiar dacă Srinitham purta căşti, iar în jur era oricum un haos general.

— Da, acum mai mulți decât înainte. Stai să-ți arăt.

Srinitham îşi făcu loc prin labirintul de corturi, strecurându-se prin spațiile foarte înguste dintre ele. Păşi peste frânghiile fixate la pământ de cârlige metalice, evitând un grup de băieți care se luptau pentru o bucată de pâine murdară, pe care o scăpaseră deja de două ori pe jos. Era gata să iasă din umbra ultimului rând de corturi, când o femeie acoperită cu văluri portocalii şi roşii se lovi de el şi amândoi îşi pierdură echilibrul. Srinitham se redresă primul şi o sprijini să nu cadă. Fără să se uite la el, femeia dispăru înapoi în labirintul din care bărbatul tocmai apăruse.

— Eşti în regulă?

Ochii negri ai Romanei erau lărgiți şi buza superioară îi tremura imperceptibil.

— Sunt bine, o asigură tânărul.

Întoarse telefonul pe orizontală, ca să prindă o panoramă cât mai largă a fluviului.

Srinitham stătea la marginea taberei, de unde scări de piatră se întindeau înspre țărm, coborând spre malul apei.

Doar arcul de sus al soarelui mai era vizibil, lumina palidă reflectându-se în suprafața fluviului şi întinzându-se apoi peste împrejurimi. Linişstea se lăsă brusc, în timp ce vocile omeneşti se stingeau, încet, la fel ca vântul dintre corturi. Ultimele raze de soare, care se disipau şi se amestecau cu umbrele care anunțau noaptea, păreau să linişstească totul în jur. Doar Gangele, cu rolul său primordial în procesul de creație, avea dreptul să-şi învolbureze apele, creând valuri jucăuşe, care îi mângâiau pe cei scufundați în el şi le aducea binecuvântarea aşteptată. Focurile aprinse pe mal se domoliră şi ele. Ciripitul păsărilor se estompă, vâslele îşi conteniră lupta cu apele fluviului, totul deveni suspendat într-o pace profundă, care se transmitea chiar şi prin conexiunea telefonului.

Un țipăt sparse linişstea, apoi altul şi altul, unindu-se într-un concert de strigăte de groază. Apa calmă reflecta flăcările focurilor din

apropiere şi expresia de pe feţele credincioşilor. Ei erau cei care urlau, iar pe feţe le era întipărită spaima şi durerea.

— Srinitham, ce se-ntâmplă? întrebă Cherry crispată, aplecându-se ca să distingă ce se petrecea.

— Nu înţeleg, spuse tânărul. Imaginea proiectată de el se zgâlţâia în sus şi jos, în timp ce încerca să se apropie. Văd că toată lumea iese din apă ţipând.

Un bărbat la vreo treizeci de ani, având doar o cârpă înfăşurată în jurul coapselor, se prăbuşi lângă reprezentantul *APT.* Toţi cei prezenţi la şedinţă îi văzură inflamaţiile de pe picioare, braţe şi piept, de parcă ar fi făcut baie în apă fiartă.

Vaietele se intensificară. Panica erupse când bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, se înşfăcară unii pe alţii, căutând cu disperare un sprijin, deoarece durerea care-i cuprinsese în apă îi forţa să se mişte cu încetinitorul. Puţini dintre cei rămaşi pe mal se încumetară să-i ajute să iasă din fluviu. Din ce în ce mai mulţi cădeau, urlând de suferinţă. Oamenii aduseră torţele mai aproape de maluri, ca să vadă despre ce e vorba.

Srinitham îşi îndreptă din nou telefonul spre râu. Acolo, în apă până la genunchi, doi bătrâni priveau în jur, nedumeriţi de agitaţia creată. Purtau şi ei numai o lenjerie sumară, părul şi

barba lor lungă încadrându-le feţele incredibil de încreţite, ca rezultat, fără îndoială, a lungilor ani de expunere la soare. Schimbările apei nu părea să-i afecteze, iar ei rămăseseră calmi şi liniştiţi. De parcă ar fi voit să se convingă pe ei înşişi de imunitatea lor neaşteptată, îşi afundară adânc palmele în apă şi o turnară peste spatele dezvelit. Lichidul se scurse pe trupurile lor fără să-i afecteze.

Gange, râul sacru, protejează şi pedepseşte, în aceeaşi măsură.

Cherry se întrebă dacă vârsta bătrânilor era relevantă pentru condiţia lor.

Srinitham se întoarse, din cauza rumorii puternice care venea din spatele lui. Pânzele corturilor zburau în stânga şi-n dreapta, tăiate de săbiile scurte ale poliţiştilor. Paramedicii le călcau pe urme, ducând tărgi pliate – nu le-ar fi putut căra pe terenul denivelat, presărat cu gunoi, lemne de foc şi trupurile epuizate ale celor care nu aveau unde să se ducă.

Grupul trecu grăbit de Srinitham, înainte de a se despărţi, în încercarea de a oferi primul ajutor unui număr cât mai mare de persoane. Antrenaţi pentru situaţii de criză, li se spusese să nu intre în apă pentru a-i salva pe bieţii oameni, care încă se luptau să iasă la mal. În schimb, poliţiştii foloseau vâslele din bărcile fixate la treptele de piatră, ca să-i tragă afară.

Copleşit de situație, reprezentantul *APT* nu reuşea să țină telefonul nemişcat. Afectat de tot ce se întâmpla, probabil uitase că lua parte la o discuție în timp real.

Cherry văzu mulțimea roind în jurul lui Srinitham, umăr la umăr cu el, înregistrând evenimentele cu telefoanele lor, pentru a transmite unui public cât mai larg. Pe ecran apăru, brusc, o avertizare anunțând că bateria era pe terminate, urmată de fața transpirată a bărbatului. Câteva şuvițe de păr îi căzuseră peste ochii încărcați de teamă.

— Trebuie să plec. Trebuie să-i ajut pe oamenii aceştia, strigă. Saliva i se scurgea printre buzele subțiri şi uscate.

— Srinitham, te rog, lasă medicii să-şi facă treaba. Nu poți ajuta cu nimic, nu înainte de a afla ce a cauzat reacțiile, îl sfătui Romana Pilb cu un ton ferm. Şi noi avem nevoie de tine. *APT* se bazează pe tine, să fii ochii şi urechile noastre când apar astfel de incidente de raportat, continuă ea. Nu uita că azi, mai devreme, apa a fost bună. Lumea s-a scăldat şi s-a rugat ca păcatele să le fie curățate şi să li se deschidă canalele spirituale. Ce s-a schimbat în ultimele ore?

Cu ochii în lacrimi, tânărul privi în jurul său, la gloata haotică.

— Cum să plec de-aici? scânci el.

— Trebuie să stai în siguranță. Ce îți cerem acum este mai important decât să-i ajuți pe acei oameni. Trebuie să asiguri mostrele de apă şi să le duci la laborator urgent. Te rog, Srinitham, insistă femeia. Voia să mai spună şi altceva, să-l descurajeze să nu acționeze iresponsabil, dar legătura cu Varanasi se deconectă.

Ceilalți participanți la şedință rămaseră fără cuvinte, în final, Cherry sparse liniştea cu o întrebare.

— A verificat cineva dacă informațiile sunt deja transmise live?

Vocea ascuțită a Josefinei ajunse la ei.

— Da, sunt live. Încă e haos, dar au sosit mai mulți paramedic! la locul faptei. Au adus şi proiectoare, pentru o mai bună vizibilitate a operațiunilor de salvare.

— Sunt rapoarte despre pescari care şi-au pierdut rațiunea, care-şi lasă bărcile la apă, legându-le împreună în linie dreaptă, şi-şi aruncă plasele să prindă corpurile înainte să fie duse de curenți. Cred că nu pricep că ar putea şi ei să sufere arsuri atunci când vor atinge trupurile.

Fața ca de copil a Josefinei reapăru pe proiecția de RA. Ținea în mână un dispozitiv portabil. Cu un gest brusc, din încheietură, aruncă imaginile de coşmar de la Varanasi pe ecranul conferinței.

— Au fost raportate incidente similare şi la râul Iordan? întrebă Pilb, sperând ca diferența de fus orar între cele două locații să fi salvat nişte vieți. Ar putea ca inofensiva Palmaria Palmata să se transforme într-o tulpină toxică aşa de repede?

Josefine se gândise deja la asta. Postă alte imagini vizibile pentru toată lumea.

— Fenomenul a început de câteva minute, însă doar câțiva oameni au suferit arsuri minore. Iordan este doar un pârâu în comparație cu Gange. Accesul la apă e controlat şi îmbăierea se face într-o manieră ordonată. Rapoartele menționează nuanța roşie intensă a algei înainte ca oamenii să se fi rănit, spuse fata, aşezându-şi nervoasă o şuviță de păr lung şi negru în spatele urechii. Cei pentru care credința înseamnă mult mai mult decât existența de zi cu zi sunt protejați şi apa nu le-a ars carnea... presupun, adăugă timidă.

— Cum se poate ca apa să ştie cine are o credință puternică în Dumnezeu sau într-o altă divinitate? întrebă Romana Pilb, uluită.

Cherry, care era deja familiarizată cu legendele popoarelor străvechi, încercă să răspundă.

— Există un aspect al apei care nu iese la suprafață prea des şi chiar şi cei implicați în mişcare uită asta: apa are memorie şi apa comunică. Gangele purifică trupurile celor care

se scufundă în el, comunică cu apa din interiorul lor şi răspunsul primit de la apa din jurul credincioşilor a fost pozitiv. O persoană cucernică iubeşte toţi copiii Creatorului, simte compasiune şi are grijă de Gaia. Aceste sentimente implicite s-au împletit într-o armură protectoare. Personal, nu mă pot gândi la o altă explicaţie.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Boulanjois, după o lungă tăcere. Este singura explicaţie de până acum.

— Hei, băieţi! îi întrerupse Josefine, alarmată. Am primit alerte pe website de la oameni care locuiesc de-a lungul fluviilor Yangtze şi Nil; efectele se răspândesc cu repeziciune. Similarităţile nu mai pot fi negate.

— Pentru toţi cei care se îndoiesc, aici e răspunsul vostru: apa este vie şi acţiunile ei reflectă nepăsarea cu care aţi tratat-o până acum, murmură limnologul, destul de tare ca să fie auzită.

Josefine blocă sunetul transmisiei, ca fiecare să se poată gândi în linişte la ce trebuia făcut în continuare.

Cherry îşi formase deja o părere după ultimele întâmplări.

Sunt necesare măsuri de corecţie. Apa ne-a dat suficient timp pentru a ne răscumpăra greşelile, dar infatuarea noastră şi sentimentul că avem mereu dreptate ne-au orbit în faţa necesităţii de a

o trata mai bine. Cum ar putea ceva atât de sălbatic şi de inteligent să fie înlănţuit? Apa a fost martora decăderii omenirii într-o existenţă fără scop; ne-a absorbit angoasele, lăcomia, ura, ostilitatea, dependenţele şi negativitatea prezentă într-un procent mai mare decât iubirea, compasiunea şi recunoştinţa. Apa s-a săturat de puhoiul deciziilor noastre iraţionale, ceea ce va duce la o eliminare permanentă. Dar apa va supravieţui. Se va purifica de toate amintirile pe care noi le-am gravat în structura ei moleculară.

— Propun următoarele, spuse Romana Pilb. Îl vom contacta pe Srinitham peste două ore, să aibă timp să ducă mostrele la laborator şi să-şi încarce telefonul. Îl voi suna eu; vreau să ştiu că e bine. Josefine şi Pat: aveţi grijă să vă ocupaţi de postarea informaţiilor menţionate de Cherry mai devreme. Cherry şi cu mine vom lucra rapid la un mesaj oficial. Voi implica şi departamentul de relaţii publice. Să presupunem, pentru o clipă, că apa se luptă pentru propria ei supravieţuire, spuse, în timp ce-şi mişca degetele în semn de ghilimele la cuvântul „supravieţuire”. Asta înseamnă că, de curând, noi, ca societate – sau cel puţin unii dintre noi – am acţionat cu o stupizenie şi lipsă de bun simţ şi mai mare decât până acum. Mesajul nostru ar trebui adresat guvernelor, să-şi revizuiască legile privind apa şi să oprească imediat exploatarea iresponsabilă.

— Nu prea cred că ne-ar asculta cineva, dar putem încerca, acceptă Pat provocarea.

Era o manevră precipitată, poate puțin disperată, dar cu toții erau gata de treabă.

— Să-l contactăm pe Hayyin? sugeră Boulanjois. Poate descoperă ceva mizerii despre marile corporații, acum e timpul să-i bombardăm pe net. Transpirația îi înnegrise tricoul roşu în jurul gâtului, mai multă sudoare curgându-i de pe obrajii graşi.

— Asta-i o idee bună, confirmă Pilb.

El zâmbi timid.

— O las pe Cherry să trimită cererea. Ne revedem în trei ore.

***

Cherry Mortinger închise şi rămase pe canapea, cu genunchii strâns lipiți de piept. Simțea că şi ultima picătură de energie îi părăseşte corpul, împreună cu ultimele rămăşițe de voință. Se gândi că ar trebui să facă altceva decât să zacă nemişcată ca un gargui pe zidurile unei catedrale înalte, veghind asupra sufletelor care se rugau. Se presupunea că Varanasi era un loc sigur, protejat de zei şi de credința nezdruncinată de mii de ani. Iisus şi Ioan Botezătorul păşiseră pe malurile râului Iordan, impregnând eterul cu propria lor energie

Dumnezeiască, înlăturând durerea şi păcatele şi urâțirea fizică şi spirituală.

De ce, atunci, se abătuse o astfel de pedeapsă asupra oamenilor care perpetuaseră sanctitatea acelor locuri sacre? Pentru Cherry, mesajul era, fără dubiu, unul despre putere, dar şi un avertisment că lucrurile sunt de-abia la început.

Îşi puse bărbia peste genunchi. Gânduri răzlețe se iveau şi dispăreau de parcă se aflau într-o uşă rotativă, într-o continuă mişcare. Ar schimba mesajul lui Hayyin cursul evenimentelor în vreun fel? A contat Hayyin cu adevărat?

Brusc, Cherry nu mai era sigură că lupta a milioane de oameni va face un grup restrâns să-şi depăşească încăpățânarea, lăcomia şi miopia.

Dacă apa s-ar retrage în adâncurile pământului sau ar refuza să fie îmblânzită din nou, omenirea ar pieri. Simți cum lacrimi grele i se scurgeau pe obraji şi îi udau pantalonii de yoga. Ce ar putea schimba prin comunicatul lui Hayyin, cum să ducă mesajul în adâncurile sufletului, acolo unde conta? Ar trebui Hayyin să devină ecoul semnificației spirituale a şefilor de trib despre memoria apei? Era posibil să-şi subestimeze incredibila capacitate de a stârnii reacții, schimbare şi adaptare la evenimentele zilnice?

Cherry recunoscu în tăcere cât de absurd ar fi fost pentru Hayyin să-şi asume o poziție

spirituală, riscându-şi reputaţia construită pe expunerea unor dovezi şi a unor fapte despre ilegalităţile comise în industria apei. O mulţime de oameni obişnuiţi i-ar fi putut ridiculiza dorinţa de a se ruga pentru iertarea apei, pentru arătarea unei iubiri profunde pentru lichidul în care se dezvoltaseră primii embrioni ai vieţii, cu miliarde de ani în urmă.

Îşi întinse picioarele, apoi se deplasă în jurul camerei cu paşi mici, în timp ce se gândea la următoarea mişcare a lui Hayyin. Trecu prin hol, spre birou, şi se uită la masca agăţată pe perete, tăcută şi învăluită într-un mister încă nerelevat de proprietarul ei de drept. Nu-i veni în minte niciun răspuns la dilema ei. Faţa imobilă, din lemn, păstra o expresie rigidă, ca şi cum durerea îndurată de la creaţia ei o golise de orice compasiune.

Se concentră pe faţa lui Hayyin de parcă ar fi cerut un indiciu. Stând în picioare, îşi aduse palmele împreunate pe piept, pentru a murmura o rugăciune simplă, concisă. Busola ei internă nu greşise niciodată în a-i arăta direcţia corectă. Apelă la inima ei. Un gând tandru i se cuibări cu speranţă în conştiinţă, furnizându-i, în cele din urmă, ceea ce căuta. *Apă pentru Toţi* şi nu Hayyin trebuia să împartă lumii călăuzirea sufletească, aşa cum făcuseră Kahuna şi Landing Eagle.

Cherry se exploră pe sine însăşi, flămândă să primească cunoaşterea pe termen lung, dar nu mai găsi altceva. Se înclină în formă de respect şi încheie conversația invizibilă. Energia, dublată de speranță, îi umplu ființa, producând o plăcută vibrație care-i încălzi trupul pentru câteva secunde.

Se duse înapoi în sufragerie, unde găsi o mulțime de e-mailuri în căsuța poştală. O scurtă privire aproape îi alungă entuziasmul de dinainte – ultimele analize chimice din apa Gangelui confirmau că nu mai avea proprietăți de vindecare. Bacteria care distrugea holera dispăruse. Cei prinşi în apă cu câteva ore mai devreme prezentau simptome de diaree, crampe musculare în picioare şi vărsături. Nu se ştia încă dacă efectele se extindeau şi la cei la care credința era puternică, iar Cherry era convinsă că nimănui nu-i dăduse prin cap să verifice. Compuse o scurtă notă pentru Srinitham şi i-o trimise, incluzându-i şi pe ceilalți membri ai comitetului.

Următoarea ştire care-i atrase atenția venea dinspre Mexico City. De aproape patruzeci de ani, oraşul îşi extrăgea apa potabilă dintr-un acvifer care se epuizase cu o rată incredibilă. Aerul care înlocuise apa transformase subsolul într-un strat spongios, într-o hazna de care guvernul nici nu se sinchisea. Instabilitatea structurală atinsese punctul critic în noaptea de

dinainte, când o bucată mare din partea estică – aproape douăzeci de kilometri pătrați – căzuse liberă, de la patruzeci de metri înălțime. Sute de mii de oameni muriseră în somn şi țevile de gaz erupseseră în focuri de artificii spectaculoase şi letale, care omorâseră şi mai mulți. Începuse, astfel, o reacție în lanț de distrugeri pe care numai un cutremur cu magnitudinea de opt grade sau mai mare l-ar fi putut produce. Filmările online arătau fose arzânde care aminteau de muntele Mordor, flăcările atingând aproape înălțimea nivelului prăbuşit. Echipele de intervenție erau în siguranță în partea cealaltă a oraşului şi oricum nu aveau antrenamentul necesar să intervină la un incident de o asemenea intensitate.

Pentru a controla focurile, sute de drone echipate cu containere teleghidate, conținând agenți chimici, se concentrau pe clădirile mai înalte de cinci etaje. Strategia diferea pentru structurile mai joase: o pătură ignifugă, cu dimensiunea de două sute de metri pătrați, ataşată de patru drone, era plasată peste casă şi fixată de pământ cu piroane ejectate din drone. Fără oxigen, flăcările mureau încet, lăsând un loc mai sigur pentru pompieri să stingă cărbunii care încă ardeau mocnit.

Cherry nu putea privi disperarea supraviețuitorilor şi a salvatorilor. Îi trebuiră câteva minute înainte să înțeleagă că

moderatorul ştirilor îi numea norocoşi pe cei care încă îşi mai aveau casa şi birourile deasupra pământului, şi nu pe supraviețuitorii care se aflau în craterul groazei. Nu mai exista primăria, doar o locație insuficientă pentru a le insufla încredere unui primar depăşit şi unor consilieri împietriți de groază.

Trase o gură de aer printre buzele uscate şi un junghi o înțepă într-o parte a capului. Pe drumul spre bucătărie îşi zări reflexia în oglinda din hol. Albastrul ochilor i se păru mai închis, dar de data asta nu de furie, ci din cauza durerii pe care o simțea gândindu-se la locuitorii oraşului Mexico City.

Deschise robinetul doar ca să afle că rația zilnică fusese deja consumată. Nu înjură de data asta, luă un măr din frigider, îl şterse pe tricou şi muşcă. Buzele, limba şi papi- lele gustative îi mulțumiră pentru umezeala care-i îndulci, pe moment, starea.

Sunt în viață, gândi. Am un acoperiş deasupra capului.

Voi putea bea mâine un pahar cu apă.

Oamenii de la televizor sunt ori morți ori au pierdut tot.

Se întoarse în sufragerie. Consideră că avusese parte de suficientă suferință pentru o singură zi, când un alt subiect îi atrase atenția.

Viitorul Veneției era condamnat. Se precizase cu treizeci de ani înainte că noile tehnologii vor

permite Veneției să-şi înalțe clădirile unice pe piloni de bazalt, pentru protecție contra creşterii lente, dar constante, a nivelului apei. Complezența şi, uneori, nehotărârea pentru care palazzo ar trebui salvat mai întâi, tergiversaseră proiectele într-un şir lung de amânări. Zece procente din proiectul de reabilitare era tot ce putea reprezenta motiv de laudă pentru oficiali. Apa se ridicase rapid, peste noapte, inundând primul etaj al fiecărei clădiri din oraş. Urmase haosul. Numărul victimelor anunțate de autorități era sub o sută, dar se aşteptau să crească, după o verificare din uşă-n uşă.

— Care parte a lumii se va prăbuşi sub atacul apei? spuse Cherry cu voce tare. S-a trezit apa, aşa cum a prevestit Landing Eagle?

Auzi un sunet şi-şi privi ecranul telefonului.

— Iar tu? exclamă, văzând noul mesaj primit de la sponsorul anonim. Ce vrei acum?

Mesajul era scurt şi avea un document ataşat: „Distribuie fişierul colegilor tăi de la *APT* sau altora în care ai încredere”, spunea. „Informațiile trebuie să fie prezentate lumii. Nu-l deschide pe un dispozitiv conectat la internet, pentru că e detectabil”.

Îşi scoase iPad-ul, dezactivă wi-fi-ul şi deschise fişierul. Raportul conținea numele Mosamoni şi Narankama şi atunci realiză cât de puternic avea să fie, de astă dată, mesajul lui Hayyin.

CAPITOLUL IX

Ilandei încă nu-i venea să creadă că fusese de acord să-şi continue cercetarea pe cristale în afara mediului sigur şi respectat al universității din Toronto. Acceptase într-un moment de slăbiciune. Era ca un sacrilegiu din partea ei, muşcând mâna care îi oferise o şansă exclusivistă.

Setea de cunoaştere, dincolo de aprecierea meritelor ei din partea comunității ştiințifice, o îndemnase însă să accepte atât de uşor. Era conştientă de reputația şi realizările *APT,* dar nu ştia nimic despre oamenii care conduceau organizația. Panica i se instală în corp, iar în cap i se derulară scenarii care mai de care mai alarmante, în care eşecul era unul major, indiferent de ce făcea ea. Cherry părea sincer devotată reabilitării lui Kahuna, ceea ce o determinase pe Ilanda să-i trimită o listă completă de echipamente, provizii şi obiecte de primă necesitate pentru laborator, însă asta fusese cu opt săptămâni în urmă. De atunci, scopul ei principal – unul destul de nerealist – era să-l țină pe şeful hawaiian în viață şi creierul acestuia activ.

Ascultase sfatul lui Maahes şi atunci când vindecătorul hawaiian venise la spital să se ocupe de Kahuna, sigilase camera şi nu lăsase

pe nimeni înăuntru în timpul ceremoniei. Era pentru prima oară în viață când participa la o sesiune de vindecare ce implica apa, aşa că nu se mirase să simtă frisoane pe şira spinării, de parcă apa din corpul ei, excitată de rugăciunile domoale, participa activ la procesul de vindecare. Nu-şi putuse controla tremuratul, de parcă o energie strălucitoare i-ar fi trecut în sus şi în jos prin trup, tonificându-i celulele.

Lăsând de-o parte cazurile medicale critice care îi acaparaseră atenția, lumea din afara spitalului atinsese un nou nivel de nebunie. Nu avea nicio explicație privind comportamentul irațional al apei, întâlnit în diferite regiuni de pe glob. Dacă nu ar fi fost transmisiunile live postate peste tot pe internet, ar fi considerat aceste noutăți nimic mai mult decât un simplu science-fiction de modă veche.

Schimbări moleculare bizare, fluctuații de înalt nivel dincolo de influența gravitațională a Lunii şi modificările de pigment, erau genul de incidente raportate cel mai des care, pentru ea, nu aveau o explicație ştiințifică clară sau vreo logică.

Oricât de mult ar fi dorit să creadă în coincidenta tuturor acestor evenimente naturale care se petreceau simultan sau la o distanță de câteva minute între ele, realitatea dură o lovea cu dovezi ca un fulger înaintea tunetului.

Culturile străvechi se purtaseră față de apă cu respect, dragoste şi venerație. Adoptaseră o viziune de perspectivă asupra complexității şi sofisticării structurii şi memoriei sale. Profețiile lor, desconsiderate de lumea modernă, se infiltraseră în țesătura istoriei ca nişte semne rele provocate de promisiuni deşarte.

Ilanda, a cărei familie emigrase în Canada din Suedia în 1960, crescuse influențată de folclorul nordic. Näck, spiritul apei, interpretând cântece la vioară, putea fi răuvoitor sau inofensiv, nesăbuit sau linişstit precum vântul sărutând o salcie. În imaginația ei, eroii din poveşti prindeau viață. Apa pulsa în venele ei, ca şi în cele ale familiei sale şi în râurile care înconjurau oraşul pe care stă-străbunicii ei îl părăsiseră, dar care îi însoțise în țara descoperirilor. Apa îi ajutase când fusese nevoie şi-i pedepsise când fuseseră distructivi. Apa era vie, avea o memorie ce nu se putea şterge şi Ilanda intuia acest lucru.

Frigul se instală, treptat, în biroul ei mic, ca o ceață ridicându-se dintr-un lac într-o dimineață umedă şi cețoasă. Nu era în stare să se mişte de pe canapea, alegând în schimb ca amurgul de mijloc de noiembrie să-i învăluie trupul şi s-o transforme, împreună cu mobilierul de plastic şi fotografiile din New York, atârnate pe pereți, în forme difuze de cenuşiu şi negru. Ziua de lucru se încheiase şi ar fi trebuit să se bucure, plină

de energie, de mesajul care-i confirma că visul ei devenise realitate: „Laboratorul este gata pentru o vizită”, spunea textul, care conținea şi o adresă, strada Queen East, la câteva minute de spitalul St. Michael. Se gândi că îi va fi uşor să ajungă acolo pe la şapte seara, chiar în aceeaşi zi.

În sinea ei tot se gândea că întreaga situație e o glumă, că Cherry şi *APT* se amuzau de ambiția ei de a descoperi prima potențialul ascuns al cristalelor, precum şi aplicațiile lui practice. Dacă laboratorul era real, atunci trebuia să-şi țină promisiunea.

Se mişcă încet, scuturându-şi umbrele de pe umeri. Eliberată de îmbrățişarea lor strânsă, se ridică, îşi luă geanta şi se încălță cu o pereche de pantofi comozi. Din uşă, privi înapoi spre locul atât de familiar, lumina din coridor străpungând întunericul dinăuntru. Îşi imagină că spunea la revedere biroului în care urma să petreacă din ce în ce mai puțin timp.

Tramvaiul o lăsă la câțiva paşi de adresa indicată, o şcoală veche care nu mai aparținea de Consiliului Şcolar Toronto, după ce fusese vândută celui care oferise cel mai bun preț. În ultimii ani, rata redusă a natalității însemnase mai puțini copii în clase, forțând educatorii să adopte alte metode de lucru. Cursurile la clasă erau deja istorie. Mulți oameni lucrau de acasă, ceea ce permitea părinților cu copii de vârste

mici, până la cei de liceu, să aleagă materiile specifice de studiu online, dintr-un curriculum flexibil care era încă generat la nivelul fiecărei provincii. Profesorul, o inteligență artificială care intra în casele tuturor prin tehnologia realității augmentate, îi ținea pe elevi ocupați și organizați. Universitățile și colegiile reduseseră la minimum numărul personalului didactic, apelând la profesori reali numai pentru cursuri specializate unde o IA nu fusese încă implementată. Vizionarii din industria de realitate augmentată se extinseseră în diferite zone de activități, cu pachete informative, cunoștințe, profesori și module plug-and-play.

Clădirea de două etaje avea cel puțin șaizeci de ani vechime, un vestigiu cu valoare sentimentală, într-un oraș modern care nu născuse niciun curajos să o aprecieze și să îi ofere o restaurare decentă. Cele mai multe dintre ferestrele de la nivelul străzii erau acoperite cu bucăți de placaj, iar la etaj majoritatea geamurilor lipseau. Peretele de cărămidă dinspre nord era pătat cu mușchi verde. Rugina scăpase de sub straturile de vopsea și se găsea inclusiv pe pilonii metalici ai intrării principale. Deasupra, bucăți subțiri de tablă se agățau cu disperare în șuruburi care rezistau cu greu la mușcăturile vântului și ale ploilor constante. Schele noi fuseseră proptite pe

partea vestică a clădirii, semn că lucrările de renovare puteau începe în curând.

Ilanda încercă uşa de metal, încadrată cu patru pătrate de sticlă securizată groasă, gălbuie, care distorsionau imaginea precum oglinzile din casa ororilor; se deschise cu uşurință, iar scârțâitul uşor se pierdu de-a lungul coridorului întunecat din fața ei. Scoase dispozitivul RA din buzunar şi scrise: „Sunt aici”. Lumina slabă se împrăştie peste pereți, dezvăluind fotografii de absolvire decolorate prinse în rame prăfuite. Pe peretele opus, o etajeră de sticlă încă mai conținea trofee a căror strălucire dispăruse demult. Auzi paşi repezi venind dinspre partea de jos şi o rază îngustă de lumină se îndreptă spre ea.

— Îmi pare bine să te văd! spuse Cherry bucuroasă.

— Bună! N-a fost greu de găsit.

— Nu te speria de aspectul dărăpănat. Renovările sunt programate să înceapă săptămâna viitoare şi apoi va fi minunat. Parterul va cuprinde birourile administrative şi sala de fizioterapie, iar etajul va găzdui pacienții – pacienții tăi, accentuă limnologul. Aici nu sunt prea multe de văzut, aşa că hai să mergem acolo unde se va întâmpla magia.

Coborâră scările, păşind cu atenție în lumina difuză. Jos, Cherry flutură un card de plastic în

fața a două uşi metalice care se deschiseră spre interior.

— Acesta este permisul tău. Îți va fi de folos câteva zile, până la instalarea tehnologiei biometrice, clarifică Cherry. Am urmat toate instrucțiunile pe care mi le-ai trimis: sistemul dublu de filtrare a aerului, procesul antiseptic, cerințele de iluminare şi chiar sistemul de sunet.

— Şi planurile de compartimentare a fiecărui etaj, pe care le-am discutat? Sunt gata?

— Întocmai. Spațiul din dreapta a fost împărțit în patru laboratoare separate, cu pereți mobili. În stânga sunt două săli de operații, cu capacitate sporită, pentru un număr mai mare de asistenți, dacă va fi nevoie.

— Bine, conchise Ilanda. Ochii încercau să cuprindă cât mai mult posibil, temându-se că poate nu i se va mai da voie să revină.

Merseră pe un coridor lat, bine iluminat, din care se deschideau spațiile menționate mai devreme. Uşile nu erau etichetate încă şi Ilanda deschise una din ele, din curiozitate.

— Un donator a făcut o contribuție generoasă *APT,* cu mențiunea ca o parte a fondurilor să fie redirecționată către cercetarea activităților complementare apei, spuse Cherry, întărind ideea prezentată la prima lor întâlnire. Până acum, eu am fost principalul om de legătură cu contractorii şi furnizorii de echipamente. Mai

departe, va fi treaba ta. Este laboratorul tău; modelează-l cum vrei.

— Vrei ca eu să mă ocup de restul? îşi puse Ilanda mâinile în solduri, cerând mai multe detalii.

— Uite, din partea *APT* eu voi primi rapoartele financiare ale bugetului rămas şi voi angaja un director administrativ. Postul poate fi ocupat şi de cineva pe care-l cunoşti, clarifică Cherry.

Doctorița neurochirurg dădu din cap, încă neîncrezătoare. Îi era greu să înțeleagă că ceea ce, în urmă cu două luni, fusese doar o discuție mai mult personală, se materializase într-un laborator de cercetare de ultimă oră, chiar mai bine echipat decât cel de la Universitate. Aparatura de Imagistică prin rezonanță magnetică (IRM), Tomograf cu emisie de pozitroni (TEM), Magnetoencefalograf (MEG), Tomograf computerizat (TE), toate erau sigilate în ambalajul original şi depozitate de-a lungul peretelui. Într-o altă sală, observă roboți chirurgicali şi un sistem de tetieră pentru operațiile neurologice, pe lângă cutiile nedeschise, cu cleme, retractoare şi alte instrumente necesare pentru intervenții manuale.

Ilanda era sigură că avea tot ce-i trebuia pentru a face o schimbare reală în folosirea cristalelor.

Cherry continua s-o bombardeze cu detalii neinteresante.

— Zidurile exterioare de cărămidă se prăbuşesc, plăcile metalice de la intrare sunt ruginite, dar în mare parte structura clădirii este solidă. Îți voi trimite planurile arhitecturale, actualizate. Dacă vrei să schimbi ceva, acum e momentul.

— Bine, bine, reacționă, fără entuziasm Ilanda.

— Pentru asistenți, spuse Cherry, făcând o pauză, ca să fie sigură că neurochirurgul o urmărea, ai libertatea să postezi pozițiile disponibile pe orice website şi să verifici CV-urile lor. Îți trimit şi o listă de nume deja selectate, dacă vrei să câştigi timp cu angajările. Spune-le candidaților cât mai puține despre proiect, cel puțin până vei lua o decizie definitivă în privința lor.

— Şi cât pot să divulg?

— Postează încă de la început că munca va fi în domeniul cercetării cristalelor, ceea ce nu e departe de adevăr. Vei oferi mai multe amănunte după ce se vor semna acordurile de confidențialitate.

— Am înțeles.

— Apropo, *APT* şi-a luat libertatea să negocieze salariile pentru cei de pe listă, în cazul în care îi angajezi. Poți folosi aceleaşi

compensații şi pentru cei pe care îi vei selecta personal.

— Wow, chiar că-mi uşurează sarcina, replică Ilanda, impresionată de eficiența organizării.

— Ne concentrăm asupra cercetătorilor tineri care au publicat câteva articole în timpul anilor de universitate şi pe cei care şi-au arătat interesul în domenii adiacente. Specializarea este bună, dar nu strică să păstrăm o minte deschisă. Îi oferi Ilandei un surâs larg. Ce crezi? o întrebă.

Neurochirurgul nu-i răspunse. Deschidea uşi şi inspecta de jur-împrejur, pentru a descoperi alte echipamente depozitate prin colțuri.

— Sunt şi dezvoltatori de software pe lista ta? întrebă Ilanda.

— Nu, răspunse Cherry, frunzărind paginile pe care le ținea în mână. Cu siguranță nu erau pe lista pe care mi-ai dat-o, spuse, oarecum dezamăgită.

— Scuze, am uitat, ridică Ilanda din umeri.

— Avem nevoie de un adevărat magician, care să înțeleagă cum se potrivesc codurile cu vibrațiile cristalului.

— Cred că am un candidat potențial. Poate să lucreze de la distanță sau ai nevoie de el în birou? întrebă. Tipul ăsta chiar e foarte retras.

— Aici sau acolo, nu contează prea mult dacă e în stare să-şi facă munca. Folosim RA pentru o interacțiune mai apropiată.

— Bine. Mă voi ocupa mâine.

Cherry trecu printre pagini, căutând ceva ce-i lipsea.

— Întregul loc e minunat. Cât durează până sunt gata etajul şi exteriorul?

— Vino mâine dimineaţă să consulţi planurile cu contractorul. Nu eram siguri dacă mai ai de adăugat amenajări specifice sălilor de la primul etaj. El îţi poate da o dată finală.

— Nu putem începe o activitate serioasă de cercetare până când clădirea nu este total renovată şi muncitorii plecaţi. Locul e bun, dar vibraţiile lumii exterioare s-ar putea să aibă o influenţă asupra cristalelor. Tramvaie, claxoane, clopotul bisericii din apropiere – toate astea ar putea crea un zgomot nedorit ce poate afecta experimentul, explică Ilanda. Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi se gândi la natura critică a situaţiei.

— Ce propui să facem? întrebă Cherry.

— Camerele necesită izolare fonică. Se poate face şi nu cred că va depăşi bugetul.

Cherry nu protestă.

— După cum am spus, suntem dispuşi să efectuăm orice schimbare care te va ajuta. Oh, încă ceva: informaţiile portofelului electronic îţi vor fi trimise printr-un canal securizat. Are deja patru feluri de *crypto currencies* cu care poţi cumpăra cristale de înaltă calitate.

— Sper că nu te aşteptăi să mă ocup eu de finanţele acestei afaceri, spuse Ilanda, cu o nuanţă de îngrijorare în glas.

Cherry gesticulă că nu era cazul.

— Nu, desigur că nu. Am angajat deja un contabil, dar nicio tranzacţie nu se va procesa fără aprobarea ta şi există şi alte mecanisme pentru a ţine cercetarea pe linia de plutire.

— Asta-i bine. Să fiu legată de treburi administrative e ultimul lucru pe care-l doresc, se confesă deschis Ilanda.

Citi câteva etichete ale cutiilor stivuite în colţ şi bătu din palme de bucurie.

— Propriul meu laborator. Nu-mi vine să cred.

Se duse până la Cherry şi o îmbrăţişă.

— Mulţumesc.

— Nu e meritul meu, Ilanda. E în interesul *APT* de a-l salva pe Kahuna şi nu numai, explică Cherry.

Ilanda îi dădu drumul tinerei. Îi plăcea totul la Cherry, începând cu prezenţa plină de energie, aspectul băieţesc şi până la atitudinea liberală; la ea nu era deloc prefăcătorie – nicio falsitate nu se ascundea în spatele acelor ochi albaştri.

— Ai de gând să îl aduci pe Ojani aici? întrebă limnologul.

Ochii neurochirurgului se măriră pentru o clipă. Îşi puse mâinile pe umeri şi trase de

muşchii trapezoidali pentru a-şi reduce tensiunea, dar şi ca să tragă de timp pentru un răspuns.

— Da. Banca lui de mostre de sânge este incredibilă. Facem progrese în găsirea unui echilibru corect între tipurile de cristale şi grosimea implanturilor, eu mă aştept ca experiența utilizatorului să crească exponențial şi să se arate detalii mai clare, explică Ilanda.

— Bine. Fii sigură că ştie despre măsurile de securitate pe care le avem. Oricum, va beneficia de rezultatul inițiativei, aşa că nu-l va ajuta cu nimic să divulge informații.

— Nu e el genul de om care să semneze un acord de confidențialitate, însă crede într-o fermă strângere de mână.

Ilanda îşi îndreptă spatele şi schimbă subiectul.

— Hai să ne concentrăm ca interviurile, renovarea şi planul de acțiune să fie gata până la sfârşitul anului, ca să putem începe 2056 în forță, exclamă Ilanda înainte de a ieşi din încăpere, urmată de Cherry, care stinse luminile.

CAPITOLUL X

Ojani – sau Portocală, cum era poreclit de prieteni, clienți şi angajați – îi adunase pe toți într-un birou mic de la ultimul etaj al lui Royal York Hotel, în Toronto, pentru a discuta ultimele amănunte înainte de apariția clienților. Toți cei şapte – incluzându-l pe Ojani – stăteau înghesuiți de-a lungul pereților şi ai ferestrei înguste ce dădea spre lacul Ontario, umbrit de o multitudine de turnuri de sticlă, apărute ca o pădure crescută fără limită, unde respirai cu greu. Erau patru femei şi doi bărbați, cu vârste de peste treizeci de ani, fiecare cu familie şi responsabilități şi pentru care păstrarea locului de muncă conta mai mult ca orice.

Aspectul său atipic de jamaican îl determinase pe Ojani să păstreze distanța față de comunitate. Nu era *mulato,* dar genele părinților îi jucaseră o farsă crudă, colorându-i pielea mai degrabă într-o nuanță de portocaliu decât în maroniu închis, aşa cum era de aşteptat. Încă din copilărie suferise tot felul de tachinări, însă o glumă îl urmărise până la sfârşitul liceului, conform căreia fusese conceput dintr-un spermatozoid rătăcit într-un pahar cu suc de portocale. O tunsoare scurtă înlocuise buclele sârmoase, iar ochii negri străluceau pe fața rotundă, încadrată de barba

neagră, deasă, pe care o lăsase să crească pentru a-i acoperi pielea ciupită de o erupție cu origine necunoscută. O cicatrice îi despărțea sprânceana dreaptă, o amintire din clasa a treia, când, într-un moment neinspirat, cineva încercase să smulgă un măr din mâna unei fete. Ca adolescent şi, mai târziu, ca adult, nu-şi dezvoltase o prezență fizică menită să impună respect, aşa că singura opțiune fusese să îşi folosească inteligența pentru a căuta oportunități în locuri unde altora le-ar fi fost prea frică să se uite.

Gândurile lui Ojani reveniră la prezent. Discursul zilnic, de dimineață, era menit să reamintească tuturor că o parte dintre clienți erau pe cale să vină în biroul lui pregătiți să încerce – unii pentru prima oară – o experiență costisitoare, dar care avea să le rămână întipărită pentru totdeauna în minte. În afacerea lui nu tratase niciodată clienții diferit, nimeni nu avea prioritate – toată lumea beneficia de aceleaşi avantaje. Angajații trebuiau să se familiarizeze din prima zi cu obsesia lui Ojani de a oferi cele mai bune servicii clienților.

— Astăzi vom schimba rolurile – Martin şi Julius vor fi rezervele voastre, doamnelor. Unul dintre clienți este o fată de optsprezece ani, care şi-a ales experiența unui pilot care a zburat cu parapanta în Alpii Francezi, a înfruntat vânturi puternice şi a fost aproape să moară. Lala este

numele ei. Deşi are o boală de inimă, nici măcar părinţii ei n-au reuşit s-o convingă să încerce ceva mai puţin palpitant. Lala este un copil răsfăţat, de care trebuie să avem o grijă specială. O echipă de paramedici va fi de faţă. Cară, să nu-ţi iei ochii de la monitorul cu semnele ei vitale. Este o familie bogată, care a mai fost aici de câteva ori şi deja ne-au ajutat mult promovându-ne afacerea, le prezentă el provocarea zilei.

La vârsta de 32 de ani, Portocală se considera fenomenal de norocos, stelele aliniindu-se perfect pentru a-i oferi un drum lin în viaţă. Comunitatea jamaicană în care se născuse îl ţinuse izolat de lumea de afară până când intrase în clasa întâi. Părinţii săi, tineri şi îndrăgostiţi şi cu prea puţină experienţă de viaţă, se minunaseră la naşterea lui. Având două serviciuri, bombardaţi cu nenumărate restricţii personale impuse de un guvern în cădere, micuţul Ojani devenise încetul cu încetul mai degrabă o povară decât o bucurie. Bunicii din partea tatălui îl feriseră de ieşirile nervoase ale părinţilor, consumatori de Omega 10, un drog sintetic popular pentru cei cu venituri mici, dar care inducea o dependenţă rapidă şi viziuni complexe, în culori vii. Cristalul inhalat pătrundea în vene, sporind activitatea sinaptică. Mintea oamenilor era distrusă înaintea corpului, consumatorii drogului căzând

într-o stare vegetativă, lăsându-i, mai ales pe cei fără adăpost, expuşi traficanţilor nemiloşi de organe, care prosperau în lipsa unei legislaţii care să fie impusă.

Când avea zece ani, Ojani înţelesese că părinţii lui nu-l vor mai recunoaşte niciodată şi nici nu vor participa la activităţile de după şcoală, ca părinţii colegilor lui.

— Sugeraţi-i Lalei să-şi pună masca de oxigen de la început. Şi ceilalţi clienţi sunt noi, dar nu au probleme de sănătate. Să fiţi siguri că înainte de sosire, camerele au prosoape curate, parfum subtil şi pahare cu apă la îndemână. Dacă vor cere mai multă apă, adăugaţi la nota de plată, dar numai dacă plătesc pentru experienţa de bază: ascultarea citirii unei cărţi, un concert, privitul păsărilor... explică Portocală. Eu voi lipsi două ore, să aduc mai multă apă structurată de la templu. Sunaţi-mă, dacă e nevoie de ceva.

Felul lui de a vorbi nu-i divulga rădăcinile jamaicane, dar erau şi momente, de mare fericire sau de crâncenă disperare, când nu se putea stăpâni şi îi amuţea pe toţi cu jargonul lui; uneori, chiar se amuza de uluirea lor.

Îşi măsură angajaţii cu o ultimă privire înainte de a-i trimite să verifice încă o dată cele patru camere de hotel în care îşi desfăşura business-ul, la o rată lunară substanţială. Moralul lor era important pentru el, era conştient câtă influenţă puteau avea asupra

clienților, a cristalelor şi apei cu care veneau în contact. *Inimica* trebuia să se sincronizeze cu mintea şi cu o *Konsentica* curată, numai astfel putea accepta pozitivi ta tea, blândețea şi un zâmbet larg. După atâția ani în afaceri, era capabil să spună dacă zâmbetul era într-adevăr autentic.

Îşi îmbrăcase angajații în cămăşi hawaiiene, standardul folosit pentru a imita starea de fericire perpetuă a insularilor. Le urmase exemplul; rareori îmbrăca o cămaşă neagră, dar când o făcea, era cu siguranță în acelaşi ton cu starea-i sufletească.

Înainte să ia liftul pentru a coborî, folosi aplicația de la Uber ca să comande o maşină fără şofer. De la explozia de acum trei săptămâni, hotelul se aflase sub o permanentă supraveghere. Lucrătorii care munceau la renovare erau zilnic controlați în amănunțime. Nici Portocală, posesorul unui permis de chiriaş permanent, nu scăpase de acest proces dureros.

Cele trei săptămâni de anulări care urmaseră nefericitului eveniment nu-l afectaseră prea mult financiar. Cât timp fusese închis hotelul, i se anulase plata chiriei şi el se descurcase cu salariile angajaților. Se îngrijise mai degrabă de colecția sa de mostre de sânge, pe care le primise din toată lumea, de la rețeaua sa care cuprindea personalități sau oameni obişnuiți care trecuseră prin experiențe neaşteptate sau

induse intenționat. Recipientele special create împiedicau emoțiile, vibrațiile şi gândurile din exterior să interfereze cu senzațiile celui care le mânuia. Stăteau frumos aliniate pe rafturi, ca nişte soldați aşteptând să fie treziți pentru luptă. Structura clădirii, neafectată de explozie, îi permiseseră să-şi țină mostrele în siguranță.

„Plata la livrare" era motto-ul lui şi profiturile generate de capitalul în criptovalută – unde încă mai avea o dobândă fracțională – le redirecționa în achiziționarea mai multor mostre. Le dizolva în apa structurată şi le punea la dispoziția oricui avea bani să plătească.

Afară, pe stradă, sări în maşină şi introduse adresa Riwoche Tibetan Temple. Vizita săptămânală la oaza de linişte şi vibrații benefice create de călugări devenise de mulți ani singura modalitate prin care îşi reîncărca mintea şi trupul. Era convins că acest obicei îi salvase viața în acea zi fatidică, în care zăbovise mai mult timp în grădina miniaturală. Portocală realizase că nu va reuşi să mai ajungă la discursurile introductive al *APT* şi se conectase pe webcast. Credința, acest cuvânt al cărui sens îi fusese relevat încă din adolescență, avusese un alt plan pentru el şi îl ferise de moarte sau de un traumatism permanent.

Dacă părinții săi n-ar fi eşuat în misiunea de a se implica în viața sa, nu ar fi avut şansa să se împrietenească cu Tenzin, un coleg de şcoală

neobişnuit, un tibetan micuţ, aterizat la Toronto, cu familia lui, pe când avea doar şase luni. Rarele vizite la casa lui Tenzin, aflată la trei străzi depărtare de a lui, deveniseră apoi din ce în ce mai dese. Atmosfera caldă, cântecele domoale ce se scurgeau de la etaj şi mâncările delicioase creaseră în Ojani un sentiment de familiaritate. Îşi făceau temele împreună, în tăcere şi când se jucau nu întâlneai ţipete necontrolate sau gesturi teatrale. Era omagiul lor faţă de părinţii lui Tenzin şi de credinţele şi practicile spirituale pe care le urmau cu rigurozitate. Nu era o meditaţie forţată sau un program impus de citire, doar o extensie naturală a itinerarului lor zilnic, un acord nerostit învăluind, pe oricine accepta, într-o reţea magică, ţesută de străvechea cultură budistă.

Alături de Tenzin, Ojani se cufundase în citirea cărţilor ilustrate cu semne complicate, colorate, şi imagini ale lui Buddha în contemplaţie, înconjurat de simboluri şi mesaje ale căror înţelesuri erau căutate încă de nenumăraţii săi adepţi.

La unsprezece ani se simţise renăscut prin cunoştinţe şi spiritualitate; maturizat, dar, în acelaşi timp, mai sensibil la consecinţele pe care dezastrele suferite de mediul înconjurător le provocau asupra comunităţii. Înţelesese că viitorul era unul negru şi nu se putea folosi de

familia lui Tenzin ca de un înlocuitor pentru ceea ce îi lipsea. Faptul că fusese un elev de zece şi se descurcase mereu în situații dificile îl ajutaseră să construiască un pod peste valea durerii în care părinții săi aproape că-l târâseră. Urmase cursuri de programare, dar acestea nu îl satisfăcuseră. Degetele sale zburau peste tastatură ca ale unui pianist, creând noi cântece, improvizând, încercând, reinterpretând în minte notele până când nu mai avea ce să îmbunătățească.

La cincisprezece ani, după ce perfecționase un cod de open-source pentru o rețea neurală şi închiriase puterea de procesare, construise un produs de care putea fi mândru: un model de date capabil să prevadă potențialul neexplorat al tehnologiilor existente, îndreptat către direcții complet neaşteptate. Fascinația lui pentru criptovalută – ceva care se produsese cu doisprezece ani înainte de naşterea sa – crescuse rapid şi într-un mod sălbatic. Generația lui nu fusese în stare să înțeleagă dincolo de valoarea banilor de hârtie, de acum nefuncționali. Anarhişti şi profeți ai tehnologiei afirmaseră, la douăzeci de ani de la începuturi, că aceste criptovalori „se aflau încă în faza de dezvoltare, având mult spațiu să crească”. Volatilitatea era ridicată în eşaloanele de mijloc şi de jos în ierarhia cryptovalutelor şi nu se simțea deloc confortabil să cumpere proprietatea

intelectuală a altcuiva. Mai bine să investească alții în ideile lui.

După testarea a mii de modele matematice despre monede, valoare de piață, cerere şi ofertă şi fezabilitatea afacerii, modelul rețelei sale neurale scosese la iveală o monedă la care nu se gândise nimeni: moneda spațială versiunea 2.0. Explorarea spațiului cosmic în scop recreativ avusese un început greu în anii 2020. Cu toate astea, dedicația, răbdarea şi încăpățânarea de care numai vizionarii dau dovadă, făcuseră din zborul spre Lună un adevărat succes.

Luase parte la prima lui conferință despre cripto, la Toronto, alături de Passaing, tatăl lui Tenzin, care, deşi nu înțelegea acest domeniu, încurajase mereu fascinația adolescentului.

Aceasta fusese rampa de pe care Ojani se lansase, scufundându-se în materiale legate de tranzacții digitale, adresând întrebări clare, pentru a înțelege cum rezolvaseră alții probleme asemănătoare. Nu menționase nimic de moneda spațială versiunea 2.0. El era mic printre celebrițățile macrocosmosului de specialişti în codificări, care îşi percepeau succesul prin prisma valorii capitalului din firmă şi reflectat, nu de multe ori, printr-o vanitate intelectuală pe care nu o ascundeau.

Unul din invitații de marcă ai conferinței era şi directorul executiv al unei companii implicate în programul spațial X-Space şi care încerca să

atragă geniile din domeniul datelor criptate. Ojani decisese să-l abordeze pentru a-i prezenta conceptul său. Se simțise răsplătit în mod surprinzător, după ce discuția lor generase o întâlnire oficială chiar în ziua următoare. Cei doi se înțeleseseră imediat, urmase o ICO, atrăgând principalii jucători din industrie împreună cu distribuitorii şi, cel mai important, NASA, care, din cauza falimentului guvernului american, fusese vândută unui consorțiu format din cei mai mari creditori.

Cultura budistă îi învăța pe oameni să fie modeşti şi recomanda detaşarea de obiectele fizice, iar el respectase toate aceste concepții. Avea dorința interioară de a dovedi că era capabil să treacă peste experiențele groaznice ale familiei sale şi să urce, plin de grație, valorificându-şi darurile oferite de către Divina Energie. Cu bunicii tot mai slăbiți şi părinții la cheremul lucrătorilor de la azil, Ojani fusese nevoit să aibă grijă de toți. Karma îl trăsese spre calea cea bună, îi inspirase dragoste şi compasiune pentru oamenii din jur, indiferent de starea lor socială.

De-a lungul anilor, călugării de la Riwoche Tibetan Temple îl îndrăgiseră. Îl priviseră cum devenise un om decent, curios şi înclinat spre blândețea învățăturilor budiste. Când avusese nevoie să se rupă de viața lui tumultuoasă, găsise mereu refugiu în interiorul templului.

Atunci îşi începuse relaţia cu apa. Ignoranţa manifestată de majoritatea populaţiei faţă de apă se risipise pentru el, înlocuită fiind de cunoaştere şi credinţă puternică. Fusese martorul ceremoniilor sensibile, ale căror origini erau pierdute pentru călugări, dar nu desluşise înţelesul şi paşii incantaţiilor. Sunete guturale alternaseră cu intonaţia mantrelor de adâncă intensitate, în faţa unui vas de cupru umplut cu apă. Lângă boluri erau mici ciocane de lemn, aşteptând să trezească sunetul sacru al metalului, o apariţie interesantă pentru tânărul jamaican, care nu punea întrebări, ci doar privea fascinat. Tăcerea şi ochii lui negri se măreau de curiozitate. „Cântăm mulţumirile noastre pentru apă şi poveştile străvechi care trăiesc pe papirusurile antice, dar mai presus de toate astea, sunetul Aum care e vibraţia primordială a Divinei Mame ce ne-a creat pe noi toţi”, îi spusese unul dintre călugări.

„De ce?” – întrebase timid Ojani.

Surâsul blajin se lăţise pe faţa bătrână şi Ojani putuse simţi căldura emanată de trupul acela mic, acoperit de roba de culoarea şofranului. „Apa este vie, fiule. Apa este memoria pământului încă de dinaintea tuturor creaţiilor. Descifrarea apei duce la cunoaştere. Noi suntem printre cei foarte puţini care încă ne mai amintim!”, îi spusese călugărul şi atinsese

obrazul lui Ojani cu degetele lui subțiri şi osoase.

Băiatului îi plăcuse atingerea pielii bătrânului, ca de pergament.

„Omenirea a maltratat apa, fără respect, fără stimă. Cultura noastră ne învață altfel. Noi hrănim apa şi cântările noastre îi schimbă structura, încărcând-o cu puteri vindecătoare."

„Puteri vindecătoare?" întrebase tânărul, neînțelegând afirmația bătrânului.

„Te voi duce mâine la bibliotecă, să-ți arăt imaginile moleculelor apei înghețate, care au fost expuse la cântece, rugăciune, sentimente pozitive şi activități obişnuite. Deocamdată, doar închipuieşte-ți că structura apei se adaptează şi poate învăța obiceiuri noi, ca un copil care merge la şcoală. Oamenii se pot dezvolta în persoane pline de dragoste, optimiste sau pesimiste, în funcție de mediul în care au crescut. Acelaşi principiu se aplică şi apei: cântecele noastre fixează informațiile care îmbunătățesc structura moleculară. Consumată, apa e benefică pentru corp şi, prin asociere, dă calitate apei care circulă prin organele interne."

Călugărul nu mersese mai departe cu explicațiile. În schimb, îşi încrucişase degetele, îşi întorsese palmele în sus şi privise la buzele lui Ojani, pregătite pentru o altă întrebare.

„Care este scopul cristalelor?”, dorise să ştie băiatul, arătând spre două pietre, una albastră şi cealaltă verde, cu forme neregulate, aşezate pe perna din faţa călugărului, lângă vasul cu apă.

Se aplecase în faţă, din poziţia lotus, pentru a auzi mai bine cuvintele bătrânului.

„Cristalele sunt la fel de eterne ca apa. Vibrează şi rezonează cu apa şi structura lor e la fel de fascinantă. Când repet mantrele, generez un câmp de val scalar cu o geometrie capabilă să descătuşeze informaţiile conţinute în cristal”, explicase călugărul. Probabil că sesizase uluirea lui Ojani, pentru că adăugase imediat: „Ai învăţat la şcoală despre câmpul energetic care ne înconjoară corpurile.”

Tânărul încuviinţase.

„Acest concept e similar, dar aparţine ADN-ului nostru. Incantaţiile creează vibraţii care, în schimb, generează un curent bidirecţional în interiorul ADN-ului de formă Mobius.”

„Nu înţeleg”, mărturisise Ojani, cu obrajii înroşiţi de ruşinea neştiinţei.

Chipul călugărului lucise însă de dragoste.

„Nu te îngrijora. Aminteşte-ţi că o persoană poate elibera informaţii înregistrate în apă şi cristale prin variaţiile vocii. Tonalitatea, intensitatea şi durata sunt factori indispensabili în învăţarea controlului acestui proces”, continuase călugărul. Luase vasul umplut cu

apă şi-l pusese în palma deschisă. Apoi, apucase ciocanul de lemn şi lovise marginea bolului. Un sunet înăbuşit spărsese liniştea care se lăsase, preţ de o clipă, între ei. Apa din interiorul vasului se învolburase într-o micuţă furtună. Ojani nu ştiuse să interpreteze acest limbaj cifrat, al vibraţiilor.

Chiar şi acum, adult fiind, Portocală îşi amintea sesiunile încărcate cu informaţii noi, care-i schimbaseră perspectiva vieţii într-una mult mai acceptabilă. Avusese şaptesprezece ani când călugărul-învăţător trecuse în planul astral. Băiatul nu se îndoise că viitorul său şi succesul afacerilor sale avea să fie vegheat de privirea vigilentă şi nu putea decât să fie recunoscător pentru o asemenea atenţie. Nu se gândise niciodată să renunţe la viaţa normală pentru roba de culoarea şofranului, nici nu făcuse promisiuni în acest sens, aşa că se simţea cu conştiinţa curată.

Taxiul opri în faţa templului, pe o stradă înfundată. Îşi puse dosul palmei pe scanerul tabloului de bord, ca să plătească cursa, şi păşi afară. Clădirea din cărămizi roşii, de două etaje, nu se schimbase prea mult. Peste ani, parcarea adiacentă se transformase într-o grădină decorativă. O alee îngustă, amplasată în jur, te îmbia la o plimbare lentă, plină de introspecţie, printre tufele plasate cu grijă în jurul peticelor de nisip şi a pietrelor cenuşii. O donaţie

generoasă, primită cu zece ani în urmă, permisese templului să cumpere clădirea vecină, care se transformase în bibliotecă şi depozit.

S-ar fi bucurat mai mult de atingerea blândă a vântului pe faţa sa, dacă nu i-ar fi suflat praful în ochi. Lunile prelungite de vară învăluiau oraşul într-o pătură groasă de particule sâcâitoare, cu care mecanismele învechite ale sistemelor de filtrare nu puteau lupta. Ochelarii de protecţie şi măştile de faţă erau nelipsite când ieşeai afară.

Portocală îşi lăsă încălţămintea la intrare şi înaintă spre altar, să-şi arate respectul în faţa statuilor înalte de cinci picioare, placate cu aur, care îi reprezentau pe Buddha şi primii maeştri ai templului. Beţişoarele aprinse, ofrandele de fructe şi flori acopereau o etajeră ridicată pe podea. Îngenunche pe o pernă pătrată, se înclină şi repetă în minte mantra de trei ori. Apoi mulţumi pentru tot ce avea şi pentru omul care devenise. Încercase mereu să fie modest, să nu se împăuneze cu situaţia lui prosperă.

În dreapta lui, aşezat pe una din bănci, în deplină linişte, se afla Tenzin, fostul său prieten din şcoală, a cărui chemare pentru viaţa monarhică învinsese tentaţia unei existenţe obişnuite. Tenzin era pe cale să devină o parte importantă în Descendenţa Riwoche Dzogehen.

Vizita săptămânală a lui Ojani pentru apa binecuvântată pe care o vindea clienţilor săi, ca

produs naturopatic, menținea puternică legătura lor spirituală. Nu ar fi putut genera un asemenea aranjament financiar profitabil decât cu o persoană de încredere. Templului i se îngăduise o rație suplimentară de apă, datorită statutului religios, permițând călugărilor să o impregneze cu mantre vindecătoare, gânduri convingătoare şi dragoste. Lichidul transformat era ținut în recipiente de bazalt care blocau orice interferență externă. Numai Portocală, care era în stare să-şi controleze comportamentul lângă o astfel de marfă valoroasă, putea dilua câțiva stropi în apa de la robinet, care apoi căpăta, în câteva ore, aceleaşi proprietăți. Prețul final depindea, de asemenea, de câți litri de lichid utiliza pentru diluare.

Ojani se aşează lângă prietenul lui şi îl atinse încet cu cotul, pentru a-şi anunța prezența. Îşi linişti respirația şi îndepărtă orice gând negativ cu trei expirații adânci, consecutive. Mintea îi alunecă în câmpul energetic, care proteja templul precum stratul de ozon proteja planeta de radiațiile nocive. Poate că lumea arăta inofensivă din spatele acestor ziduri, însă delimitarea era una fragilă. Toată această iluzie se putea nărui repede dacă vremea, criza apei şi cea socială şi-ar fi dat mâna şi ar fi dus omenirea într-un punct critic, de involuție, la începuturile-i nomade, primitive.

Nobila cale spirituală, un scop de care Tenzin se afla mult mai aproape, devenise un obiectiv nerealist pentru Portocală, care prefera să îmbunătățească viața altora prin tehnologia sa unică, a cristalelor. Fusese martorul transformărilor multor clienți ai săi în persoane mult mai conştiente şi cu un nivel de empatie ridicat pentru cei din jurul lor. Existau şi cei afla ți doar în căutarea unui puseu de adrenalină, a unei provocări menite să aducă o mică schimbare în existența lor jalnică. Şi, trebuia să admită, grosul clienților lui erau bogați, egoişti şi înconjurați de o bulă de falsă încredere şi minciuni. Pentru ei totul era bine, nu exista nicio criză ecologică, iar civilizația se îndrepta într-o direcție pozitivă.

Pe aceştia îi taxa cu sume exorbitante în criptovalută sau echivalentul în argint, aur, ori chiar proprietăți în regim *timeshare,* pentru a compensa sesiunile gratuite oferite o dată pe lună pacienților cu dependență de droguri, în stadii terminale de cancer sau cu dizabilități fizice, oameni care, altfel, nu ar fi avut capacitatea financiară să experimenteze sentimentele şi senzațiile bune trăite de alții. Pentru unii, vibrațiile cristalului eliminau pentru un timp durerea, iar asta îi făcea să se simtă bine. Nu-şi putuse ajuta prea mult părinții, dar compensația pentru păcatele lor

fusese plătită în avans străinilor, prin bunăvoința lui.

O uşoară atingere pe obraji îl trezi din reflecțiile care îi tulburau pacea. Deschise ochii şi-l urmă pe Tenzin afară.

— Ar trebui să te muți aici pentru o vreme, spuse călugărul, imediat ce putu vorbi fără a fi auziți de altcineva. Fața lui îngustă se continua cu o bărbie ascuțită şi dreaptă, lipsită de păr. Capul ras lăsa vederii două semne simetrice din naştere, uşor colorate, contrastând cu aspectul său general. Tenzin părea fragil sub robele ocru, dar Portocală ştia că imaginea nu descria adevăratele calități ale prietenului său: o voință de fier, bunătate, compasiune şi abilitatea de a citi caracterul oamenilor.

— Mi-ar plăcea să mă ascund mai mult de o săptămână, răspunse jamaicanul. Din păcate, n-am pe nimeni căruia să-i pot lăsa pe mână afacerea, mai ales acum, când încrederea despre imunitatea Canadei împotriva atacurilor teroriste a fost spulberată.

Parcurseră cei câțiva paşi până la clădirea alăturată.

— Vinde-ți afacerea şi vino alături de mine la templu, insistă Tenzin. Vei găsi întotdeauna un loc printre noi. Te considerăm frate.

Portocală ridică din umeri şi-şi mângâie de câteva ori barba, de parcă ar fi luat în

considerare oferta, dar în realitate căuta o scuză care să difere de cele oferite până atunci.

— Ştii că nu pot... începu, dar gestul prietenului său îl opri.

— E-n regulă. Trebuie să te încerc din când în când.

Zâmbi şi deschise uşa pentru Ojani.

Chiar dacă ar fi ales viaţa de călugăr, Portocală tot s-ar fi simţit responsabil pentru îngrijirea părinţilor săi. Afacerea fusese cea care îl ţinuse activ. Construirea reţelei de VIP-uri pentru furnizarea de sânge proaspăt după fiecare nouă experienţă, îi consumase o grămadă de timp şi energie. Nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să le trateze cu aceeaşi pricepere şi nu avea timp să găsească şi să pregătească un înlocuitor. Tehnologia bazată pe cristale, dezvoltată în urmă cu cinci ani, fusese imatură şi stângace, dar generase venituri. Acest lucru nu-l deranjase până de curând, când realizase cât de mulţumit fusese de el însuşi şi cum, desigur, concurenţa strecurase pe piaţă dispozitive asemănătoare, la preţuri mai mici. Biros, un inginer de origine rusă, care îl ajutase la proiectarea prototipului, plecase de mult în SUA, de unde nu se mai întorsese. Simţea nevoia unei noi provocări, ceva care să îl pună sub presiune; era singura nevoie pe care o accepta în viaţa lui.

— Ce altceva te mai deranjează? întrebă Portocală. Îl deranja umbra de îngrijorare din ochii căprui ai lui Tenzin, care erau de obicei limpezi şi fericiţi, ca ai părinţilor săi după meditaţie.

Tenzin nu răspunse. Arătă doar spre trei recipiente aflate pe o masă de lemn joasă, conţinând apă modificată prin incantaţii şi rugăciuni, devenită apă structurată pentru clienţii lui.

— Doar astea trei? Călugării sunt ocupaţi cu treburi casnice în ultima vreme? glumi el, încercând să găsească un motiv pentru care cantitatea de livrare se înjumătăţise. Asta-i ce te îngrijorează?

Călugărul confirmă.

— Am primit o scrisoare oficială din partea Primăriei. Au revocat alocaţia specială de apă, plus că ne-au tăiat şi din raţie.

Portocală nu auzise de măsuri asemănătoare pentru Royal York Hotel. Poate pentru că ar fi oprit şuvoiul de turişti şi de participanţi la conferinţe, care reprezentau o sursă semnificativă de venituri pentru oraş.

— Am implementat deja reguli interne noi. Trebuie să salvăm fiecare strop de apă, dacă nu vrem să renunţăm la o parte dintre călugări. Ar deveni cerşetori. Asta e ultima noastră livrare, spuse Tenzin cu tristeţe.

Portocală deschise rucsacul şi puse containerele cu grijă în buzunarele speciale, ca să stea drepte.

— Dacă v-aş aduce eu apa? Ar rămâne aceeaşi înţelegere?

Tenzin îşi atinse mătăniile de parcă ar fi aşteptat un răspuns de la mărgelele de santal.

— Îl voi întreba pe Dorja Ripoche, dar plata sigur se va schimba, adăugă, nu foarte optimist.

— Voi plăti dublu, replică Portocală calm. Era pregătit să-şi diminueze profitul pentru a-şi păstra afacerea. Sau poate avea să mărească preţurile un pic, ca să compenseze.

— N-o să ajute la nimic. Plata trebuie să fie în apă, spuse Tenzin, stânjenit.

— Înţeleg. Pot rezista trei luni cu rezervele pe care le am, mărturisi Ojani, fără supărare.

Criza accentuată de apă îi punea pe toţi la grea încercare, transformând aliaţii în duşmani, divizând ţări şi zdruncinând comunităţi. O prietenie ca a lor era inestimabilă, gândi jamaicanul, şi avea intenţia de a o păstra aşa.

— Măcar vino la slujbă. Îţi va face bine, aproape că se milogi Tenzin.

— Voi încerca.

— Matricea Divină ne spune că apa se schimbă peste tot în lume. Fie atacă, fie se ascunde, destăinui călugărul. Expiră adânc, de parcă ar fi spus un secret care fierbea înăuntrul său. Nu există cale de întoarcere, decât dacă ne

schimbăm mentalitatea, şi asta în mod dramatic.

Ojani observă că prietenul său număra mărgelele mătaniei, repetând în minte mantra ca pe o cale de a forța gândurile nedorite să iasă din mintea sa.

— Apa este vie. Am auzit pe cineva spunând asta la o conferință sau într-un interviu, nu-mi amintesc exact unde. N-am fost prea atent, dar acum cred. Tu nu asculți ştirile, altfel ai fi ştiut despre incidentele de la Gange şi râul Iordan, despre creşterea nivelului apei în Veneția şi despre apele din pânza freatică şi acviferele care şi-au schimbat cursul, îndepărtându-se de baraje.

— Într-adevăr?! exclamă Tenzin.

— Situația se înrăutățeşte pe zi ce trece. Apa se răzbună. Nu văd nicio rezolvare, mărturisi Portocală.

Îşi ridică rucsacul la piept şi-l ținu strâns, protejând prețioasa avere.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt. Provocările îi aşteptau, într-o lume care se prăbuşea cu o viteză exponențială. Unde aveau să meargă călugării, dacă rațiile de apă şi mâncarea aveau să le fie tăiate din nou? Cât timp mai puteau rezista în oraş?

Ojani atinse uşor umărul prietenului său.

— Ne vedem săptămâna viitoare. Să ne rugăm pentru iertare.

CAPITOLUL XI

— Cum interpretați recenta dezvăluire a lui Hayyin despre activele celor de la Mosamoni şi Narankama? îi întrebă Romana Pilb pe Cherry şi pe Pat Boulanjois, în timpul şedinței convocate în timpul zilei.

Preşedintele *APT* se afla în biroul ei şi arăta total epuizată. Avea ochii injectați şi părul îi era zburlit de parcă nişte şerpi nelinişteți ar fi încercat să-şi facă tocmai acolo cuib.

Actualizările veneau prin canale multiple şi monitorizarea la locul faptei a echipelor *APT* devenise o prioritate majoră.

Cherry decisese ca Hayyin să distribuie mesajul de pe o nouă platformă, echivalentul estonian pentru *APT,* să deruteze entitățile guvernamentale care încercau să-i repereze locația. Anonymous îi asigurase conexiunea, blocând orice încercare de detectare. Îl lăsă pe Pat Boulanjois să vorbească primul, pretinzând că lua notițe într-un carnețel aflat pe genunchi.

— Probabil a mirosit ceva, spuse bărbatul, ştergându-şi transpirația care-i curgea pe bărbia dublă. Scuze, mi s-a stricat aerul condiționat şi nu-mi permit să-l repar. Mai degrabă pun bani deoparte pentru o rație de apă în plus.

Tricoul său gri avea pete închise de-a lungul umerilor şi pe piept.

— În climatul politic actual, aceste corporații nu şi-ar extinde operațiunile dacă eforturile şi fondurile investite nu ar produce rezultate imediate şi substanțiale. Planificarea pe termen lung nu mai e de actualitate – supraviețuirea este acum prioritatea principală, continuă el.

Din sufrageria ei, Cherry vorbi încet, atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Sunt de acord cu Pat. Cumpărarea a mii de hectare de pământ arid e o sinucidere pentru orice director executiv, mai ales dacă nu există venituri imediate. Hayyin a pus o întrebare despre compoziția solului... cum suna? întrebă retoric şi frunzări câteva pagini. Ah, am găsit. El a menționat *ringwood,* hidrogen lichid şi dioxid de siliciu. Un geolog sau hidrolog ştie, cu siguranță, ce rezultă din această combinație. Vom afla în curând.

Ştia, desigur, răspunsul, dar considera că putea obține o expunere mai mare dacă îşi provoca urmăritorii şi îi îndemna să găsească ei înşişi răspunsurile corecte. Reacția între cele două substanțe din stratul de *ringwood* al învelişului superior genera apa primară, apă care nu întâlnise niciodată vreo formă de poluare şi nu venise în contact cu vreo informație despre ciclul ei normal din natură. Cherry se gândi că putea fi singurul lichid fără memorie, un semn pur al ritmului evoluției care, dacă nu avea să fie protejat, avea să fie, la

rândul său, poluat, capturat şi vândut. Era dezgustată de slăbiciunea manifestată de guverne în faţa celor două firme, Mosamoni şi Narankama.

Hayyin avea capacitatea de a-şi influenţa suporterii din întreaga lume – şi era mai determinată ca oricând să-i orienteze spre direcţia cea bună. Cu o miză atât de mare, toate opţiunile trebuiau luate în considerare, inclusiv manipularea oamenilor. Corporaţiile aveau nevoie de un avertisment, iar masele de oameni vor şti cum să le preseze.

— Hayyin nu a menţionat dacă are o sursă locală care-l informează. Intr-un loc aşa de izolat, cu contractorii militari care controlează zona, mă îndoiesc că cineva s-ar încumeta să se apropie, spuse Pilb.

Cherry ştia că era îngrijorată din cauza lipsei de informaţii de la faţa locului, deşi Romana explicase că, după incidentul de pe Gange, când Srinitham ajunsese într-o situaţie periculoasă, nu dorea să se simtă responsabilă pentru viaţa nimănui. Privind retrospectiv, lipsa accesului la graniţa dintre Mongolia şi Kazahstan, era un lucru bun.

— Guvernele sunt singurele care-i pot opri de la prelucrarea nepotrivită a apei. Trebuie să se supună acordurilor existente, continuă Romana Pilb.

Nu o vor face, dacă lumea află că ceea ce au descoperit este apă primară. Cherry aproape zâmbi la acest gând, vizualizând mulțimile care luau cu asalt clădirile corporațiilor, cerând dreptate pentru apă. Visa de mult la deşteptarea conştiinței în jurul unei cauze care avea putere de impact asupra a 90% din populație, chiar dacă cei ce reprezentau acel 1% se credeau de neatins, indiferent de criză.

— Mă întreb când îşi va face Hayyin următorul anunț public. Am fost îngrijorat că ceva s-a întâmplat cu el, după explozia din Toronto, mărturisi Pat Boulanjois.

Transpirația continua să curgă pe fața sa roşie. În spatele lui, geamurile erau deschise, dar acest lucru nu ajuta ca trupul masiv al lui Pat să scape de efectul de saună din cameră.

Limnologul păstră tăcerea. Se prefăcu că soarbe o înghițitură dintr-o cană goală şi aşteptă ca discuția să alunece spre un alt subiect.

— Cred că durează să sape după mizeriile acestor țipi, dar Hayyin trebuie să se şi protejeze. El ne slujeşte cauza foarte bine, spuse Pilb.

Îşi frecă ochii sub care pungile vineții atârnau greoaie.

— Ce mai e nou în India? zise Cherry, deturnând discuția spre un subiect mai sigur.

— Oh, da. E motivul principal pentru care v-am convocat. Scuze că am divagat, zise preşedinta *APT.* Srinitham a reuşit să ia mostre de sânge de la bătrânii care nu păreau afectaţi de apă şi le-a procesat în laborator. Aşa cum unii aţi bănuit, structura moleculară a sângelui lor şi apa structurată din compoziţia corpului lor au o formă perfect hexagonală. Ceea ce i-a protejat împotriva schimbărilor toxice din râu.

— Şi încă nu s-a găsit nicio explicaţie despre apariţia acestei proprietăţi de apărare? întrebă Pat.

Niciuna dintre femei nu îndrăzni să răspundă, chiar dacă aveau bănuielile lor.

— E o combinaţie de credinţă – credinţă puternică – meditaţie şi cunoaşterea rolului fiecăruia sau al mandatului său în această existenţă, vorbi Cherry repede, surprinsă şi ea de propria-i declaraţie, jenată că nu şi-a putut ţine gura şi n-a lăsat-o pe Romana să vorbească prima.

Comentariul ei fu urmat de tăcere. Numai respiraţia grea a lui Pat întrerupea liniştea aşternută între ei.

— Există vreo explicaţie ştiinţifică? Asta am vrut să spun, întrebă încet bărbatul, apoi continuă: credinţa şi meditaţia sunt lucruri intangibile.

Romana Pilb sări în apărarea lui Cherry, probabil mai mult ca o solidaritate între femei decât din convingere.

— Pat, trebuie să accepți toate studiile făcute cu ani în urmă şi actualizate recent, măsurând schimbările interne din stări de superconştiință şi meditație adâncă. Majoritatea sunt vizibile la rezonanță magnetică sau la nivel energetic.

— Mda, am citit despre asta, spuse el, nefiind convins că femeile aveau dreptate. Cei doi bătrâni erau activi în acele momente. Cum puteau fi în transă şi să se comporte normal, în acelaşi timp?

— Asta a fost deja dovedit, spuse Cherry, încurajată de ajutorul neaşteptat. Nu spun că indivizii ar fi fost în transă, dar astfel de cazuri au fost documentate.

Spera ca explicația ei să nu-l supere pe Pat.

Din nou se lăsă liniştea.

— Deocamdată, o explicație empirică e mai bună decât niciuna, concluzionă Romana Pilb.

— Se poate injecta aşa-numitul sânge perfect într-o altă gazdă? întrebă Boulanjois.

Nu se referea la un experiment pe animale, ci mai degrabă pe alt om. Era mai uşor de zis decât de făcut.

— Da, oamenii de ştiință locali s-au gândit la asta. Au identificat un individ cu aceeaşi grupă sanguină şi i-au explicat că încearcă să

determine circumstanțele schimbărilor dramatice din Gange.

— Şi? nu-şi putu reține curiozitatea Pat.

A fost de acord cu transfuzia. Sângele lui s-a adaptat imprimării, dar când a fost rugat să intre, frica de apă l-a copleşit. Lipsa convingerii că râul cel sacru l-ar fi cruțat a inversat toate schimbările pozitive de dinainte.

Preşedinta împărtăşi toate detaliile furnizate mai devreme de Srinitham.

— Şi aşa ne întoarcem la ideea despre credință, spuse Cherry prevăzătoare.

Boulanjois zâmbi şi lăsă remarca să alunece.

— Cum se comportă mulțimea? întrebă limnologul.

Romana Pilb îşi mişcă degetele pe tabletă şi postă un video pentru amândoi.

— Asta a venit tot de la Srinitham. Situația nu se ameliorează, spuse ea.

Muşcă dintr-un sandviş, în timp ce Pat şi Cherry vizionau imaginile. Data care apărea pe ecran era 12 noiembrie, 2055, trei zile după schimbările moleculare ale râului. Înregistrată dintr-un unghi de deasupra mulțimii, imaginea înfățişa o masă compactă de oameni, înghesuiți unul în celălalt, care nu aveau loc să se mişte în nicio direcție. Se vorbea în şoaptă, iar unii dintre ei se ridicau pe vârfuri, cu privirile lacome îndreptate spre râu, în încercarea de a surprinde pe viu potențialele schimbări ale apei.

Părinții îşi ridicau copiii pe umeri, iar aceştia se bucurau că puteau respira mai liberi. Impresionant era că şi ei respectau tăcerea adulților. Unghiul imaginii se roti încet, într-un unghi de 360 de grade, aşa că Pat şi Cherry putură să vadă o mulțime la fel de numeroasă, pe malul celălalt.

Echipele de la televiziunile naționale şi posturile locale se instalaseră în zone mai ridicate, transmițând non-stop imagini fără comentarii. Imaginea se opri la un grup de femei mai în vârstă, în apropierea locului unde Srinitham înregistra. Brusc, una dintre ele – purtând un sari albastru deschis – dispăru din cadru, ca şi cum pământul ar fi revendicat-o, ca plată pentru că permitea mulțimii să zăbovească acolo.

— Ai văzut asta? întrebă Cherry, aşteptând ca ceilalți să confirme miracolul.

— Mda. A leşinat, clarifică Pilb, încă mestecând sandvişul. Unghiul filmării ne joacă feste urâte.

Câteva momente mai târziu văzură doi bărbați făcându-şi loc prin mulțime, de unde scoaseră trupul inert al femeii în vârstă. Din loc în loc, sticle cu suc sau apă de cocos erau date din mână-n mână, pentru ca cei care stăteau în apropierea fluviului să se poată hidrata.

Şezând în locuințele sau birourile lor, în ciuda unor mici elemente de disconfort, precum

un aer condiționat defect, cei trei puteau simți un sentiment de solidaritate şi determinare emanând din imagini.

Când filmarea se termină, Pat Boulanjois spuse:

— Ar fi fost frumos să vedem dacă era cineva în apă.

Se învârti în scaun şi deschise mai larg ferestrele, în căutarea, zadarnică, a răcorii.

— Autoritățile au interzis accesul. Srinitham a confirmat că bărcile poliției patrulează de-a lungul malurilor. Cred că au înțeles cu toții că nu sunt atât de sfinți pe cât se cred şi ar fi bine să nu ajungă la spital, spuse Pilb. Îşi strânse părul zburlit într-o coadă de cal şi-l prinse cu un elastic luat de pe birou. Alte chestii presante? întrebă.

— În afara faptului că o mare mulțime de oameni a urmat exemplul indienilor şi se adună de-a lungul celor mai sacre râuri din lume – incluzând Yamuna, Kshira, Yangtze, Godavari, Yellow River, Zambezi şi Mekong – lucrul cel mai important este să se identifice procesul de inversare, îşi spuse Cherry părerea.

Romana Pilb se aplecă în față şi-şi luă capul în palme, încercând să transfere presiunea în altă parte a corpului.

— Srinitham are contacte în guvern şi ne va înştiința imediat ce se va analiza apa din puțurile din zonă. Sunt testate pentru

contaminare, împreună cu mostre recoltate de la izvor, zise preşedinta *APT.*

Trase cu putere aer în piept de câteva ori şi expiră zgomotos.

— S-a auzit vreun punct de vedere oficial al guvernului despre situație? întrebă. Franța a interzis difuzarea anumitor ştiri, iar accesul la internet este sporadic.

— De data asta, se pare că politicienii au găsit o nouă amenințare comună şi vin cu aceeaşi declarație, sfătuind poporul să stea în casă şi să nu meargă să se scalde în râuri, cursuri de apă, lacuri sau în orice sursă de apă, în general, divulgă tânăra.

— Acelaşi căcat obişnuit, o întrerupse Pat, direct.

— În mare, da, fu Cherry de acord. Îşi masă de câteva ori pielea gâtului subțire şi se foi nerăbdătoare pe scaun. Îşi simți fundul amorțit şi percepu milioane de ace înțepându-i carnea.

— Altceva de discutat? întrebă din senin. Ar trebui să mă întorc la rapoartele transmise pe website.

Romana Pilb nu arăta deloc bine şi era încordată. Încuviință dând din cap.

— Vom ține pe toată lumea la curent cât de des posibil, prin e-mail-uri, spuse epuizată. Oboseala amenința să o doboare.

Erau pe punctul de a închide, când Boulanjois strigă:

— Stai, stai!

— Ce mai e acum, Pat?

— Mulțimea a răspuns întrebării lui Hayyin. Au identificat ce se poate genera în stratul de *ringwood* din amestecul de hidrogen lichid şi dioxid de siliciu.

— Ce anume? întrebă Cherry, jucându-şi rolul în continuare.

— Este... apă primară, spuse bărbatul, citind încet cuvintele de pe ecran, pentru a înțelege sensul lor.

— Să fiu a naibii! strigă limnologul. Asta explică de ce nu s-a văzut apa în imaginile din satelit. E la o adâncime foarte, foarte mare.

— Asta-i ceva colosal, adăugă Romana, revigorată de noutate. Asta explică secretul. Toate gurile de apă primară au fost jefuite şi drenate. Nici o altă sursă nouă de apă primară nu a fost identificată în ultimii zece ani.

Pat Boulanjois se ridică, chicoti bucuros şi se plimbă prin cameră, neputându-şi ascunde emoțiile.

— Asta-i aur pentru acele companii. Nici nu e de mirare că încearcă să o scoată pe furiş, fără să împartă cu nimeni nicio picătură. Hayyin va trebui să conducă această luptă, declară el, alimentat de o nouă sursă de energie.

Era rândul lui Cherry să-şi arate entuziasmul. Se învârti în jurul canapelei de câteva ori, ca să-şi destindă picioarele, fără să

spună vreun cuvânt, aşteptând reacţia Romanei cu un zâmbet timid pe faţa-i micuţă, cu pomeţi ridicaţi.

— Asta-i pâinea Institutului de Apă Primară, zise Pilb. E vreo reacţie de la Hayyin?

— Încă nu, zise Boulanjois, căzând înapoi în fotoliu. Îşi înfăşurase o bucată de pânză în jurul frunţii late, pentru a opri picăturile de transpiraţie ce i se scurgeau continuu de pe cap.

— Institutul tocmai a emis o declaraţie, spuse Cherry, intrând din nou în vorbă. Îşi trimit propriii oameni în Mongolia şi se aşteaptă la sprijin deplin din partea guvernului pentru obţinerea mai multor informaţii de la Mosamoni şi Narankama. Asta ar putea fi interesant. De ce nu te alături echipei? o întrebă pe Pilb. Nu există altă cale să avem acolo o prezenţă locală.

Preşedinta îşi îndreptă spatele şi privi direct în proiecţia RA, evaluând sugestia.

— Sunt de acord. Singurul obstacol pe care-l văd e legat de percepţie: ambele organizaţii îşi au sediul în Statele Unite, ceea ce poate duce la dificultăţi cu simpatizanţii anti-americani din regiune. Şi există o mulţime.

— Dar, în acelaşi timp, suntem cunoscuţi ca fiind nişte susţinători obiectivi. Am expus o grămadă de companii americane care conduc afaceri din umbră, off-shore, replică Cherry.

— Aud cuțitele ascuțindu-se, interveni Boulanjois.

— Ce vrei să spui? întrebă Romana Pilb.

Din punctul meu de vedere, trebuie să evaluăm atent implicațiile politice din zonă. Dacă Kazahstanul sau Mongolia – ambele susținute de Rusia şi China – îi blochează pe Mosamoni şi Narankama de la a mulge această sursă de apă primară, guvernul Statelor Unite, sub pretextul protejării afacerilor americane, va începe un alt război. Al treilea război mondial, ca să fiu mai precis.

Nu mai zâmbea.

— Trebuie să mergi, o imploră Cherry pe Pilb. Avem nevoie de diplomație mai mult ca oricând.

Romana era încă nedecisă şi Cherry se întrebă de ce ezita.

— Îmi voi contacta omologul de la Institut, spuse în cele din urmă Pilb. S-ar putea să nu puteți lua legătura cu mine cât timp voi fi acolo. Păstrați contactul cu toți ceilalți. Informează consiliul despre orice alte schimbări semnificative.

Cherry şi Pat îi urară succes în acelaşi timp.

CAPITOLUL XII

Portocală se întoarse deprimat la biroul lui de la Royal York Hotel. Achiziționarea apei necesare pentru a înlocui cantitatea pe care călugării nu i-o mai puteau furniza nu era neapărat o problemă de nerezolvat, dar cererea de plată în aceeaşi monedă îl îngrijora.

Împărțirea apei structurate în cantități mai mici însemna un preț mai mare, care avea să îi diminueze clientela şi mai mult. Îi trecu prin minte că putea aplica acelaşi model şi clienților cu posibilități, care aveau nu doar relațiile pe piața neagră să cumpere apa, dar şi mijloacele de a o transporta peste graniță folosind avioanele personale. Unii erau destul de apropiați de el încât să-i abordeze cu o astfel de afacere.

Intră în birou, aşteptă confirmarea scanării retinei şi deschise uşa magaziei. Rafturile până la tavan ocupau aproape întreg spațiul, lăsând doar o cale de acces îngustă între ele. Fiind subțirel, se putea mişca în voie, dar cineva mai corpolent ar fi avut probleme.

Portocală folosi un marker negru pentru a scrie data pe fiecare dintre cele trei containere binecuvântate de Tenzin şi ceilalți călugări, apoi le aşează spre capătul încăperii, unde temperatura era constant de 15° C.

Cantitatea de apă impregnată cu experienţe de iarnă era mică, iar el ştia că nu va mai primi alte eşantioane, doar dacă se vor schimba peste noapte previziunile meteorologice. Iarna obişnuită încetase să mai existe, în momentul în care zăpada nu mai prinsese forma ei de manta albă şi protectoare. Ceea ce primea emisfera nordică în schimb era un fel de lapoviţă roşcată, de scurtă durată, tăindu-le oamenilor dorinţa să petreacă prea mult timp pe-afară. Nu era zăpada cunoscută ştiinţific drept *zăpada de pepene roşu,* descoperită vara în regiunile alpine şi pe ţărmurile de la pol, era ceva cu totul diferit.

Oamenii de ştiinţă emiseseră o explicaţie rapidă pentru nuanţa îngrijorătoare: atmosfera era încărcată cu particule microscopice de cupru, care se amestecaseră în combinaţia hidrogen-oxigen a fulgilor de zăpadă. Un meteorolog canadian glumise pe subiect, presupunând că la apropierea iernii se deschidea un portal dintr-o altă dimensiune spre universul nostru, aruncând reziduuri de cupru; eram, de fapt, lada de gunoi a altora. Spusese asta pe 1 aprilie şi, astfel, îşi păstrase locul de muncă.

Portocală privi împrejur, evaluând cererea pentru următoarele experienţe şi pentru cât timp ar mai rezista fără o nouă aprovizionare. „18 luni, la întreaga capacitate. Poate 26, altfel”, mormăi pentru el. Cu o săptămână în urmă

avusese câteva anulări din partea clienților şi încă nu primise solicitări alternative. „E din ce în ce mai greu pentru toți. Nu contează cât de bogat eşti”.

Îşi târşâi picioarele pe pardoseală, în timp ce căuta, febril, o idee nouă despre cum ar fi putut procura mai multă apă. Un frison îi trecu prin corp, de la temperatura joasă din încăpere, şi se grăbi să iasă.

Poate că Tenzin ar fi reuşit să ia legătura cu rețeaua de mănăstiri din Tibet. La acea altitudine nu exista control guvernamental. Acolo, resursele erau folosite responsabil şi împărțite în mod egal. „Aş putea aranja transportul”, îşi spuse sieşi. Zâmbi şi aproape că se bătu singur pe umăr. „Vom vedea”.

Monitorul din stânga biroului îi afişă imaginea angajaților care aşteptau tăcuți ca sesiunea clienților să se termine, după care urma deconectarea senzorilor ataşați la cristalele peste care picura apa structurată. Apoi aveau să îi ajute să intre într-o altă cameră, pentru a-şi limpezi gândurile şi a rememora experiența avută. Era un proces simplu, care funcționase bine pentru Portocală. Reprezenta o sursă sigură de venituri, dar şi o modalitate de a-şi ajuta clienții să-şi întărească anumite calități sau să descopere altele, de care nici nu erau conştienți. Majoritatea plecau schimbați şi recunoscători.

Dacă ar fi avut putere politică, ar fi făcut această procedură obligatorie, dar ce guvern ar fi dorit să conducă cetățeni treji, capabili să recunoască minciunile, hoția şi corupția, pentru ca apoi să-i tragă la răspundere? Era o utopie, ştia, dar cu toate astea, îi plăcea să urzească în minte astfel de scenarii neverosimile.

Chiar dacă ar fi strâns totul şi ar fi plecat din oraş, tot nu şi-ar fi găsit pacea, cât timp părinții lui trăiau. Îi vizita săptămânal şi se asigura că primeau îngrijirea pentru care plătea, iar asta îi dădea o stare de linişte interioară.

Îşi verifică poşta electronică – erau alte trei anulări pentru noiembrie şi două deja pentru decembrie. Şeicul din Qatar, programat în ultima lună a anului, îşi trimitea fiul să experimenteze viața unui Inuk. Sesiunea avea să dureze câteva zile şi avea să cuprindă aventuri la vânătoare, pescuit la copcă, construirea unui igloo, să facă dragoste cu o localnică, să tranşeze o focă şi să antreneze câini pentru sanie. Era un întreg ciclu de viață strâns în acele picături puternice de sânge amestecat cu apă structurată şi tradusă de senzitivi ta tea cristalelor în senzații vibratoare. Memoria apei avea să îşi elibereze poveştile, dispoziția şi imaginile, proiectându-le în mintea puținilor norocoşi.

Între timp, fluxul ştirilor internaționale curgea pe ecran. Ojani se interesă de situația

Veneției. Nu mai era vorba despre nivelul ridicat al apei, ci despre schimbările moleculare care declanşaseră scufundarea, descompunerea stâlpilor de lemn putreziți, un proces care n-ar fi trebuit să apară într-o apă săracă în oxigen, aşa cum exista acolo de secole. Intervievat, la postul local de televiziune, hidrologul explica cum, în trecut, starea de toxicitate puternică forțase moleculele apei să se adapteze la concentrația grea de metane, alcaline şi acizi, din drenajul minelor, într-o manieră care putea susține viața. Cele întâmplate la Veneția urmaseră procesul invers, când apa devenise corozivă până la punctul în care „mâncase" stâlpii de bazalt, odată considerați siguri. Apa era o prezentare a conştiinței, a procesului de autoorganizare, o „autoaccesare", explica omul. Efectele erau vizibile pe două structuri care se înclinaseră precum turnul din Pisa. Apa îşi găsise rapid calea prin lemn, punând întreg oraşul în pericol. Se dezbăteau planuri de evacuare şi toate drumurile de intrare în citadelă fuseseră blocate de carabinieri. Camioanele de aprovizionare aduceau zilnic rația necesară, fiind singurele vehicule permise la limita oraşului. Nu toți locuitorii doriseră să plece, mai ales cei ale căror case se aflau pe înălțimi sigure, pe piloni de bazalt deasupra apei. Cel puțin aşa credeau ei.»

— Nu există nicio garanție că nivelul apei nu va creşte. Vă rog, nu alegeți să vă scufundați

odată cu vaporul, implora primarul cetățenii, cu fața roşie de la efortul depus pentru a-i convinge să se salveze şi să nu moară pentru nişte pereți. Guvernul a confirmat deja noi locuri de cazare. Puteți lua orice doriți cu voi. Nu există restricții.

Multe voci strigară înapoi, într-o cacofonie de zgomote neinteligibile, aşa că Portocală opri sunetul, căutând o altă ştire.

Hayyin ieşise din nou la suprafață, pentru prima oară după explozia care țintise *APT.* Avea dovezi că Mosamoni şi Narankama găsiseră o sursă de apă primară.

Ar fi fost o captură frumoasă, dacă nu s-ar fi transformat într-un coşmar. Internetul explodase, iar activiştii îşi chemau susținătorii în Mongolia sau Kazahstan, să ia atitudine. Selectă să fie informat mai mult despre acest subiect, apoi îşi mută atenția la următorul grup de clienți.

Catrina Gold, femeia de şaptezeci şi doi de ani, din Miami, Florida, aştepta să îl salute, ca întotdeauna. Fusese unul din primii săi clienți stabili, pe timpul când nu ştia câți bani să ceară pe o astfel de noutate. Femeia negociase la viața ei tranzacții de miliarde de dolari, aşa că îşi folosise experiența pentru a-l ghida pe tânărul Portocală. O făcuse fără pretenții, nu îi ceruse nici măcar o reducere, iar el apreciase mereu asta. De fiecare dată o aştepta cu flori şi cu o masă sățioasă, iar ea îşi developa amintirile şi

experiențele. Putea fi o sursă de apă. Mai era şi Binji, magnatul kenyian care îşi construise averea din mărfuri precum sare, zinc şi calcar. Şi el ar fi putut încălca regulile.

Zâmbi şi ieşi din birou, să o salute pe Catrina Gold, înainte de a pregăti următoarea sesiune.

***

— La recepție e o fostă clientă care vrea să te vadă: Ilanda Mazandir. Să le spun s-o aducă sus? întrebă Martin, unul dintre asistenții lui Portocală, din uşa biroului.

— Este jos, fără programare?

— Îhâm, făcu bărbatul îndesat şi-şi ridică umerii, în lipsa unui răspuns mai bun.

— Stai un pic, spuse Portocală şi butonă cu repeziciune iPad-ul, să găsească fişa ei. E o persoană importantă la spitalul St. Michael's. A fost aici o dată, anul trecut, să experimenteze urcarea pe muntele Kilimanjaro. Nimic neobişnuit, spuse jamaicanul. Poate vrea ceva mult mai specific de data asta şi-i este jenă să facă rezervare online. Îşi strânse buzele. Da, adu-o sus! zise.

Martin se întoarse şi dispăru. Regula managementului hotelului era că numai clienții care cumpăraseră cel puțin o experiență puteau avea acces la etaj. Ceilalți trebuiau să fie

însoțiți. De când cu explozia, regulile fuseseră întărite, fără excepție.

Îşi aranjă cămaşa colorată pe umerii lăți, apoi coborî un pic jaluzelele ferestrei, ca să oprească lumina ce cădea pe scaunul din partea opusă a biroului, acolo urma să se aşeze Ilanda Mazandir.

Ojani nu ştia la ce să se aştepte de la această vizită. Era pentru prima oară când un client apărea fără să se programeze. Aruncă o privire la monitor, unde Catrina Gold şi încă un client, conectați la cristale, savurau experiența care le era interzisă în viața reală.

Când îşi făcu apariția, Ilanda Mazandir umplu cadrul uşii cu statura ei impozantă.

— Salut, Ojani, spuse. Nu prea s-au schimbat multe de la ultima mea vizită, observă ea. Ilanda era aproape cu un cap mai înaltă decât el şi un pic mai solidă.

Portocală îi întinse mâna, mulțumit că i se oferise perspectiva de a înlocui un loc vacant dintre cele rămase după retragerea unor clienți.

— Ce plăcere neaşteptată. Aduci o rază de soare într-o zi monotonă. Se decisese să apeleze la vorbe dulci până afla motivul vizitei. Te rog, ia loc. Ce-ți pot oferi: un fruct, o gustare? Din păcate, nu dispun de ceai sau cafea, sper că înțelegi.

Femeia se aşează, lăsă să-i cadă pe covor micuța geantă şi-i întoarse zâmbetul. Îşi

încrucişă picioarele lungi îmbrăcate într-o pereche de pantaloni de culoarea lime-ului, ţinându-şi spatele drept, în timp ce şedea pe marginea fotoliului. Bluza fără mâneci, cu un decolteu adânc, se potrivea cu părul ei blond, prins într-o coadă de cal.

— Sunt bine. Ştiu că eşti ocupat, aşa că voi trece direct la subiect.

Ojani se dădu înapoi până ajunse la scaunul lui.

— Poţi, te rog, să închizi uşa? spuse ea, observând că omul care o condusese o lăsase deschisă.

Îi făcu pe plac, fără să comenteze, din ce în ce mai intrigat de ce va avea de spus.

— Cu ce te pot ajuta? Cauţi o experienţă specifică? Voi face tot posibilul s-o găsesc pentru tine, spuse el, pregătindu-se să intre în „modul de vânzare".

Zâmbetul ei se lăţi.

— Sunt aici să te ajut eu pe tine, spuse Ilanda. Expresia mirată a lui Ojani o făcu să zâmbească şi mai tare.

— Serios? A trecut ceva timp de când cineva s-a oferit să mă ajute, se confesă bărbatul.

Ea se lăsă pe spate, mult mai relaxată. Ojani realiză că nu-i va vinde nimic Ilandei Mazandir.

— Ce faci tu aici e unic şi e un serviciu necesar.

Ojani dădu din cap şi o lăsă să continue.

— Din păcate, e un serviciu pe care puțini şi-l pot permite şi cei care pot, nu se folosesc întotdeauna de motivul corect.

Ilanda se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, de parcă ar fi fost gata să-l roage pe Ojani să accepte orice avea de gând să-i spună.

— Sunt intrigată de faptul că înțelegi potențialul cristalelor care decodifică undele cerebrale şi mesajul încriptat în apă.

— Mulțumesc, replică el la auzul complimentului.

— Ştii cu ce mă ocup: scobesc în capul oamenilor încercând să repar instalația lor neurală, dar sunt, de asemenea, fascinată de cristale, de structura lor minunată, de rezonanța şi proprietățile benefice pentru formele spirituale încastrate în corpul nostru fizic.

Vorbise încet, dar pasionat, pregătind momentul culminant pentru cererea ei.

— Ai spus că vrei să vorbeşti la subiect, spuse Ojani un pic sarcastic.

— Voi fi sinceră. Tehnologia ta este neprelucrată şi nu s-a îmbunătățit de la faza inițială.

— Ştiu, replică bărbatul, observând surpriza de pe fața Ilandei. Nu am reuşit să găsesc pe nimeni în care să am încredere să se uite „sub capotă” şi s-o dezvolte. Deocamdată merge pe viteză de croazieră, dacă vrei. Nu ştiu câtă

vreme pot să continui aşa, având în vedere tot ce se petrece în lume, dar voi obține tot ce pot până va apărea ceva mai bun. Cât de sincer e asta? spuse, întorcându-se pe jumătate spre fereastră. Căldura filtrată prin panelurile de UV îi cădea pe umeri, dar nu băgă de seamă.

— Am început cercetarea cristalelor acum câțiva ani şi doar recent am primit laboratorul meu personal. Am acces la cristale de calitate, lasere, asistenți specializați şi pacienți doritori să fie primii la operațiile de implant, dar duc lipsă de mostre de sânge şi nu țin să reinventez roata. În plus, tu ai deja o rețea stabilă de donatori de sânge, recunoscu ea, în sfârşit, scopul vizitei sale.

— Vrei să implantezi cristale în mod permanent?

— Da. E singura modalitate pentru ca experiența să dureze mai mult şi să se contopească în conştiință. Ştiu despre ce vorbesc – de aceea am şi devenit clientul tău. Sunt convinsă că detaliile cele mai fine ale experienței vor rămâne consolidate prin această strategie.

Ojani privi prin ea câteva momente şi se gândi că poate venise timpul să renunțe la ataşamentul său şi să ia în considerare altă aventură. Verificase reputația Ilandei în comunitatea medicală, după ce-şi depusese online cererea şi nu reuşise să-i găsească niciun

cusur, nu că-i păsa – el era acolo să furnizeze un serviciu, nu să judece oamenii.

— Vreau ca această procedură să se întâmple într-un mediu sigur. Prea mulți escroci se dau drept neurochirurgi. Insista pentru ca Ojani să nu creadă că un asemenea parteneriat i-ar fi scăzut profiturile. Ramificațiile dezvoltării versiunii portabile a acestei tehnologii sunt grozave. Îți voi spune mai multe, dacă decizi să lucrăm împreună.

Bărbatul priviri concentrat şi îşi atinse cicatricea de deasupra ochiului drept, să se asigure că mai era acolo.

— Viața a fost generoasă cu mine, spuse. Divina Mamă mi-a dat tot ce aveam nevoie, exceptând părinți pe care să pot conta. Îşi forță un zâmbet trist, cu dinții ca perlele ascunşi în spatele buzelor largi, întunecate. În acelaşi timp, mi-a oferit mijloacele să pot avea grijă de cei apropiați şi dragi mie – ce altceva să mai cer?

— Hai să facem ceva bun împreună, zise Ilanda, în timp ce bărbatul încă reflecta.

— Eşti genul de om insistent, nu?

Femeia îşi strânse mâinile şi-şi arcui sprâncenele într-un gest de aprobare.

— Care-i următorul pas, dacă accept? întrebă Ojani, ascultând cu atenție.

***

Mai târziu, în aceeaşi zi, pe când se pregătea să meargă la culcare, Portocală verifică ştirile şi inima-i îngheţă de panică. Nu ar fi crezut vreodată că aşa ceva s-ar putea întâmpla, indiferent cât de scrântită ar fi devenit situaţia politică şi de mediu – fuseseră răpiţi călugări şi preoţi în China, Statele Unite, Rusia şi în câteva ţări est-europene. Nu existau dovezi clare privind dispariţia lor, dar o ipoteză care începuse să circule era că fuseseră luaţi cu forţa ca să binecuvânteze apa celor bogaţi, în particular. Sau să se roage pentru ca apa să se întoarcă în câmpurile odată bogate în culturi, acum părăsite.

Să nu mai fie sigur spaţiul sacru al templului? Ar putea fi Tenzin în pericol? Aceste gânduri tulburi şi multe altele îi trecură prin minte. Călugării oricum se rugau pentru un pământ mai bun – de ce să pună o presiune inutilă pe ei? Dacă ar fi rugaţi frumos, ar continua să servească umanitatea, acesta este scopul lor. Câtă vreme se vor mai putea deplasa oamenii în jurul lumii înainte să se impună un blocaj parţial sau total? Se părea că această posibilitate devenea din ce în ce mai reală. Cumpărarea unei parcele de pământ, chiar şi acum, în ceasul al unsprezecelea, era o alegere sensibilă. Un loc în care viaţa putea fi îmbunătăţită pentru o perioadă, dacă reuşea să

cultive ceva folositor, lucru puțin probabil, ținând cont de îndemânarea sa.

CAPITOLUL XIII

— Octana, cât eşti de familiarizată cu cercetările mele pe cristale? o întrebă Ilanda pe tânăra cu care se conectase pe videochat.

Era primul interviu programat pentru selectarea asistenților.

— Fără să mă laud, începu femeia cu păr castaniu, înainte să aflu că acest job este disponibil, am citit toate articolele din revistele ştiințifice şi cercetările pe care le-ai publicat în *Journal of Neurosurgery* şi m-am uitat la toate videourile disponibile online. Făcu o pauză un moment, privind în jos, probabil pe o foaie pe care-şi notase punctele principale ale discuției. Tatăl meu e geolog, continuă. Casa noastră e plină de pietre şi cristale şi tot felul de ciudățenii aduse din toată lumea. Pe când eram copil, tata obişnuia să-mi spună poveşti despre aceste creații aspre, dar minunate, ale pământului. Era chiar bun la asta. Chicoti, arătându-şi dinții perlați.

Ilandei îi plăcea atitudinea energică a tinerei şi spera să ştie şi când să şi-o controleze.

— La 12 ani ştiam despre cristale că pot vindeca, cu ajutorul vibrațiilor, ştiam care e cea mai bună sursă de cristale şi chiar şi câte ceva despre şamanii care le folosesc pentru a tămădui oameni. Octana nu părea să se laude,

dar se şi mândrea cu cele învățate de la tatăl ei. Am studiat cartea lui Edgar Cayce despre pietre semipreţioase şi culori.

— Cum ai folosit aceste cunoştinţe? o întrebă Ilanda.

— În timpul anului trei de facultate, am obținut o bursă pentru studierea sunetului de refracție care trece prin cuarţ şi peptide, dar şi pentru a observa efectul vibrațiilor şi al rezonanței rezultate pe subiecți umani. Pentru că nu există efecte secundare la o astfel de expunere, nu a fost greu să găsesc voluntari pentru cercetarea mea.

— Şi?

— 82% rată de succes în reducerea tumorilor maligne şi...

— Wow! exclamă femeia mai în vârstă, întrerupând-o. Ce s-a întâmplat cu studiul pe care presupun că l-ai scris?

Fata ridică din umeri.

— Nu l-am scris. Fondurile au venit de la un concern farmaceutic, care m-a blocat imediat ce a văzut rezultatele intermediare – totul le aparține lor, conform contractului.

— Ce urât! fu tot ce spuse Ilanda, conştientă că şi ea pretinsese de atâtea ori că nu existau alternative naturopatice la medicamentele de recuperare pe care le recomanda pacienților ei.

— S-a întâmplat imediat după începutul acelei campanii mediatice oribile împotriva vindecătorilor tradiționali.

— Îmi amintesc, spuse Ilanda. Un prieten de-al meu – un canalizator de energie – a fost nevoit să părăsească New York-ul pentru New Mexico. Spălarea națională de creiere împotriva lor a fost eficientă.

— Pharma are banii. Ei pot bloca orice informație care nu se potrivește cu planurile lor.

— Presupun că mai ai datele? întrebă neurochirurgul. Se aplecă în față, sperând la un răspuns afirmativ.

— Desigur. Acordul de confidențialitate e valabil încă doi ani, dar asta nu înseamnă că datele nu se pot folosi ca punct de plecare pentru proiectul tău, indiferent care e acesta, precizează Octana. Asta îi aminti Ilandei cât de vagă fusese descrierea postului, din dorința ca salariul și plăcerea de a lucra alături de ea să fie fundamentul deciziei candidaților de a aplica.

Cherry – sau mai degrabă sponsorul care o sprijinea – îi trimisese o listă cu cerințele pentru cei dornici de angajare, confirmând ceea ce limnologul îi menționase la prima lor discuție pe marginea subiectului: aceștia nu trebuiau să fie implicați activ într-o universitate sau spital, să nu aibă cazier și să nu fie în legătură sau să simpatizeze cu organizații xenofobe. Avea libertatea de a posta pozițiile pe orice website

care îi putea îndeplini cerințele profesionale. Ilanda înțelegea confidențialitatea ce trebuia menținută în jurul cercetării ei, dar ura să facă cunoştință cu oameni noi, să le afle punctele tari şi cele slabe şi să parcurgă lungul proces al selecției de resurse umane.

Tot ce scriseseră aplicanții în biografia lor, îi califica drept experimentați, valoroşi şi oameni de ştiință demni de încredere, chiar dacă unii aveau jumătate din vârsta ei. Îi trebuiau şi două persoane de bună credință, liberi de orice preconcepții ştiințifice, ascultători şi supuşi, să urmeze întocmai indicațiile privind cristalele. Îi identificase chiar în Toronto.

Până la urmă, Octana şi alți doi cercetători pe care-i alesese veniseră la Toronto din Montreal, Halifax şi Victoria. După o analiză profundă, neurochirurgul decise să aplice acelaşi proces şi în cazul programatorului, în ciuda recomandărilor lui Cherry.

Îi adunase pe toți în fosta cancelarie a profesorilor, transformată acum în sală de conferințe, mobilată cu o masă lungă din plastic solid ce imita lemnul negru, scaune metalice, un dulap pentru dosare, care se potrivea cu masa şi un proiector de realitate augmentată, care atârna din tavan. Renovarea etajului de sus era pe terminate, acolo unde urmau să fie deschise spațiile medicale, iar 2056 începuse cu dreptul,

etajul alocat cercetării era complet funcțional şi gata să primească pacienți.

Cu o zi înainte, Ilanda îi invitase la cină, la Beer Bistro, de pe King Street East, nu departe de birou. Încă înainte ca angajații ei să se mute permanent în Toronto, îi încurajase să închirieze apartamente în centru, în apropiere de laborator, dacă era posibil. Transportul în comun devenise o bătaie de cap şi ea dorea să elimine orice stres care le-ar fi perturbat concentrarea.

— Sper că v-a plăcut întâlnirea de aseară, spuse neurochirurgul.

— Oh, da! Bineînțeles! Mai ales berea, încuviințară cu toții.

— Bine. Nu va mai fi alta până ce nu vom avea rezultate clare, continuă în mod serios.

Se lăsă liniştea, nimeni nu ştia cum să reacționeze.

— Glumeam!

Râseră şi se relaxară.

— Ca să clarific, eu sunt neurochirurg şi am nevoie de ajutorul vostru. Sunt pe cale să devin specialist în cristale. Nu am timpul şi răbdarea să mă implic în certuri sau probleme personale. Suntem numai o mână de oameni, aşa că va trebui să ne înțelegem şi să facem din cercetare prioritatea noastră principală. Comunicați şi spuneți tot ce vă îngrijorează, nu țineți în voi resentimente. Ați înțeles?

Încuviințară dând din cap.

— O altă temă administrativă importantă: am trimis o cerere la Primărie, ca rația voastră de apă să fie transferată la Toronto. Chiar dacă spațiul nostru are o nouă destinație, există o clauză pe trei generații care ne permite o alocare destul de bună a apei. Trebuie, totuşi, să vă scanați cipurile când o utilizați, ca să evităm pierderile. Acum, să vorbim despre chestiuni mai importante.

V-ați cunoscut aseară şi concluzia e că Octana şi Mark au o experiență mai vastă şi mai practică cu cristalele. Nanette, zise Ilanda, adresându-se femeii cu trăsături indigene, care-şi îndreptă imediat spatele, este specialistul nostru în sunete. Ea va rula o linie de referință pentru datele Octanei. Următorul pas e legat de toate valorile cunoscute ca fiind nocive ale frecvențelor hertziene şi să evalueze dacă interacțiunea cu cristalul îi poate inversa impactul.

— E o contramăsură la zvonurile că guvernele expun mulțimile care participă la evenimente sportive şi de divertisment la sunete joase, care afectează oamenii la nivel molecular? întrebă Mark Sarafian.

Era un bărbat scund, cu trăsături largi şi piept bine construit. Genele sale armene ieşeau în evidență, în ciuda faptului că familia mamei sale se afla de cincisprezece generații în Canada.

Avea o față colțuroasă, cu o urmă permanentă de barbă şi păr lung, ondulat, cu cărare la mijloc, ceea ce-i dădea un aspect neîngrijit.

— Da, rareori există fum fără foc. Aceste vibrații, dacă sunt reale, sunt menite să distrugă celulele şi să slăbească sistemul imunitar. Lumea va da fuga la doctor şi aşa se menține acest ciclu în care pacientul se face bine, apoi îi este iar rău şi iar se face bine şi tot aşa.

Se încruntară la această remarcă. Era ciudat ca o astfel de veste să vină din partea unui medic care fusese, până nu demult, unul din stâlpii sistemului.

— O altă cale pe care ne vom concentra şi principalul motiv al cercetării e să vedem cum poate combinația de cristale şi apă să susțină nivelul optim, mental şi fizic, al unui pacient aflat în comă profundă. Asta e prima etapă. A doua va urmări cum putem aduce înapoi memoria, în siguranță şi intactă.

— Foarte interesant! exclamă Octana. Ce aştepți să se întâmple în prima fază?

— Stimularea creierului prin apa structurată, decodată de cristale, spuse neurochirurgul. Deschise tableta din fața ei, atinse ecranul de câteva ori şi pomi proiectorul de realitate augmentată. Apoi, cu un gest brusc, lansă imaginea 3D a lui Kahuna. Acesta-i primul vostru pacient, zise ea.

— Oh, tipul masiv... îl recunoscu Nanette imediat.

— Am crezut că nu a supraviețuit, spuse Mark, confirmând încă o dată că oamenii erau dispuşi să uite repede ştirile care nu mai erau aduse în prim plan.

— Landing Eagle nu a rezistat rănilor multiple, clarifică Ilanda. Aici sunt scanările creierului lui Kahuna, înainte şi după ce a fost tratat cu apă sfințită hawaiiană. Unul dintre bătrânii tribului a venit la o sesiune de vindecare. De câteva luni, Kahuna a primit transfuzii cu apă structurată, astfel încât celulele sale să nu fie private de informațiile ADN-ului, păstrând procesele interne pe autopilot, dar metoda asta nu mai poate continua mult timp.

— E o mare îmbunătățire, observă Raman, care păstrase tăcerea până atunci.

Talentul său pentru dezvoltarea tehnologiei blockchain şi alte protocoale bancare de înaltă criptare, pe lângă modulele sofisticate destinate industriei jocurilor, îl recomandaseră pentru job. Cherry făcuse toată munca de bază, grea şi plictisitoare, în această direcție, iar Ilanda nu-i putea fi mai recunoscătoare. Cu toate astea, implicarea ei se apropia de sfârşit şi neurochirurgul urma să trimită direct sponsorului actualizările importante, printr-un canal securizat, ale cărui coordonate le primise

deja. Cherry avea să se întoarcă la munca ei de la *APT,* ținând cursuri şi derulându-şi contractele ocazionale de limnolog.

— Cum am spus, să-l hrănim pe Kahuna cu apă structurată nu e o soluție de durată, sublinie Ilanda.

— Presupun că odată ce cristalul este implantat, va rămâne în interiorul lui Kahuna, chiar şi după ce se vindecă, spuse Octana.

— Desigur, asta e şi intenția mea, confirmă Ilanda distrată, aranjându-şi o şuviță de păr în spatele urechii.

— E o strategie pe termen lung pentru orice fel de tehnologie sau e o abordare pe care o vom dezvolta? întrebă Raman, amestecându-se în discuție, ochii săi albaştri mărindu-se de interes.

O privire pe noua lor şefă, care nu se grăbea cu răspunsul.

— Eu zic să avem o strategie pe termen scurt, pentru îmbunătățirea creierului, spuse încet, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu ar trebui să ne axăm numai pe cazurile medicale, ci şi pe cei care îşi doresc implantul.

— Te referi la câteva incidente în care oamenii au murit în timpul unor operații nereuşite de implant? întrebă Nanette.

— Doar despre câțiva au apărut rapoarte în presă, dar eu ştiu mult mai multe cazuri, toate nereuşite, spuse Ilanda, întristată.

— În mod oficial nu există nicio instituție sau organizație care se gândeşte la ceea ce intenționăm noi să facem. Munca mea la Universitatea din Toronto are restricții şi»» limitări, aşa că mă îndoiesc că orice cercetare efectuată într-un mediu similar ar câştiga ceva în plus, explică ea, în timp ce se răsucea în scaun.

— Când acei oameni au fost aduşi la spital, aveau vreo fişă despre tipul de cristal şi culorile care să se potrivească cu vibrațiile corpului lor? întrebă Octana.

Fata îşi scutură capul repede, părul ei ciufulit părând afectat de electricitatea statică a jerseului pe care-l purta, creându-i o aură nostimă. Zâmbiră cu toții, dar nimeni nu îndrăzni să facă o glumă.

— Aş vrea eu, replică Ilanda.

— Aşadar, neurochirurgii doar au sperat să le reuşească implantarea cristalului? întrebă Octana retoric. Nu e posibil aşa ceva!

— Bineînțeles că nu e, spuse femeia mai în vârstă, dar victimele au fost atrase de ideea unui creier evoluat prin ataşarea unui apendice artificial. Detaliile nu le-au fost niciodată prezentate.

Ilanda se ridică şi merse de-a lungul peretelui, tulburată încă de imaginile celor pe care nu-i putuse salva de la erorile fatale ale celor care cu greu puteau fi numiți medici.

— Baza de date a cristalelor şi a vibraţiilor şi culorilor lor corespunzătoare e doar parţială şi nu acoperă întregul spectru al pacienţilor. Avem nevoie să lucrăm şi la acest aspect, spuse, un pic supărată.

— Previziunile lui Edgar Cayce, mediumul american de la începutul anilor 1900, care a inspirat mişcarea New Age, ar trebui să fie punctul nostru de început, sugeră Octana. De asemenea, am putea să ne adâncim eforturile privind conexiunile între cristale şi glandele din corp.

— Sunt de acord, zise Ilanda, în timp ce încă se plimba pe loc, cu braţele încrucişate peste piept. Acesta şi este, oricum, motivul pentru care am început cercetările la universitate.

— Cu ce fel de cristale te-ai jucat până acum? întrebă Nanette şi se pregăti să ia notiţe.

— Lapis lazuli de calitate inferioară şi rubine; fondurile erau limitate.

— Există astfel de restricţii şi aici? întrebă Nanette.

— Pentru moment, nu. Am trimis o cerere la o sursă din Africa de Sud. Cunosc, de asemenea, doi oameni în New Mexico, care ne vor ajuta. Tranzacţia ar trebui să se întâmple imediat ce toată lumea implicată acceptă termenii.

— Deci avem timp să alcătuim un plan, decretă femeia mai tânără. Scrise câteva cuvinte pe notepad.

— Da, şi încă ceva, dacă tot ai adus vorba de timp. Ilanda se aşează şi-i cuprinse pe toţi de la masă cu o privire. Voi fi nevoită să merg şi la spital două zile pe săptămână, aşa că veţi fi pe cont propriu. Deocamdată, fiind o echipă, decideţi ce cristal folosiţi pentru prima dată, elaboraţi procedee de testare şi durată, evaluaţi ce aplicaţie generală de soft se poate utiliza pentru înregistrarea datelor. Folosiţi-l pe Raman când va fi nevoie de coduri personalizate, îi instrui neurochirurgul.

Valul de energie care o entuziasmase de dimineaţă o părăsise şi femeia se simţi dintr-odată bătrână şi ramolită în prezenţa tinerilor. Trupul ei, încă în formă fizică bună, părea să cântărească tone şi s-o ţintuiască pe scaun.

Nu se putu abţine să nu se gândească şi la Maahes, care-i trimisese un e-mail din Orientul Mijlociu, cu care o bulversase şi mai mult. Vizitele sale în acea regiune a lumii deveniseră mai frecvente. „Am ceva important de discutat cu tine când mă întorc”, îi transmisese el, laconic. Când va înţelege oare că lumea se schimbase, iar el era captivul unui sistem de afaceri şi de viaţă care expirase? Tot ce conta era să vândă apă – asta până avea să vină ziua în care nu va mai avea ce vinde.

— Vă rog să-mi arătaţi o schiţă de plan în trei sau patru zile, spuse, revenind la realitate. Şi

pregătiți-vă să-i urați bun venit Marelui Kahuna, în mai puțin de două săptămâni.

— De-abia aştept să-l văd în persoană, izbucni Nanette, pentru ca apoi să bată din palme şi să zâmbească larg.

Ilanda nu-i luă în seamă ieşirea.»

— După ce-l instalăm şi-l conectăm la echipamentul de monitorizare, vreau ca voi să confirmați dacă agata ar putea fi tipul de cristal cel mai potrivit pentru fizicul lui. E născut în luna mai, aşa că agata ar trebuie să fie alegerea cea mai bună.

— Nicio problemă, o asigură Octana. Crezi că vor ajunge cristalele până atunci?

Ilanda se gândi preț de o clipă, socotind în minte.

— Da, ar trebui să ajungă.

— Şi după aceea? insistă Octana.

— După ce stabiliți ce tip de cristal se potriveşte cel mai bine, umpleți încăperea cu cât mai multe. Dacă va fi necesar, vom mai comanda.

Greutatea pe care o simțise mai înainte, o apăsă din nou. Teama îi transmitea că o aştepta doar eşecul, dacă va continua cu un studiu ineficient. Îşi scutură viguros capul, fără să observe privirile schimbate între asistenții ei.

— Vom accepta şi alți pacienți după Kahuna? întrebă Mark Sarafian.

— Nu imediat. Cel puțin, nu pe cineva în stare comatoasă. El are nevoie de întreaga noastră atenție până ce vom obține o îmbunătățire clară în activitatea sa cerebrală, replică Ilanda.

— Octana, poate vrei să împărtăşeşti procedura pe care ai folosit-o în cercetarea ta universitară. Poți să încerci să o dezvolți cu o varietate mai largă de cristale. Începe cu colegii tăi ca pacienți, sugeră neurochirurgul şi se ridică, gata de plecare. Dacă vom dezvolta cu succes această tehnologie performantă, voi veți fi primii pe care s-o încercăm, dacă sunteți interesați, continuă ea. Mă pot gândi la cel puțin o persoană doritoare să-şi bage de mâine un cristal în cap.

Se gândi la Maahes.

Se duse spre uşă, de unde se întoarse să adauge:

— Sponsorul nostru este extrem de serios privind păstrarea secretului despre ce avem de gând să facem aici: deci, fără documente, notițe sau e-mail-uri către persoane neautorizate. Ați înțeles?

Dădură cu toții din cap.

— Ne vedem mâine, spuse Ilanda.

Ieşi, lăsând uşa deschisă în urma ei.

CAPITOLUL XIV

Necesitatea ca Hayyin să se adrese publicului era primul şi cel mai important lucru în mintea lui Cherry. Nu numai că popularitatea activistului avea să alimenteze mulţimea agitată, care se organizase deja şi zbura spre Mongolia în flux continuu, dar prin acest gest dorea să protejeze reprezentanţii organizaţiilor de apă care participau la acţiunile de protest şi pe care îi cunoştea personal.

De data aceasta optase pentru o înregistrare, în loc de o apariţie pe viu. Optase pentru aceeaşi entitate estoniană pentru a face transmisiunea mai greu de depistat.

În biroul ei fără ferestre, Cherry reduse intensitatea luminii şi îşi acoperi faţa, preluând identitatea lui Hayyin. Purta o cămaşă largă şi neagră, iar mănuşile cu un deget erau pregătite pe genunchi. Un pahar mic, pe jumătate plin cu apă, se afla pe colţul mesei din faţa ei – doar trei înghiţituri sănătoase din raţia ei zilnică.

— Dragi prieteni, începu, frontul nostru comun împotriva duşmanului lacom s-a dovedit foarte eficient astăzi.

Determinarea noastră a ajutat la identificarea activităţilor infame efectuate de Mosamoni şi Narankama în ţările unde legea privind

regularizarea apei este favorabilă unor astfel de corporații.

Vocea lui Cherry se ridică aprinsă, ca de obicei când vorbea despre nedreptățile cu privire la apă. Își prinse genunchii, pentru a-și ține mâinile nemișcate și pentru a evita folosirea mănușilor. Reflecția de pe ecranul iPadului îi arăta o imagine sumbră – nu o mască nemișcată din lemn, ci o față vie, cu lacrimi întunecate, roșii, care pulsau în ritmul respirației. Vederea ei, încețoșată de picăturile de transpirație care-i curgeau dintre sprâncene, îi crea impresia că din gura abia deschisă, bule de apă se revărsau tulburător.

— În trecut, proprietarii de drept ar fi beneficiat de pe urma resurselor subterane. Nu mai trăim într-o astfel de lume. Apa raționalizată e noua normalitate și e așa de multă vreme. Am ajuns în această situație pentru că astfel de corporații n-au putut fi oprite din a jefui resursele pământului, fie că vorbim de apă, petrol sau alte bunuri asemănătoare. Natura ne pedepsește în fiecare zi. Evenimente neprevăzute care se petrec pe fiecare continent și care sunt legate de apă, ne avertizează că ne așteaptă vremuri și mai rele, dar noi încă nu le luăm în serios.

Cherry își linse buzele crăpate și durerea o săgetă de parcă cineva îi înfipsese ace în gură. Aproape că înjură și întrerupse transmisia, ța să

îşi scoată masca şi să îşi umezească buzele suferinde în lichidul delicios.

Îşi puse masca la loc.

— Pentru cei care merg în Kazahstan sau în Mongolia, aveți grijă de voi. Nu vă lăsați provocați de mercenari. Reprezentanții *Institutului de Apă Primară, Apă pentru Toți, Apa Este* şi multe altele sunt la fața locului şi au deschis canale directe de comunicație cu acele guverne. Trebuie să-i convingem că orice sursă nouă de apă primară este de neatins şi o astfel de resursă nu e proprietatea nimănui. Trebuie să curgă liberă şi pură, nepătată de amintirea păcatelor noastre. Este o entitate pură, cinstită. Evazivă, dar impetuoasă. Capturarea acestei surse va rezolva doar temporar problemele noastre, iar relația noastră cu apa se va agrava. Lideri politici, directori executivi, oameni de afaceri, vă rog, treziți-vă!

Era tot ce putea spune. Salvă înregistrarea, o codifică şi folosi canalul securizat pe care Anonymous i-l pusese la dispoziție, să o trimită.

Cherry nu putea anticipa cum se va comporta hoarda de oameni care călătorea spre Kazahstan şi Mongolia. Zvonuri, ştiri false ale agenților infiltrați, cei pe care ea-i numea agitatori, puteau declanşa reacții exagerate pentru a forța intervenția autorităților şi a muta atenția de la motivele reale ale protestului. Oamenii aveau să se trezească la închisoare, la mila judecătorilor

corupți, chemați să decidă asupra gravității acuzațiilor.

Lumina aurie a Soarelui care apunea învălui camera de zi şi îi mai alină, întrucâtva, povara sufletului. Realiză dintr-odată cât de mult îi lipsea meditația zilnică. Atitudinea de stres continuu din ultimele două săptămâni îi distorsionase realitatea, amestecându-i zilele, pierdute într-un program rigid compus din rezolvarea problemelor critice, citirea e-mail-urilor, cursurile de la universitate şi prostul obicei de a înjura la sfârşitul fiecărei zile, atunci când rămânea fără apă.

Programul ei zilnic se năruise în fața crizei în care se adâncea lumea şi care necesita acțiune. Timpul liber devenise un lux. Cherry şedea pe canapea, lăsând sclipirea razelor s-o îmbrățişeze ca într-un gest de vindecare. Îşi imagină un imens cristal filtrând lumina, emanând calm. Mintea şi simțurile i se deschiseră spre sentimentul de eliberare care-i stimula interiorul şi care o îndemna să îşi restabilească echilibrul. În blândețea momentului, toate greutățile zilei se estompară şi o cuprinse un calm deplin. Teama şi grijile se desprinseră strat după strat, dezvelindu-i sufletul către Energia Divină, trezită, sublimă şi pregătită să-i purifice mintea deschisă.

Totuşi, nu putea atinge pe deplin pacea interioară. Un gând obscur nu îi dădea pace şi îi

perturba starea de linişte: noi suntem cancerul Pământului. Dacă cineva alegea o cale corectă, reuşea astfel să se cureţe fizic şi să se menţină sănătos, dar ce s-ar fi întâmplat dacă planeta ar fi decis să aplice acelaşi principiu pe care îl aplica apa, dorind să se descotorosească de omenire? Apa era doar unul din instrumentele folosite în acest scop. Se cutremură la gândul că oamenii puteau fi o tumoare, când era demonstrat că erau fiinţe spirituale, prinse în capcana unui corp. Încercă cu disperare să se întoarcă la dispoziţia din urmă cu câteva momente, dar nu reuşi să mai scape de gândurile negre.

E greu să mă odihnesc, mormăi şi luă iPad-ul să verifice ultimele noutăţi.

— Ce naiba? Templele tibetane din Toronto sunt apărate de credincioşi şi un număr restrâns de poliţişti, citi cu voce tare. Oh, e urmarea poveştii cu răpirea călugărilor. Să răpeşti călugări! repetă, neputând crede că aceste ştiri erau adevărate. Cum de-am pierdut-o pe-asta?

Întâmplări similare avuseseră loc şi în alte oraşe de pe glob. Cei care percepeau spiritualitatea ca pe o cale de ieşire din situaţii disperate sau cel puţin ca o modalitate de îmbunătăţire, se luptau să protejeze ultimul bastion al conştiinţei pure.

— Cum putem ţine socoteala acestor nebunii?

Devenise imposibilă anticiparea reacțiilor legate de schimbarea comportamentului apei. Cherry era consternată, având greutăți să proiecteze discursurile lui Hayyin în direcția cea bună. Alese noutățile după cuvântul „apă” şi căută rezultatele. Erau sute de filmulețe postate de martori oculari de-a lungul râurilor sacre, arătând imense întruniri în care oamenii se rugau, meditau sau contemplau, în speranța că apa va reveni la starea ei sigură.

Înregistrările erau pline de comentarii discrete privind testele de apă, în încercarea de a confirma schimbări pozitive. Cercetătorii implicați în purificarea lacurilor prin rugăciuni, obținuseră rezultate concrete, documentate şi revizuite de colegii lor. De data asta, numărul credincioşilor nu prezentase nicio diferență – nivelul de toxicitate rămăsese mare.

— Apa nu are intenția să se retragă, mormăi ea din nou, decât dacă-i dovedim că luăm în serios amenințările ei şi ne oprim din acțiunile noastre stupide.

Remarcă faptul că nu descoperise rapoarte despre peşti morți, în niciun râu. Ca şi cum apa ar fi creat bule de siguranță pentru viața subacvatică.

Cherry îşi mută atenția spre Mexico City. Distribuirea ajutoarelor internaționale nu schimbase prea mult situația de la fața locului. Groapa care ardea mocnit nu era nici pe departe

sigură pentru echipele de salvare. Autoritățile nu fuseseră nevoite să constrângă lumea să se mute din suburbiile situate în apropierea craterului; plecaseră cu toții de bună voie, ducând cu ei îmbrăcăminte atât cât să încapă într-un rucsac. Se formaseră tabere special aranjate la marginea oraşului, unde armata era ocupată să ridice corturi şi să conecteze containere echipate cu panouri solare, micuțe mori de vânt şi unități medicale. Rămăşițele acviferului dispăruseră, nu rămăsese nici măcar urma unei picături de apă. În schimb, dronele echipate cu scanere în infraroşu, trimise să caute supraviețuitori, găsiseră ruine mayaşe şi piramide de mici dimensiuni, plate la vârf. Era o descoperire remarcabilă, însă nu mai era nimeni interesat de istoria antică şi arheologie în acele momente.

Cele câteva zile fără vânt, de la sfârşitul lui noiembrie, menținuseră peste zonă un strat gros de praf şi mirosul cărnii arse provoca o tuse neîncetată, ochi iritați şi o permanentă stare de greață. Măştile medicale şi mănuşile de plastic erau la mare căutare pe piața neagră, care se părea că funcționa mereu mai bine pe timp de criză. Se efectuaseră şi unele planuri de înlăturare a dărâmăturilor, în căutarea unor potențiali supraviețuitori. Coborârea în prăpastie a echipamentului greu se dovedea a fi

o provocare dificilă, la care numai puține companii erau dispuse să se angajeze.

Cherry se miră de scenele care-i aminteau de un film apocaliptic. Voia să-şi regăsească echilibrul interior perturbat atât de uşor în aceste zile de suferința umană. Cu ochii închişi, îşi relaxă trupul şi se deschise mental spre energia dimprejur, fără să mai controleze sau să intervină în procesul de primire a cunoaşterii.

Valuri înspumate păreau să ia naştere în interiorul craniului ei. Aerul inspirat îi gâdilă nările cu miros de apă sărată şi alge. Conştiința i se mută spre inima care-i tresări de dragoste, imediat ce subconştientul îi decodifică impulsul energetic şi subtil. Mesajul părea familiar şi-i întări sentimentul de gratitudine. Valuri ce vibrau concentric cuprinseră mai întâi cartierul, apoi provincia, întreaga țară, până la urmă întinzându-se de-a lungul întregii planete. Rămase încremenită în viziunea din mintea ei: ținea în palme o versiune în miniatură a Pământului, pe care îl trase de pe orbită şi îl plasă în dreptul inimii ei. Echilibrul cosmic se menținu, nestânjenit de gestul ei îndrăzneț, dându-i siguranța că Matricea Divină va asigura timp suficient ca tumorile Pământului să fie eradicate ireversibil prin acest proces de vindecare neobişnuit. Vărsă lacrimi de recunoştință că i se dăduse onoarea unei astfel de viziuni intense, în care forța gravitațională a

inimii ei ținea planeta, rotindu-se uşor, iar dragostea sa de nestăpânit curăța oceanele şi aerul, aducând înapoi speciile dispărute în negura timpului. Când mişcarea de rotație a Pământului se opri, ştiu intuitiv că este timpul să plaseze planeta înapoi pe axa ei. Mulțumită de această realizare, lăsă lacrimile să-i curgă libere.

Era o viziune care-i dovedi, fără nicio îndoială, că dacă fiecare persoană care trăia pe Pământ l-ar înveli într-un voal de apreciere, poluarea s-ar fi putut diminua şi echilibrul naturii s-ar fi restabilit.

Misiunea lui Hayyin era să difuzeze fără întrerupere acest mesaj, până când grupurile de Lightworker[1] aveau să se unească şi să formeze o masă critică suficient de mare încât să influențeze la nivel planetar mediul politic.

Cherry îşi verifică din nou poşta electronică, nerăbdătoare să afle vesti de la Romana Pilb, care-i confirmase, cu două zile în urmă, că ajunsese cu bine în Mongolia. Câteva filmulețe fuseseră postate de reporterii locali cu acces la internet. Video-urile altora erau, prin comparație, neclare, şi se răspândise zvonul că

[1] *Lightworker* (eng.), lucrători ai luminii, termen care defineşte oamenii-îngeri de pe Pământ, ființe cu un înalt grad de spiritualitate în existența umană, trimise să vindece, oameni care îşi atribuie rol de dascăli spirituali, tămăduitori psihici sau energetici *(Urban Dictionary).*

guvernul punea presiune pe furnizorii de internet pentru a reduce traficul.

— Zeci de mii de oameni au aterizat săptămâna trecută la Ulan Bator, forțând autoritățile să restricționeze zborurile internaționale, care pot mări numărul protestatarilor. Şoselele principale care duc spre granița cu Kazahstan au fost blocate de armată, pentru a împiedica accesul organizațiilor neguvernamentale şi activiştilor apei la terenul lui Narankama, unde gărzile firmelor de protecție sunt înarmate şi pregătite pentru luptă, transmitea în direct un reporter de la UB Post. Toată lumea se aşteaptă la o confruntare a acestor forțe, din care armata ar avea câştig de cauză. Nici Mosamoni şi nici Narankama nu au făcut vreo declarație prin care să nege existența apei primare aflată sub controlul lor. Opțiunea de a lăsa mesaje a fost dezactivată pe website-urile lor, din cauza numărului inimaginabil de comentarii obscene primite, continua jurnalistul. Un important canal de ştiri american a precizat, în ultimele zile, că presiunea geopolitică din regiune va putea escalada dacă acestor două firme nu li se va permite să-şi exploateze resursele subpământene. În acest punct, toate informațiile sunt bazate doar pe supoziții. Numai o declarație oficială urmată de o

inspecție pe teren ar putea avea puterea de a calma tensiunea.

— Ca şi cum i-ar fi citit mintea lui Boulanjois, îşi zise Cherry. Derulă pagina, căutând orice alt link cu ştiri similare, dar nu găsi nimic. Sentoarse la pagina principală doar ca să observe o ultimă ştire a UB Post.

„Legislativul mongol discută aprobarea de articole noi referitoare la reglementările existente privind apa, aplicate retroactiv la sursele de apă primară."

— Vor să strângă şurubul; prea târziu, murmură Cherry, aproape convinsă că va urma o reacție agresivă din partea guvernului american, sub pretextul că-şi protejează cetățenii aflați în țări străine.

— Există ceva important prin care Mongolia să poată fi şantajată?

Nu avea idee şi nici nu avea puterea de a începe o altă investigație cu Siri. Privirea ei se concentră pe ecranul strălucitor al dispozitivului de realitate augmentată aflat pe perete, din care se reflecta fața de lemn al lui Hayyin scrutându-i acțiunile, gândurile şi temerile.

Zâmbi, ştiind că ea era Cherry Mortinger. Ca s-o dovedească, îşi trecu mâinile peste față şi-şi privi reflecția. Hayyin, însă, refuza să dispară. Un fior rece îi cuprinse şira spinării. Era surprinsă cât de greu îi devenise să se detaşeze de identitatea falsă.»

Personalitatea lui Hayyin era gravă, purtând pe umeri responsabilitatea influenţării celorlalţi oameni. Cherry nu era sigură cât timp va mai putea trăi în pielea lui Hayyin şi să joace acest joc periculos împotriva multinaţionalelor. Activiştii apei se bazau pe Hayyin să divulge tranzacţii dubioase, ilegalităţi şi marea corupţie din guverne, în încercarea de a drena sistemul care se stricase atât de tare încât nici Pământul nu mai voia să-l accepte. Ofensiva neînduplecată a apei era văzută de mulţi ca strigătul de trezire al umanităţii. Dar pentru cei direct afectaţi financiar, opoziţia apei nu era decât un fapt trecător supus puterii umane. În timp ce dezvăluirile ei – cele mai multe, venite de la Anonymous – erau destinate producerii de rezultate, începuse să realizeze de ceva vreme că haosul colectiv ce decurgea de aici putea genera consecinţe aflate în afara controlului ei.

Oare protectorii ei îi vor divulga identitatea, în eventualitatea refuzului de a continua misiunea lui Hayyin sau doar vor găsi un alt adept fanatic dispus să ducă mai departe povara?

Cherry se lăsă să alunece pe canapea şi cedă în faţa somnului care-i îngreunase pleoapele. Din umbra minţii ei, Romana Pilb îi făcea fericită cu mâna, ştergându-i grijile. Mesajul încurajator o ajută să se cufunde într-un somn fără vise.

CAPITOLUL XV

Rapoartele de producție primite zilnic de la sucursalele internaționale nu-i mai ridicau tensiunea şi nici nu-l mai făceau să-şi piardă cumpătul. Maahes adoptase o nouă perspectivă de viață, o atitudine fără griji. Era ceva ce pierduse cu mulți ani în urmă, când îmbinase responsabilitățile slujbei cu viața personală. Fusese un moment de răscruce când, în loc să prețuiască singura conexiune umană stabilă şi importantă din viața sa, Ilanda, îşi bătuse joc de ea. Apoi bărbatul Maahes devenise o carapace golită de sens, căutând satisfacția de scurtă durată în bogăția materială şi putere. Nu putea spune că Ilanda nu îl avertizase în legătură cu răceala ce se insinua între ei, ca un şarpe veninos pregătit de atac. Nu luase însă prea în serios situația, gândindu-se, cu un orgoliu nemăsurat, că dragostea pentru el este prea profundă şi că femeia va fi mereu o prezență în viața lui.

Maahes privea, absent, biroul poziționat în aşa fel încât să îi ofere o privelişte spectaculoasă către Toronto. Canapeaua din piele de vițel, de cea mai bună calitate; masa şi scaunele din lemn de cireş italian; rafturi de-a lungul pereților, etalând volume pe care abia avusese timp să le răsfoiască, cu atât mai puțin să le

citească; cele două picturi originale realizate de Group of Seven – achiziții ce nu-i mai stârneau acelaşi sentiment de împlinire ca în momentul în care le obținuse. Nimic din aceste lucruri nu mai conta şi înțelegerea acestui fapt îl făcuse să adopte o atitudine mai relaxată. Acest fapt îi ridicaseră vălul întunecat care se aşezase peste mintea lui în ultimii ani şi putu să întrezărească o existență mai împlinită, dacă aprecia lucruri precum dragostea şi compasiunea față de alții.

Se roti cu scaunul, să privească prin ferestrele înalte, orientate spre lacul Ontario. Un avion urma să aterizeze pe aeroportul Billy Bishop, în timp ce un feribot plin ochi se îndrepta spre Toronto Island, într-o călătorie de numai cincisprezece minute.

Spaima inițială că apa poate deveni toxică pe suprafața întregii planete nu se adeverise încă în Toronto, după două săptămâni de monitorizare zilnică în care analizele chimice arătau rezultate negative. Dacă ideile Bandei despre faptul că omul, prin comportamentul lui, poate influența structura apei, erau corecte, atunci melanjul culturilor şi lipsa conflictului din acest oraş cosmopolit ar fi trebuit să țină lacul inofensiv pe o perioadă nedefinită.

„Poate că această conspirație a apei ne va ocoli”, reflectă Maahes, realizând că repetase destul de des această expresie. „Am promis să fim respectuoşi în modul în care tratăm apa şi

să recunoaştem importanța ei în viața noastră" devenise noua mantră, spusă în fiecare dimineață în şcoli, alături de rugăciunea de deschidere şi de imnul național.

Îşi îndreptă atenția spre dispozitivul de realitate augmentată, care clipi de două ori, anunțându-l că a primit un mesaj. Îl acceptă şi o înregistrare 3D, de la avocatul său, se derulă imediat.

— Maahes, sper că ai avut o călătorie fără incidente. Conform instrucțiunilor, îți trimit testamentul actualizat cu numele Ilandei. Am nevoie de amprenta ta digitală în câmpurile evidențiate pe fiecare pagină. La sfârşit, apasă Salvează şi Retrimitere la expeditor. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de altceva.

Toate realizările sale erau cuprinse într-un testament de patruzeci de pagini, redactat cu intenția de a nu lăsa niciun loc de interpretare cuiva care ar fi vrut să creeze probleme legale.

Maahes semnă pe toate paginile, salvă dosarul şi îl trimise înapoi, aşa cum i se ceruse; o grijă mai puțin înainte de a declanşa şarada morții sale.

Nu se aştepta ca dispariția lui fizică să genereze o depreciere majoră a valorii companiei la bursă, dar contractele de retrocedare a pământurilor şi drepturilor de exploatare, da. Compania lui putea să se prăbuşească din interior mai repede decât orice previziune a

analiştilor financiari. Deoarece etica nu se mai aplica unui *om mort,* Maahes îi dăduse instrucțiuni agentului său de bursă să *shorteze* acțiunile firmei.

Alesese Egiptul ca loc pentru propriul deces, nu numai pentru că era mai simplu de fabricat moartea cuiva, cu documente legale, dar şi simbolic, pentru că voia să închidă cercul vieții în locul de naştere al mamei sale.

Noua lui identitate fusese obținută prin contacte pe sub mână, banii făcând să dispară întrebările iscoditoare. Îşi lăsase să crească o barbă rebelă, care îi mai ameliora trăsăturile colțuroase. Un avion particular – plătit în avans – avea să îl ducă în Costa Rica, împreună cu o mână de puşcaşi marini, ca însoțitori.

Cu ajutorul lui Marian, deschisese conturi la bănci offshore şi crease o istorie falsă pentru persoana fictivă care devenise. Intenția lui era să stea cât mai retras, având un singur scop: asigurarea succesului Ilandei în cercetarea tehnologiei cristalelor. Discuția lor spontană despre acest subiect îi trezise interesul, despre câtă capacitate şi putere de procesare pot fi adăugate creierului, însă ea fusese mai interesată de folosirea cristalelor ca instrumente în decodificarea creierului decât de îmbunătățirea capacității de gândire şi stocare. Dacă războiul cu apa avea să continue la nesfârşit, deshidratarea avea să devină factorul

principal al deceselor, depăşind ca număr cancerul, atacurile de cord şi oricare alte boli luate la un loc.

Fără fluidele necesare, celulele corpului se usucă, se opresc din funcţionare şi lasă în urmă o cochilie goală. Oare scopul ei nedeclarat era să identifice rezonanţa perfectă a cristalelor, capabile să ţină celulele în starea de fericire, lăsând impresia unui mediu structurat autosusţinut? Poate atunci, o înghiţitură zilnică sau săptămânală de apă avea să permită organelor să se adapteze în consecinţă.

Toată lumea de care-i păsa urma să împartă puţinii bani lăsaţi în contul lui. Nu se îndoia că rudele sale egiptene aveau să supravieţuiască chiar şi unor vremuri mult mai aspre, anunţate de comportamentul imprevizibil al apei. El avea să le ofere în continuare sprijin financiar, plătindu-le raţiile existente de apă. Era un gest prin care le uşura, temporar, setea arzătoare.

El se asigurase de o sursă constantă de apă, de la una din uzinele de desalinizare de pe ţărmul Pacificului, aflată lângă viitoarea sa locuinţă.

***

Apelul venit din partea avocatului lui Maahes o găsi pe Ilanda la spital, în timp ce se odihnea între două operaţii. Aşa cum o anunţase printr-

un mesaj, cu o oră în urmă, bărbatul voia să vorbească personal cu ea despre o problemă urgentă.

După ce se prezentă, Joseph Maninov vorbi pe un ton oficial, adoptând o înfățișare sumbră pe fața sa îngustă. Părul castaniu, prea des pentru un om de vârsta lui, îi atingea umerii. Avea cărarea puțin într-o parte, plecând de la fruntea largă, încadrându-i nasul ascuțit, şi ochii negri, pătrunzători.

— Doamnă Mazandir, vă sun din partea clientului meu, Maahes.

— Este bine?

Bărbatul se uită la ea. Înghiți de câteva ori, să-şi umezească gura uscată înainte de a continua discuția.

— Nu, nu este. De fapt... a decedat la Cairo, în această dimineață, anunță el abrupt.

Ilanda zâmbi, se ridică de la birou şi se apropie de imaginea virtuală a lui Joseph Maninov.

— Cum e posibil? întrebă ea neîncrezătoare. Mi-a trimis un e-mail acum două zile. Venea acasă.

Îşi încrucişă sfidător mâinile peste piept, de parcă aştepta ca avocatul să zâmbească, să recunoască gluma proastă şi să îi spună adevăratul motiv al apelului.

— Pare imposibil, ştiu. Nici eu nu am crezut până nu am primit o fotografie de la medicul care s-a ocupat de el.

Avocatul glisă cu degetul în aer şi apăru imaginea fără viaţă a lui Maahes, pe masa din morgă, pe jumătate acoperit cu un cearşaf alb. Nu se vedea niciun semn de lovitură sau violenţă pe pielea lui lipsită de culoare şi trăsăturile sale destinse arătau că murise fără durere. Abia atunci Ilanda făcu doi paşi spre canapea şi se prăbuşi, acoperindu-şi gura cu palmele.

— Înainte să vă sun, am luat legătura cu doctorul Timberlane, de la spitalul Princess Margaret. El l-a tratat pe Maahes, l-a internat pentru câteva zile, să-i facă analizele. Nu mi-a dat mai multe amănunte, datorită confidenţialităţii doctor-pacient. Dumneavoastră, ca medic, ar trebui să înţelegeţi asta, explică Maninov de ce nu reuşise să obţină informaţii concrete.

— Ce i-a cauzat moartea? întrebă Ilanda, în cele din urmă, din ce în ce mai răvăşită.

— Nu am dorit să se efectueze autopsia fără permisiunea dumneavoastră. Am invocat o clauză fictivă, conform căreia soţia este cea care are un cuvânt de spus în luarea acestei decizii, dar nu se poate amâna prea mult. Doctorul Timberlane i-a atras atenţia lui Maahes că

stresul şi călătoriile lungi îi vor veni de hac, zise omul.

— Vreau să i se trimită corpul în Canada, spuse ea cu un ton sever. Fără autopsie. Doar trimite-l înapoi! repetă, întărind cererea.

— Doamnă Mazandir, nu am autoritate legală în acea parte a lumii. Au legi stricte în astfel de circumstanțe. În plus, Maahes are rude apropiate în Egipt şi au şi ei un cuvânt de spus. Putem să-i luăm obiectele personale, nimic mai mult, spuse avocatul.

— Atunci voi angaja un alt avocat, care să se descurce mai bine, replică Ilanda, furioasă pe neputința transmisă de omul din fața ei.

— Am făcut chiar mai mult de-atât. Am sunat la ambasada Canadei din Cairo, însă nimeni nu doreşte un conflict diplomatic în situația explozivă din zilele acestea. Au luat legătura cu omologii lor, dar, aşa cum am spus: este complicat. Maahes are cetățenie dublă, aşadar, nu poate fi tratat ca un cetățean străin.

— Ce dracu?! îşi luă ea capul în mâini şi se aplecă înainte, aproape atingându-şi genunchii.

Fără să aştepte altă întrebare, Maninov îi oferi o explicație.

— Presupun că aceasta a fost o dorință *a* mamei sale, exprimată înainte să moară, ca cetățenia lui egipteană să aibă prioritate înaintea celei canadiene.

— La dracu, la dracu, la dracu! Ilanda se rezemă nervoasă de spătarul canapelei, îşi şterse lacrimile, apoi întrebă: Atunci de ce dracu îmi ceri permisiunea pentru autopsie? Dacă nu-l pot avea înapoi, nu dau doi bani dacă îl taie sau nu.

Avocatul dădu din capul lui îngust, de parcă nu era de acord cu izbucnirea ei, dar păstră tăcerea.

— Cel puțin vom primi rezultatul? întrebă femeia.

— E o concesie pe care ar putea-o face. Voi insista la nivel diplomatic, replică cu blândețe, dar cu un ton mai ferm.

— Altceva?

Tonul glacial adoptat îl invita pe Maninov să o lase să jelească în voie.

Înainte ca bărbatul să apuce să răspundă, un mesaj video preînregistrat se derulă pe ecranul de deasupra uşii, anunțând-o că trebuie să meargă la sala de operații, pentru următoarea intervenție.

— Anuleaz-o! urlă cu sete.

Mesajul se repetă, ignorându-i ordinul. Se lansă spre imaginea pâlpâitoare, lovi opțiunea, refuză şi spuse:

— Anulează operația sau găseşte un doctor înlocuitor. Mă simt rău... transmise, în timp ce păşea înainte şi înapoi, agitată.

— Mai e ceva, spuse Maninov, netulburat de întrerupere.

Ilanda se opri şi-l fixă cu privirea.

— Testamentul lui Maahes. A fost actualizat după ce a fost externat din spital.

— Nu mă interesează, i-o trânti cu răceală. Sunt medic şi soția lui... Pentru Dumnezeu! De ce mama naibii nu a venit la mine? îl puteam ajuta!

Nu era în stare să-şi scoată din minte gândul că Maahes murise departe de casă, departe de ea.

Decesul lui, directorul executiv al Vivus Water Inc. – a treia mare companie mondială de îmbuteliat apă – n-avea să treacă neobservat. N-avea să treacă fără să afecteze industria.

— Sper să obținem rezultatul autopsiei. Chiar vreau să înțeleg de ce nu a avut încredere în mine.

Maninov zâmbi pentru prima oară, abia perceptibil, de teamă ca starea de spirit a femeii să nu se schimbe din nou.

— Voi informa Ambasada Canadei să ia o poziție fermă în această situație. Poate vor trebui să ungă nişte buzunare, dar se va rezolva, spuse încrezător.

Ilanda se duse la scaunul ei din spatele biroului.

— Pe cine mai desemnează testamentul ca beneficiar? întrebă.

— Rudele sale din Egipt şi o organizaţie non-profit, *Apă pentru Toţi.* Este o decizie foarte neobişnuită, pentru cineva care s-a aflat în poziţia lui.

— Cât?

— Un sfert de bitcoin.

— Ce se întâmplă cu acţiunile companiei lui?

— Nu ştiu. Nu sunt menţionate în testament, răspunse Maninov.

— A vândut dinainte totul?! întrebă Ilanda. Poţi afla?

— Doar dacă primesc o cerere scrisă din partea dumneavoastră. Ca soţie a lui Maahes, aveţi dreptul să întrebaţi. Indiferent de ce a făcut, banii nu apar nicăieri, spuse avocatul.

— Ai informat deja consiliul director?

— M-a instruit să vă sun pe dumneavoastră prima, să nu fiţi luată prin surprindere dacă vor lua legătura cu dumneavoastră.

— Foarte grijuliu din partea lui, zise Ilanda, sarcastică.

— Va fi o veste şocantă pentru toată lumea. Nu ştiu dacă va atrage atenţia presei, însă, în acelaşi timp, înţeleg importanţa a ceea ce faceţi zi de zi. Sugerez să vă luaţi o scurtă vacanţă.

Gesticulă elocvent, indicând direcţia spre cel mai apropiat aeroport.

Ilanda rămase tăcută, afectată. Cu mişcări lente, ca în reluare, trase sertarul din dreapta şi scoase o cutie deja deschisă de biscuiţi. Muşcă

dintr-o bucată, privind absentă la Maninov care, cu un gest rapid, îşi presă mâna pe o parte a capului. Părul i se mişcă un pic, iar Ilanda observă, în ciuda eforturilor bărbatului, că acesta purta perucă.

— Îți voi asculta sfatul, spuse ea. Dacă întreabă cineva, sunt plecată din oraş.

— Într-adevăr?

— Da. Contactează-mă numai dacă ai informațiile despre care am vorbit. Să păstrăm legătura cât mai puțin.

— Am înțeles. Poate data viitoare vom rezolva testamentul.

— Poate. La revedere, Joseph! Şi mulțumesc! spuse, apoi se decontectă.

***

Rămasă singură, Ilanda nu fu în stare să se mişte. Simți durere în gură, o vâscozitate care-i rănea limba şi gingiile. Era o durere insuportabilă, ştiind instinctiv că era generată de trauma pierderii lui Maahes. Relația lor, cu toate problemele ei, îi oferise sentimentul unui cămin, chiar dacă, de cele mai multe ori, unul gol. Îl iubise şi fusese iubită de el. Atracția carnală se estompase în timp, dar grija şi sentimentele rămăseseră.

Extenuantele ore de muncă şi dorința de a fi cea mai bună, o ținuseră departe nu numai de

Maahes, dar şi de propria ei familie. Se resemnă la ideea că va fi singură de acum încolo. Nu se putea vedea într-o altă relaţie, mai ales acum, când cercetarea cristalelor devenise prioritatea ei numărul unu.

Avea să-şi folosească toată acea durere, resentimentele şi dezamăgirea faţă de viaţa personală neîmplinită, pentru a obţine rezultate care aveau să îi ridice numele nu numai ca neurochirurg, ci şi ca om de ştiinţă, la nivel mondial.

Nici măcar ameninţarea cu propria distrugere nu oprea, iată, omenirea, să fie sfidătoare. De aceea nu voia ca munca ei să fie în zadar. Îmbunătăţirea creierului cu ajutorul cristalelor era calea cea mai bună de urmat, nu se îndoia de asta. Ştia că îşi risca reputaţia dacă lucrurile nu ieşeau cum trebuie, dar acum chiar că nu mai simţea că mai are ceva de pierdut.

Toate acestea îi treceau prin minte în timp ce se forţa să nu se gândească la momentele bune petrecute cu Maahes, la viaţa lor împreună.

Îşi atinse cipul de pe dosul palmei, pentru a vedea ce a mai rămas din raţia zilnică de apă: doar un pahar, dar ca neurochirurg, în spital, avea dreptul la un surplus de 250 de mililitri. Dar pentru asta trebuia să se ridice în picioare şi să ajungă la automatul de apă de pe coridor... şi nu credea că mai are forţă. În schimb, se lăsă moale pe scaun, ascunzându-se sub crusta de

amărăciune şi indiferență la provocările lumii. Optimismul se desprindea de ea ca pielea moartă de pe un umăr expus prea mult la soare. Simțea că îşi pierde reperele şi toate visele şi realizările mărețe la care visa puteau să dispară din cauza capriciilor sorții, pe care nu le putea controla.

Înainte de a aluneca într-un somn fără vise, pe retină îi apăru o imagine a lui Maahes, cu mersul lui săltat care o făcea mereu să râdă.

CAPITOLUL XVI

— Să ne uităm la rezultate, spuse Cherry, adresându-se studenților ei, după ce comandaseră băutură şi mâncare la terasa restaurantului din apropierea Universității Toronto.

Ospătarul scană cipurile de pe dosul palmelor şi numai şapte dintre ei îşi epuizaseră rația zilnică.

— Adu-ne mai multe pahare goale, ceru Cherry. Vom împărți între noi.

Era sfârşit de noiembrie şi vremea răcoroasă îi stimulase latura rebelă, aşa că mutase clasa afară, unde voia să verifice rezultatele excursiei pe teren. Alăturaseră cinci mese, să încapă toți cei douăzeci şi cinci, iar Cherry se aşează la unul din capete. Copiile raportului erau deja deschise pe iPad-uri şi dispozitivele portabile.

— Mulțumesc din nou că ați participat la excursia mea anuală prin bălți de noroi, râuri şi râulețe, spuse.

Râseră cu toții şi ridicară paharele.

— După cum ați observat, apa încă nu ne-a pedepsit. Sunt convinsă că intențiile bune au contribuit la siguranța noastră.

Declarația provocă mai multe râsete. Zâmbi şi ea, bucuroasă că îndoiala ei inițială despre posibilele schimbări moleculare în lacurile şi

râurile din Ontario nu se adeverise. Se părea că un câmp invizibil de energie proteja ţara, o excepţie de la problemele menţionate zilnic de reporteri din toată lumea. Pe baza descoperirilor de anul trecut, Cherry nu se aşteptase la vreo îmbunătăţire a calităţii apei pe care o testase. Îi era greu să constate lenta, dar incontestabila degradare a mediului natural, iar durerea iscată de acest sentiment de neputinţă o măcina din interior. Totuşi, folosise această agonie pentru a găsi forţa de a educa generaţiile viitoare. Viitorii ecologi aveau şanse mai mari să trateze mai serios lucrurile, dacă erau expuşi din timp realităţii degradării moleculare prin care trecea apa.

— Să auzim rezultatele mostrelor din lacul Ontario, spuse Cherry.

Un tip cu păr roşu, cu pistrui ce-i acopereau obrajii supţi, vorbi primul, bâlbâindu-se.

— A-a-ceste mo-mo-mostre nu au venit în contact cu niciunul dintre noi, aşa că nu ar tre-tre-trebui să fi cauzat nicio schimbare st-st-structurală. Comparând cu anul trecut, str-str-structura mo-mo-moleculară este destul de si-si-similară. În te-te-termeni de compozi-zi-ziţie chimică, si-si-situaţia e de ra-ra-rahat.

Privi împrejurul mesei, să vadă dacă altcineva dorea să continue, dar nu se oferi nimeni.

— Co-co-concentraţia de metale grele s-a dublat. O scurtă invest-est-estigaţie în lungul

pri-pri-principalelor râuri tributare nu a arătat vreo schimbare a te-te-terenului; s-s-sunt zone tampon înt-t-re a-a-ceste regiuni şi peninsule urbane şi nu e-e-este nicio prezență indus-s-strială.

— Aşadar, nu există nicio explicație logică? întrebă Cherry. Sorbi cu nonşalanță dintr-un pahar cu suc de portocale.

De data aceasta, Zanice, fata cu capul ras, interveni:

— Vă pot spune presupunerea mea despre această drastică creştere de anul trecut.

— Spune, o încurajă Cherry.

— Cred că ceea ce a afectat Ontario e rezultanta absorției de metale grele din depunerile de pe fundul lacului, făcând foarte dificilă şi uneori chiar imposibilă purificarea apei pentru consumul uman. Municipalitatea din Toronto este singura entitate oficială care poate confirma ipoteza, dar mă îndoiesc că o va face. Nu dă bine la moralul cetățenilor, adăugă cu o notă de sarcasm.

— Sunt şi alte opțiuni? întrebă Cherry. Şedea rezemată de spătar şi cu picioarele încrucişate pe scaunul de plastic, iar apusul de soare îi crea pe tricoul roşu şi pe pielea de alabastru nuanțe incandescente.

Opanah, tânărul cu piele de culoarea mahonului, interveni în discuție:

— Cred că o mai mare concentrație a metalelor grele e un proces natural pe care noi nu ştim cum să-l interpretăm. Şi pentru că susțin punctul de vedere despre conceptul de conspirație a apei, m-aş fi aşteptat la o reacție mai dură în Ontario.

— De ce? întrebă o altă studentă, o chinezoaică al cărei nume Cherry nu şi-l putea aminti. Nu crezi că inclusiv atitudinea noastră n-a avut un efect pozitiv asupra comportamentului blând al apei?

— Nu, nu cred. Companiile cu sediul în Ontario sunt răspândite peste tot în lume. Să nu-mi spui că niciuna nu încalcă regulile protecției mediului înconjurător pentru a genera profit. Dacă afectează pământul, pedeapsa, după părerea mea, nu se aplică doar local, ci şi în țările de origine ale acestor firme, concluzionă Opanah. Zâmbi larg, arătându-şi dinții deformați.

— Cu alte cuvinte, nu aveți nicio explicație de ce apa din Ontario este deocamdată inofensivă, stabili Cherry.

— Corect. Exploatările nisipurilor petrolifere din Alberta au reprezentat, timp de decenii, petele negre pe reputația mediului înconjurător al Canadei. Au epuizat imense resurse subterane de apă, contaminând solul cu cianură şi stricând complet pământul fertil. Să nu mai spunem faptul că nu s-a avut nicio considerație

față de drepturile populațiilor indigene. Nu e suficient de cuprinzătoare această listă pentru a forța atitudinea instabilă a apei? întrebă Opanah, răutăcios.

Lui Cherry îi plăcea stilul combativ al lui Opanah, chiar şi atunci când, uneori, devenea un pic prea agresiv pentru gustul ei.

— Ți-am înțeles punctul de vedere, fu ea de acord. Indiferent de unde te uiți, stricăciunile au niveluri diferite de impact, în mod conştient sau nu. Şi suntem cu toții de acord că asta trebuie să se schimbe, începând cu fiecare dintre noi. Am vorbit la curs despre comportamentul uman: nu e un buton pe care să-l putem, pur şi simplu, pomi sau opri, conştienți sau inconştienți. Este o bătălie care va dura ani întregi. Profesorul din ea dorise mereu să-şi prezinte conceptele ce depăşeau granița limnologiei, să îi ajute să ajungă mai repede la maturizarea mentală.

— Să continuăm cu revizuirea rezultatelor.

Tipul cu pistrui reluă lectura:

— A fost-t-t de-de-dezamăgitor a-a-anul acesta să descopăr o reducere dramatică a cu-cu-culturii de micro-or-ganisme şi alge în lacul Ont-t-tario. Am vizitat ac-ac-ace-leaşi locații pentru a asigura continuitate. Când vorbea repede, se vedea că făcea eforturi să-şi mențină vocea constantă. A-a-aceleaşi descoperiri sunt la fel ca în amonte de Humber River, cu rezultate

neaşteptate pentru f-f-fauna de la marginea a-a-apei.

— Detalii? întrebă Cherry, încă relaxată, cu ochii închişi.

— M-m-malurile sunt pustii. E ca şi c-c-cum plantele ar fi simțit sch-sch-schimbările structurale ale a-a-apei şi nu au vrut să o a-a-atingă. Mai degrabă au murit, spuse pistruiatul, aproape şoptind ultimele cuvinte de parcă i-ar fi fost frică să nu fie luat în râs.

Nu comentă nimeni. Erau mult prea preocupați să se joace cu cei câțiva stropi de apă rămaşi pe fundul paharului.

— Consider ca fiind o reacție de apărare normală, ceva ce se găseşte în natură, spuse profesoara, împărtăşindu-le părerea ei. Cu toate astea, nu aş elimina nici legătura mai probabilă dintre degradarea calității apei şi comportamentul plantelor. Altceva?

Zanice, care analizase mostrele colectate din cel mai înalt punct din amonte, reveni:

— Există o caracteristică specifică ce ne deranjează şi nu ştim cum s-o interpretăm: gradul de vâscozitate este cu mult mai mare decât în mod normal. Este o creştere de 100% față de anul trecut. Dacă va continua aşa, preconizez o schimbare vizibilă a fluidității apei în mai puțin de doi ani.

Fata sorbi zgomotos din pahar şi se uită împrejur.

— Spui că apa va ajunge în curând la vâscozitatea melasei? întrebă unul din colegii ei.

— E posibil, răspunse Zanice. Poate e o altă formă luată de această tulburare a apei. Trebuie să verificăm rapoarte similare publicate online.

Cherry se îndreptă în scaun, interesată de această neaşteptată evoluție.

***

Îşi lăsă studenții să plece şi mai lâncezi o vreme în scaun, privind neatentă la paharul gol. Îşi aminti poveştile părinților ei despre băutele organizate săptămânal cu prietenii. Pe atunci nu erau niciun fel de restricții legate de tipul de alcool consumat şi apa cu gheață era oferită ca un gest de curtoazie. Pe vremea aceea, apa de la robinet era considerată un produs facil de obținut, un articol invizibil, care nu putea concura împotriva unui Chardonais francez, a unei beri extravagante din Suedia sau a altui tip de alcool tare, importat din cele mai îndepărtate țări ale lumii.

În 2055, apa era deja neprețuită. Observând evenimentele care se desfăşurau peste tot, realiză că era doar o chestiune de timp până când omenirea avea să se stingă în urma unor războaie crunte pentru resurse.

Hotărî ca plimbarea de o oră până la ea acasă o va ajuta să-şi limpezească mintea. Îşi luă

rucsacul şi plecă. Traversă Yonge Street spre estul oraşului, mergând în zig-zag de pe o parte pe alta a străzilor scurte ascunse de nenumărate clădiri de locuințe şi birouri, până ajunse la viaductul Prince Edward, care lega strada Bloor de bulevardul Danforth. Făcu o pauză la mijlocul podului, uitându-se în jos la Don River Valley, printre cablurile groase de metal, instalate special să-i oprească pe cei cu porniri sinucigaşe să-şi pună capăt zilelor.

Panorama, impresionantă din ambele direcții, dar în mod special dinspre sud, datorită remarcabilului vârf al CN Tower, îi dăduse mereu senzația de satisfacție că locuia într-un oraş cosmopolit care prețuia mediul înconjurător. Starea precară în care se găsea Don River Valley, acum umbra a ceea ce fusese o pădure luxuriantă, tăiată de ape tumultuoase şi sinuoase, îi provoca însă o disperare bolnavă. Nu avea încredere că solul sfărâmicios va putea reține din nou suficientă umiditate ca viața să renască încă o dată acolo unde pădurea era muribundă şi se retrăgea constant de lângă râul transformat din ce în ce mai mult într-un pârâiaş.

Îşi scoase telefonul, să imortalizeze peisajul, aşa cum făcea în fiecare an, pentru a compara pozele, şi apoi îşi continuă drumul.

Un tunet răzbătu peste gălăgia oraşului. Lumina soarelui, chiar dacă estompată, nu

indica vreo furtună sau ploaie, ceea ce ar fi fost foarte neobişnuit pentru toamna târzie. Aruncă o privire spre sud, în direcţia lacului Ontario, care se găsea la numai câţiva kilometri distanţă. O turbulenţă atmosferică ivită parcă din senin se transformă într-o coloană de apă verticală, un amestec de furie care se prezenta în nuanţe de negru, o emanaţie a morţii ce se învolbura ameninţător către centru. Părea că turnurile de sticlă, minuscule şi fragile, se vor răsturna ca piesele Jenga dintr-un joc pentru copii. Un avion de dimensiuni mici nu mai putu evita prăpădul şi se prăbuşi înainte de a fi absorbit de combinaţia feroce de vânt şi apă. Coloana ameninţătoare oscilă de la stânga la dreapta, câştigă viteză şi muşcă cu violenţă coada avionului.

Cherry nu putea să îşi desprindă privirea de la tabloul acela îngrozitor. Panica o cuprinsese instantaneu şi se grăbi să oprească un taxi liber, care să o ducă acasă în câteva minute. Înainte să sară în maşină, mai aruncă o privire spre sud, să vadă dacă avea timp să ajungă acasă înainte ca tornada s-o prindă din urmă, dar, spre stupoarea ei, nu se mai vedea nimic, decât albastrul cerului.

Se întrebă dacă totul fusese doar în imaginaţia ei, încă un episod în care visase cu ochii deschişi, lucru care se petrecea din ce în ce mai des. Tot ce voia era să ajungă acasă,

înfricoşată că faptele teribile la care masca lui Hayyin fusese martoră în Africa, începuseră să se infiltreze în psihicul ei, copleşindu-i gândirea raţională.

— Toată durerea şi nedreptatea trăite de mască s-au infiltrat în mine. N-am cum să supravieţuiesc unui astfel de chin, murmură, scanând dosul palmei să achite călătoria înainte de a coborî din taxi, în faţa casei. Ajunsă înăuntru, se repezi direct în bucătărie.

— Dacă ar fi fost un vis, reflectă ea, aş fi avut apă din belşug. Îşi puse mâna sub senzorul ataşat de robinet şi, în loc să scape o înjurătură, cum ar fi făcut de obicei, zâmbi când văzu mesajul. O jumătate de pahar de apă îi rămăsese din raţia zilnică, dar, mai important, se convinsese că încă era angrenată în realitate.

Relaxată, accesă ştirile. Programul de ştiri al CBC confirmă fenomenul natural bizar care durase două minute, înainte să dispară la fel de enigmatic precum apăruse.

— Aşteptăm confirmarea despre numărul de pasageri afla ţi în avion şi identitatea lor. Ar trebui să primim informaţii în orice clipă, anunţă prezentatorul. Nu sunt victime sau stricăciuni în centrul Toronto şi nici un alt avion de pe aeroportul Billy Bishop nu a fost afectat.

Cherry se lăsă să cadă pe canapea, încremenită în faţa ecranului televizorului.

— Îl avem pe Larry Husband, de la Enviroment Canada. Mulțumesc pentru că ați răspuns apelului nostru într-un timp atât de scurt, domnule Husband.

Omul dădu din cap şi aşteptă tăcut întrebările pe care i le pregătise prezentatorul.

— Cum puteți explica acest fenomen? Ați mai văzut aşa ceva înainte? întrebă, cu un aer mult prea dramatic, reporterul.

— Hmm. Un fenomen asemănător, da, dar foarte rar în Ontario. Este văzut în principal în vestul mijlociu al Americii. Neobişnuită este apariția aproape bruscă, la fel şi dispariția lui. O tornadă de această magnitudine are nevoie de condiții meteorologice speciale şi destul spațiu să acumuleze viteză şi forță. Niciuna din aceste condiții, nu au fost prezente astăzi, aşa că...

— Mulțumesc, domnule Husband. Scuze pentru întrerupere, dar tocmai am primit lista celor care au pierit la prăbuşire.

Numele a şase persoane se înşirară pe ecran.

— Putem confirma acum că toți cei la bord mergeau la o conferință anuală despre gaze şi petrol de la Metro Toronto Convention Center. Au fost directori executivi ale câtorva companii importante, care zburau din New York pentru weekend.

Cherry opri sunetul. În minte îi apăru un gând înfricoşător, care nu îi dădea pace: petrolul şi gazele erau cei mai importanți factori în

poluarea mondială – era o coincidență sau o răzbunare?

„Conspirația apei... conspirația apei... conspirația apei...” repetă ca pe o mantră, dorind să calmeze forța teribilă, de neoprit, a naturii.

Reporterul schimbă subiectul şi ea porni iar sonorul.

— Noiembrie 26, 2055, va rămâne în istorie ca ziua în care cel mai mare număr de directori executivi şi-au pierdut viața. Maahes Mazandir, CEO la Viva Water Inc., a treia cea mai mare companie de îmbuteliat apă din lume, a decedat în timpul unei călătorii de afaceri în Egipt. Surse din interiorul firmei au confirmat ştirea. Probleme de sănătate au fost menționate ca fiind cauza decesului, dar nu s-au oferit alte detalii.

— Oh, Dumnezeule!

Fără ezitare, Cherry apucă telefonul şi formă numărul Ilandei. Intră căsuța vocală şi realiză că, probabil, doctorița era copleşită de astfel de telefoane.

— Ilanda, sunt eu, Cherry. Tocmai am auzit de Maahes. Îmi pare tare rău. Nu ştia ce altceva să spună, aşa că repetă mesajul clasic. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbeşti! Şi închise.

Instinctul îi spunea că turbulențele pe care le văzuse aveau în spate o inteligență internă,

răzbunătoare şi înspăimântătoare. Apa se transformase într-o unealtă a morţii, neobosită.

— Încă două avioane s-au prăbuşit în Arabia Saudită şi în China, spuse reporterul. Fenomene atmosferice similare cu cel din Toronto s-au manifestat la o altitudine de zece mii de metri. Căpitanii au avut timp doar să raporteze pericolul iminent, după care comunicaţia s-a întrerupt. Nu ne aşteptăm ca lista pasagerilor să fie făcută publică, dar liniile aeriene au promis să verifice dacă la bord se aflau persoane importante.

— Hai să vedem cine ajunge primul la o concluzie, zise Cherry cu voce tare. Dădu sonorul mai încet. Siri, identifică proiectele cu impact ecologic al firmelor conduse de cei care au murit astăzi. Ai numele lor pe transmisia Online.

— Verific acum, o asigură vocea inteligenţei artificiale din China.

Avionul lovit deasupra Arabiei Saudite eşuase în ocean şi o misiune de salvare era pregătită să plece la faţa locului.

— Sunt patru înregistrări recente pentru Banaris Geological, Dinaris Prospecting, Fabianer şi Potomac Investements. Primele două sunt implicate în exploatări de petrol şi gaze cu platforme oceanice. Scurgeri serioase s-au raportat în august 2055. Incidente similare s-au întâmplat şi înainte, în 2037, 2041, 2042...

— Bine, bine, o întrerupse. Ce e cu celelalte două?

— Ei sunt proprietari de conducte de petrol. Cele mai multe trec pe pământul naţiunilor indigene. Scurgerile au contaminat habitatul natural în Dakota de Nord şi Sud, iar companiile au muşamalizat totul, cu ajutor guvernamental.

— E cea de acum doi ani?

— Confirmat. Nu s-a făcut mai nimic să se curețe zona poluată.

— Asta explică prăbuşirea avionului, spuse Cherry.

— Nu înțeleg comanda, replică Siri netulburată.

— Nu contează. Mulțumesc, Siri.

Sunetul strident al telefonului o sperie. Era un număr necunoscut şi nu avea opțiunea de realitate augmentată activată, dar răspunse oricum.

— Bună, Cherry, sunt Romana, spuse o voce răguşită.

— Romana, ce surpriză neaşteptată! Eşti bine? Nu ți-am recunoscut vocea.

— Am o răceală urâtă. Condițiile de aici nu sunt prea bune, explică preşedinta *APT.* Sunteți toți în siguranță?

— Oh, da. Am fost îngrijorați pentru tine. Nebunia din lume a atins un nou nivel. Ai auzit despre incidentul cu avionul din Toronto?

Cherry auzi drept răspuns numai pârâituri şi zgomote de fond.

— Romana! Romana!

— Scuze. Nu e o conexiune foarte bună. Guvernul blochează majoritatea traficului telefonic. Ce ai întrebat?

— Despre tornada neobişnuită care a apărut în Toronto în această după amiază, când s-a prăbuşit un avion. Câțiva directori de corporații de petrol şi gaze au murit.

— Oh, Doamne! Nu, n-am ştiut.

— Romana, asta nu e o coincidentă. Toate aceste companii sunt mari poluatori. Apa i-a omorât.

Cherry se ridică, surescitată şi încântată că-şi putea împărtăşi cuiva teoria.

— Şi au mai fost incidente similare tot azi.

— Nu ştiu ce să spun, Cherry. Aici, armata şi mercenarii angajați de Mosamoni şi Narankama se tatonează reciproc, dar sunt zvonuri că ofensiva armatei este iminentă.

Urmă o pauză, apoi câteva accese de tuse şi strănuturi.

— Romana, au avut loc negocieri? Sunt Mosamoni şi Narankam de acord să păstreze nealterat izvorul de apă primară? încăpățânarea lor îi va distruge şi poate începe un război.

După ce citise mai multe despre sensibilitatea politică din acea regiune şi implicațiile țărilor aflate sub puterea Statelor Unite, Cherry realiză

cât de fragil era echilibrul care separa pacea de război.

— Ne-am întâlnit cu oficiali guvernamentali şi ne-au asigurat că izvorul nu va fi atins. Nu se vor lăsa convinşi de presiunea Statelor Unite.

Cherry zâmbi.

— Sunt veşti bune, nu?

— Încă nu, Cherry. Sprijinul oferit de China, Rusia, Japonia şi cele mai multe ţări asiatice e încă neoficial. Documentele sunt doar în curs de elaborare. Doar un front comun va bloca şantajul americanilor, asta e acum principala preocupare.

— Cât de curând vor fi semnate?

— Într-o săptămână, poate două. E şi multă birocraţie la mijloc. Parlamentul fiecărei ţări trebuie să se întrunească în spatele uşilor închise, ca să dezbată şi să aprobe actul.

Cherry rămase tăcută, gândindu-se la ce altceva putea face.

— Cherry, mai eşti acolo?

— Da, sunt aici. Când te întorci?

Din nou, pârâituri şi vocea Romanei se întrerupse.

— Nu înainte ca aceste contracte să fie definitivate. Numai atunci America se va retrage, cred.

— Romana, te-ai gândit să prezinţi o rezoluţie în faţa Naţiunilor Unite?

Merse în jurul canapelei, frustrată de cât de greu se mişcau factorii decizionali, chiar dacă începuseră să apară dovezi despre reacția violentă a apei în fața nedreptăților.

— Eşti preşedinta Națiunilor Unite – Apa. Te vor asculta, insistă Cherry.

Răspunsul Romanei abia se auzea şi limnologul dădu sonorul la maximum.

— Sunt de acord. Şi eu m-am gândit în ultima vreme că asta ar fi o altă soluție. Îmi voi ruga colegii să lucreze la un document. Cherry, te rog să-i trimiți asistentului meu orice idei ai. Trebuie să plec acum. Ai grijă, spuse Pilb şi conexiunea se întrerupse.

— Există speranță, spuse Cherry, sperând că preşedinta *APT* o mai putea auzi.

Se grăbi în biroul ei, deschise laptop-ul şi începu să tasteze cu înfrigurare clauzele unei rezoluții pentru Națiunile Unite.

Guvernele vor fi de acord cu următoarele:

— Să înceteze, cu efect imediat, toate operațiunile de forare petrol şi gaze, efectuate de companiile naționale şi internaționale;

— Să înceteze, cu efect imediat, toate operațiunile de minerit în zonele care au fost odată declarate zone naturale protejate sau în apropiata vecinătate a acestor zone;

— Să înceteze, cu efect imediat, operațiunile manufacturiere care, intenționat sau nu,

deversează reziduuri chimice în râuri, lacuri sau în regiunile de coastă;

— Să înceteze, cu efect imediat, orice recoltare a apei din surse subterane sau de suprafață. Toate exploatările existente să fie monitorizate de echipe internaționale şi să se implementeze o cotă-parte de exploatare;

— Restricțiile de mai sus vor fi menținute pe timp nedefinit.

Ce altceva... ce altceva? se întrebă, conştientă de impactul unor asemenea solicitări, în special pentru țările dezvoltate. Toată lumea se va plânge, aşa că le trebuia ceva în schimb. Nimic nu-i va ține potoliți şi mulțumiți, în afară de bani, aşa că hai să le dăm bani.

Adăugă un alt rând: Pierderea profitului va fi determinată pentru fiecare companie în parte, în funcție de dimensiunea acesteia. Compensația monetară va fi furnizată pentru trecerea la industrii complementare şi sustenabile. Tranzacțiile de schimb în natură vor avea prioritate.

— Poate le va plăcea să se întoarcă la elementele de bază, gândi amuzată.

Cherry citi încă o dată toate punctele.

— Nu-i rău. Avocații pot să adauge oricât de multă vorbărie legală vor, dar înțelesul trebuie să rămână.

Îşi miji ochii, gândindu-se din greu ce altceva ar mai fi fost necesar pentru ca discuțiile să

pornească de la un nivel atât de înalt. Renunță după câteva momente. E-mail-ul pentru asistentul Romanei Pilb era gata. Îl expedie şi apoi merse la bucătărie să-şi pregătească cina.

CAPITOLUL XVII

— Kahuna este pregătit, se adresă Nanette Ilandei, care şedea alături de Marinka, pe o canapea din biroul ei, dându-i asigurări fiicei vindecătorului că operaţia va fi un succes.

— Doctorul Roppocone este un excelent oftalmolog şi egalul meu ca chirurg. Nu asta-i partea care mă îngrijorează, spuse Ilanda, atingând cu blândeţe mâna celeilalte femei. Pielea ei era fină şi caldă. Pentru o secundă, îşi pierdu şirul gândurilor, dezorientată de ochii verzi, adânci, ai hawaienei, de culoarea unei cenote mexicane.

În timpul în care Kahuna îi fusese pacient, Ilanda ajunsese s-o placă pe Marinka, pe fraţii şi surorile ei şi chiar întreaga lor comunitate insulară. Vorba blândă, înţelegerea profundă a mediului înconjurător şi o puternică bază spirituală, o impresionaseră mai mult decât ar fi dorit să admită.

— Cristalul de agată pe care l-am cumpărat pentru tatăl tău are cea mai înaltă puritate posibilă. E tăiat fără cusur şi i se va potrivi ca o mănuşă.

— Mulţumesc pentru tot ce faci pentru el şi pentru că îmi dai voie să stau cu el. Din ochii Marinkăi picurară lacrimi care se prelinseră pe faţa ei ciocolatie, dar le şterse imediat. Nu poate

pleca încă dintre noi. Nu sunt pregătită să-i iau locul. Trebuie să-l aduci înapoi.

Îşi manifestă nervozitatea şi îşi trase cu un gest brusc părul lung, aducându-l în faţă peste umărul drept, unde continuă să-l mângâie încet.

Ilanda nu mai găsi cuvinte de încurajare. Nu avea idee cum va reacţiona Kahuna când apa structurată ce i se strecura acum în vene prin perfuzie avea să fie eliminată treptat.

— Cere întregii comunităţi să se roage pentru el. Este puternic şi spiritul îi va continua lupta.

Ilandei nu-i veni să creadă că tocmai făcuse o astfel de afirmaţie. De parcă ar fi trecut la un alt grad de spiritualitate, fără să-şi fi dat seama când se întâmplase transformarea.

— Poţi urmări pe monitor, dacă doreşti, spuse înainte să plece.

— Doctorul Roppocone te aşteaptă, confirmă Nanette când o văzu pe Ilanda venind pe coridor spre sala de operaţii.

Ilanda se alătură oftalmologului în camera învecinată cu cea unde Kahuna era pregătit pentru inserţia cristalului.

— Scuze pentru întârziere. A trebuit să o liniştesc pe fiica lui.

— Sper că n-ai făcut promisiuni inutile, replică bărbatul pe un ton sobru.

Statura lui îi amintea de Maahes. O parte a gurii îi zvâcnea într-un tic nervos când rostea

anumite cuvinte, dar îi lipsea în totalitate simțul umorului pe care-l avusese Maahes.

— I-am spus ce ştim amândoi: recuperarea şi reacția organismului sunt foarte importante acum.

— Asta-i bine. Nu vreau să fiu martorul unor isterii fără rost, dacă rezultatul nu e unul fericit, răspunse oftalmologul, mulțumit că fusese degrevat de responsabilitate. În cazul în care cristalul nu va vibra conform aşteptărilor sau dacă informațiile din structura apei sunt cumva viciate şi nu se difuzează corespunzător, atunci nu mai e nimic de făcut.

— Da, i-am explicat asta în mod foarte clar.

— Hai să nu mai pierdem timpul. Am încărcat în computer coordonatele sale faciale. Cristalul a fost curățat.

— Sper să avem succes, spuse Ilanda şi privi cum doctorul Roppocone apasă „Enter” pe marcajele digitale afişate pe geamul gros care îi separa de sala de operație.

Aproape imediat, brațul robotic poziționat deasupra capului lui Kahuna se întoarse uşor spre dreapta şi apucă unul din cele două cristale micuțe din tava de sticlă. Când se apropie de ochiul drept al pacientului, o tijă subțire îi ridică pleoapa. Cu o mişcare lină, plasă cristalul în pupila lui Kahuna. Câteva picături de lichid se prelinseră dintr-un tub ataşat la tija care ținea pleoapa.

— Unul s-a dus, spuse doctorul Roppocone fără să-şi ia privirile de pe monitor. Semnele vitale sunt bune. Nu mai durează mult.

Ilanda nu răspunse, era prea tensionată şi nu era dispusă să eşueze de la prima încercare.

— Cât durează până putem distinge vibraţia cristalului? întrebă oftalmologul.

Ilanda vru să-i adreseze o înjurătură, măcar pentru a elibera puţin din presiunea pe care o simţea.

— Cel puţin o oră, dar e posibil să dureze mai mult, răspunse ea cât de serios putu.

Doctorul Roppocone nu îi observă tenta de sarcasm din voce şi ea rămase concentrată la paşii de încheiere ai intervenţiei. El atinse cheia „activare nanoboţi”, pe ecranul de sticlă, şi numai după aceea se întoarse spre Ilanda, cu un rânjet de satisfacţie lăţit pe toată faţa.

— Acum nu mai e cale de întoarcere. Gândăceii ăştia micuţi vor marca drumul spre glanda pineală, este ceva permanent. Un stimul cât de mic care atinge cristalele va interacţiona aproape imediat şi cu glanda.

Ilanda se uită la Kahuna de parcă s-ar fi aşteptat să-şi deschidă ochii, să-şi mişte braţele şi să se ridice de pe masa imaculată, să danseze prin sală sub privirile protectoare şi încărcate de dragoste ale strămoşilor lui.

— Am numit-o cale permanentă, dar numai până ce dezvoltăm o nouă rută de codificate

capabilă să redirecționeze fluxul informațional şi la alte zone ale creierului, pentru diferite tipuri de proceduri, clarifică ea.

— Da, desigur, fu doctorul de acord. Programatorul a făcut o treabă bună; este un artist.

Ilandei îi plăcu lauda şi-i întoarse rânjetul.

— Am înțeles corect că fiica lui este următoarea pe listă pentru un implant similar?

Neurochirurgul dădu din cap, apoi răspunse:

— Cam peste o săptămână, poate două. Mai întâi vreau să văd reacția lui Kahuna. Un răspuns pozitiv va fi, desigur, un factor determinant pentru ea. Cunoştințele tatălui vor fi transferate fiicei după ce vor fi decodificate de cristal.

— Eşti optimistă.

Doctorul Roppocone arăta de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar se răzgândi.

— Îți voi trimite zilnic informații despre starea lui, îl asigură Ilanda. Mulțumesc din nou.

— Nicio problemă, spuse şi părăsi încăperea.

Misiunea lui pe ziua aceea la centrul de cercetare se încheiase.

Hipnotizată de parcursul fluorescent al nanoboților în interiorul creierului lui Kahuna, femeia nu era în stare să se mişte.

— Kahuna, te rog, nu pleca la strămoşii tăi. Mai ai aşa de multă treabă de făcut. Noi toți avem nevoie de tine. Te rog! murmură Ilanda.

Îşi adună gândurile înainte ca acestea să alunece într-un abis al disperării, atingându-le cu o tentă pozitivă. Pierderea neaşteptată a lui Maahes o afectase emoțional, golindu-i spiritul, şi se simțea incapabilă să se adune şi să meargă mai departe. Dorințele-i erau ascunse sub dărâmăturile sentimentelor şi a amintirilor fărâmițate, luându-i în râs încercările de a le readuce la viață.

Validarea testamentului lui Maahes fusese mai uşor decât se aşteptase şi numai după ce primise efectele personale de la Ambasada Canadei lăsase să-i curgă lacrimile, descătuşându-şi emoțiile pe care le ținuse în frâu.

Nu dorea ca moartea lui Kahuna să urmeze aşa de repede şi să-i prelungească o stare de agonie care deja îi secase rezervele emoționale.

Ilanda auzi uşa din spatele ei deschizându-se.

— Scuze pentru întrerupere, spuse Nanette. Te aşteaptă Marinka. Este îngrijorată. Vrea să audă direct de la tine că inserția implantului a reuşit.

Fără să-şi întoarcă privirea, Ilanda răspunse:

— Vin acum. Totul este în regulă. Totul este bine.

O urmă pe tânără afară din încăpere.

***

Invitația primită prin e-mail, de a participa la sesiunea ONU privind propunerea rezoluției pentru interzicerea oricărei forme de exploatare, forare şi prelucrare cu impact ecologic devastator, sosise doar cu câteva ore înainte ca Romana Pilb s-o sune pe Cherry, anunțând-o că se întorsese la New York în siguranță.

— Îți voi spune poveşti de necrezut, zise ea. Treci pe la mine şi-ți promit că după ce va fi prezentată rezoluția, fie că va trece sau nu, vom petrece un timp bun împreună.

— Ok, voi veni, o asigură Cherry. Ai vreo idee cum ar putea reacționa țările cele mai afectate?

— Habar n-am. Sunt multe nemulțumiri, aşa cum ai prevăzut, dar e normal pentru orice rezoluție publică a Națiunilor Unite. De data asta, ceea ce propunem noi îi afectează pe toți, în egală măsură. Trebuie să ne supunem aceloraşi reguli.

Cherry chicoti. Se gândea cu plăcere la umilințele pe care vecinii de la sud aveau să le îndure.

Se afla într-unul dintre balcoanele din partea dreaptă a sălii de consiliu, alături de alți invitați. Respira aerul holului enorm, care fusese martor la atâtea decizii istorice. Unele mai mult politice, ducând mai degrabă la dezacorduri decât la înțelegeri. Cherry se simțea de parcă şedea într-o capsulă a timpului. Fotografiile aliniate pe pereți, până la uşa principală a sălii de consiliu,

arătau că din punct de vedere al mobilierului, nu se schimbase mai nimic. Cea mai vizibilă modificare pe care o remarcă era un nou tip de podea, o suprafață cu energie cinetică menită să absoarbă impactul paşilor, folosită şi pentru iluminarea încăperii. În plus, înlocuiseră logo-ul strălucitor al Națiunilor Unite cu un ecran imens, dispus în fața sălii, pe care se derulau discursurile în traducere simultană; serviciul de traducător fusese preluat de inteligența artificială.

Cherry scoase din geantă o punguță cu covrigei – o mică atenție oferită tuturor musafirilor. O deschise şi începu să îi ronțăie, unul câte unul, de parcă se pregătea să vadă un film.

Preşedintele Națiunilor Unite, originar din India, se apropie de microfon. Murmură ceva de câteva ori, apoi vorbi:

— Vă rog, ocupați-vă locurile. Începem imediat.

Cei care stăteau în picioare se foiau printre rânduri, iar Cherry se aştepta ca şedința să se prelungească până seara târziu, întreruptă de multe pauze.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, începu preşedintele ONU. Vă mulțumesc că sunteți prezenți la o şedință atât de importantă. Înseamnă că numele meu încă are un dram de influență asupra dumneavoastră.

Remarca sa ridică un val de râsete. Cherry nu-l întâlnise niciodată în persoană pe preşedinte, dar era familiarizată cu aspectul lui fragil şi vocea baritonală.

Întâlnirea era transmisă în direct, un eveniment egalat ca importanță doar de eventualul anunț al unei neaşteptate interacțiuni cu o entitate extraterestră. Cherry surâse la acest gând. Ştia că o astfel de dezvăluire ar fi trebuit să aibă loc cu zeci de ani în urmă, chiar în timpul copilăriei ei, indiferent cât de avansată ar fi fost civilizația respectivă. Exista deja un limbaj comun, se putea construi un pod care să unească cele două universuri. Mintea ei forma deja o comparație cu unicitatea apei. Ce fel de vocabular era nevoie pentru a umple decalajul evoluției dintre noi şi apă? îşi mută atenția înapoi la discurs.

— Cum v-am obişnuit, o să fiu direct, nu e timp de subtilități sau corectitudine politică. Acum, mai mult ca oricând, este vremea să risipim ignoranța pe care am îmbrățişat-o cu toții ca pe o scuză uşoară şi să negăm realitatea degradării noastre sociale, ecologice şi spirituale. Doamna Romana Pilb, preşedintele Națiunilor Unite – Apa, mi-a trimis o rezoluție neobişnuită pe care să o prezint la adunarea de astăzi. Sorbi încet dintr-un mic pahar, înainte de a continua. Dacă gravitatea întâmplărilor neprevăzute, de luna trecută, nu v-a convins pe

voi şi guvernele voastre despre situaţia disperată în care ne aflăm, nu ştiu cine şi ce altceva ar mai putea să o facă. O las pe doamna Pilb să vâre frica mai tare în cei care nu cred că alegerile noastre au activat acţiunile incredibile ale apei, spuse preşedintele şi mută microfonul.

Câţiva participanţi chicotiră, dar apoi tăcură imediat. Cherry era, de asemenea, pregătită să audă prezentarea gravă a prietenei ei.

— O să adopt aceeaşi atitudine ca domnul preşedinte. N-am să vă spun poveşti care să vă înmoaie deciziile, care probabil sunt deja luate, spuse pe un ton aspru. M-am întors recent din Mongolia, după săptămâni petrecute umăr la umăr cu activiştii ecologici de peste tot din lume. Determinarea noastră a convins guvernul să se opună corporaţiilor susţinute de Statele Unite, care voiau să exploateze un izvor de apă primară. Noi – eu şi toţi cei implicaţi în această mişcare – credem că anumite industrii şi multinaţionale, în general, nu înţeleg cauza pentru care apa se comportă atât de straniu. Încă mai neagă ceea ce s-a explicat prin dovezi ştiinţifice de netăgăduit: apa este vie. Apa s-a trezit şi e conştientă de întreaga ei istorie de abuzuri prin care a trecut din cauza noastră.

Făcu o pauză şi privi audienţa. Majoritatea chipurilor erau impasibile, ca la un joc de poker. Pe puţine chipuri se citea empatia.

— Nu are rost să enumăr din nou toate incidentele care ne-au zdruncinat viața de zi cu zi. Câte persoane trebuie să mai moară înainte de a aproba contramăsuri şi de a le pune în practică?

Câteva şuvițe de păr îi alunecară pe jumătate din față, iar ea le prinse şi le trase în spatele urechii drepte. Sângele înfierbântat îi înroşise obrajii, iar palmele ei largi erau încleştate de pupitru.

— Astăzi am primit confirmarea că Drumul Maritim al Mătăsii este impracticabil. Presupun că nu ştiați nimic, pentru că a fost ținută secretă informația. În Marea Roşie, gradul de vâscozitate al apei e comparabil cu cel al mierii. Vapoarele abia se mişcă, crescând rata arderii de combustibil şi timpul de sosire la destinație. În ultimele săptămâni, patru platforme de forare marine s-au scufundat în mod inexplicabil. Nimeni n-a putut fi salvat. E o coincidență? Sabotaj? Nu cred.

Cherry icni la auzul declarației. Descoperirile studenților ei în lacul Ontario se manifestaseră şi în alte părți ale globului.

— Avioane pline cu oameni cad din cer ca muştele. Pentru Dumnezeu, tot n-ați priceput? izbucni Romana Pilb, pe care n-o mai interesa eticheta sau păstrarea funcției. Apa provenită din procesul de desalinizare a suferit, de asemenea, modificări structurale radicale şi un

raport medical distribuit recent concluzionează că folosirea ei timp de o lună de zile a generat crampe la stomac şi vedere înceţoşată. Sarea este încă prezentă la nivel molecular, afectându-ne intern, ceea ce înseamnă că va dăuna şi culturilor noastre agricole. Vă implor să votaţi în favoarea acestei rezoluţii. Niciuna din clauze nu e în beneficiul vreunei ţări, ca în cazurile anterioare. Recomandăm o totală închidere a marilor poluatori, din toate industriile. Afacerile mici şi sustenabile vor avea loc să prospere. Nu mă înţelegeţi greşit: ţin cont de toate interesele umanităţii. Pământul va supravieţui mult timp după ce noi vom fi morţi. Mulţumesc.

În momentul în care se opri din vorbit majoritatea ambasadorilor explodară, furioşi. Se auzeau strigăte din toate colţurile.

— Acesta este ciclul natural al Pământului! Nu putem închide întreaga industrie! Care-i jocul tău?

Cherry nu mai suporta să urmărească lătratul haitei de câini diplomatici. Pământul avea să fie, în cele din urmă, secătuit de energie şi rasa umană avea să fie extirpată şi aruncată ca o măsea stricată. Se duse afară pe hol, să-şi limpezească mintea.

Nu observă când o femeie se apropie de ea.

— Savurezi spectacolul sau plângi după banii pe care i-ai plătit pe bilet? Benny Hertz, de la Institutul de Apă Primară, se prezentă, după o

scurtă pauză, şi-i întinse mâna. Ne-am întâlnit acum câțiva ani, la unul din workshop-urile organizate ale *APT.*

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc, se scuză limnologul.

— Nu-i nimic. A fost o întâlnire scurtă. Pielea lăsată de pe gât şi obrajii supți nu puteau ascunde faptul că se apropia de şaptezeci de ani, iar părul vopsit într-o nuanță nedefinită îi accentua aerul de bunică.

— Am întâlnit-o pe Romana Pilb în Mongolia. E tare! remarcă Benny, privind imaginile derulate pe ecranul RA, în care preşedintele restabilea ordinea în sală.

— Mi-a spus cât de aproape a fost să intre în bucluc de câteva ori, când trepăduşii guvernului au făcut raiduri în hotelul unde stătea ea şi în tabăra amplasată în apropierea proprietății lui Narankama. Eu am convins-o să plece. Nu mi-aş fi iertat dacă...

Lui Cherry îi apărură lacrimi în ochi.

Femeia în vârstă îi atinse brațul, s-o liniştească.

— Ne-am susținut una pe alta. După cum vezi – şi arătă spre sala de şedințe sunt indignați şi aprinşi pentru că rezoluția înaintată de Națiunile Unite – Apă e susținută de un acord semnat de țările asiatice.

— Da, a meritat să meargă acolo, să pună presiune pe guverne.

— Ce-i uimitor este faptul că aliații cei vechi ai Statelor Unite l-au semnat. Nu s-au lăsat şantajați.

Cherry zâmbi. Buzele ei uscate nu-i permiteau un surâs mai larg.

— Acum urmează China, anunță Benny.

Ambasadorul Chinei vorbea fără grabă.

— De peste cincizeci de ani, noi, cei din Republica Populară Chineză, am încercat să evităm responsabilitatea pe care o aveam în reducerea gradului de poluare. Capacitatea de producție sporită şi profiturile sănătoase au fost obiectivele noastre. Cetățenii noştri mor însă pe capete, la o rată nemaivăzută, iar tinerii nu mai iau în seamă stimulentele financiare oferite pentru a face copii. Nou-născuții nu mai sunt doriți într-o societate care nu poate furniza nici măcar elementele de bază ale vieții.

Sub ochii bărbatului înalt atârnau pungi întunecate. Cherry avu impresia că un tremurat convulsiv îi trecuse prin mâna dreaptă.

— Cred că ştiu ce a hotărât China, dar o vor urma oare SUA, Australia şi câteva țări din Europa? întrebă limno-logul cu voce tare.

— O vor face. Dacă vor continua pe această cale, va urma un embargo economic cu repercusiuni greu de prevăzut. Izolarea e o pedeapsă puternică. Nu ar fi prima oară pentru America, răspunse Benny.

— Au la dispoziție o noapte întreagă să se gândească, spuse Cherry.

O observă pe Romana furişându-se afară din sală.

— Benny, mi-a făcut plăcere să te revăd, trebuie să plec acum. Dacă totul merge bine, promit să te vizitez la Institut.

— Nu-i nimic. Totul va fi bine, adăugă pe un ton confidențial, surprinzând-o pe Cherry cu comportamentul ei.

***

— Te vei implica mai departe în negocierile privind compensațiile? o întrebă Cherry pe Romana, în timp ce savurau o ceaşcă mică de cafea, la o terasă din apropierea clădirii Națiunilor Unite.

Romana slăbise şi capul ei părea supradimensionat față de trupul subțire.

— Am preferat să nu mai iau parte. Asta-i pâinea şi untul firmelor de consultanță. Sunt înapoi cu voi, monitorizând reacția apei la primele noastre măsuri de a reduce poluarea şi activitățile de forare, răspunse ea.

Cherry simți că o iubeşte. Romana ar fi putut să-i fie o soră mai mare – mult mai mare – cineva pe care s-ar fi putut baza în momentele dificile.

— E mai sănătos să fii în afara mocirlei birocratice. Te seacă şi te ţine departe de acţiunea reală.

Preşedinta *APT* păstră tăcerea.

— La ce te gândeşti?

Romana îşi ridică ochii de pe degetele care împătureau un şerveţel de hârtie în diverse forme. *T*»

— Mă aştept ca reacţia măsurilor implementate să ne lovească într-o săptămână – mai puţin trafic peste ocean, mai puţine bunuri importate şi preţuri mai mari la producătorii locali.

— Va fi atât de simplu? Fără manifestări de protest? Fără distrugerea proprietăţii particulare şi publice? întrebă Cherry râzând, de parcă întrebase despre o posibilă încăierare la o petrecere studenţească.

Romana puse farfurioara peste şerveţel, ca să nu-l sufle vântul. Îşi masă încet tâmplele.

— Nu poate fi mai rău decât ce am văzut în Mongolia şi nu cred că protestele sunt marea noastră îngrijorare.

Cherry nu înţelese punctul de vedere al prietenei sale.

— Dar care ar fi?

— Cine au fost în trecut păpuşarii principali, generând majoritatea conflictelor politice şi economice între naţiuni?

Cherry se gândi un moment.

— Politicienii, spuse.

— Corect. Au stat în fața camerelor de filmat şi au părut curajoşi, morali, dedicați țărilor lor şi importanți, dar a doua zi s-au comportat contradictoriu față de cele declarate.

Un chelner se apropie de masa lor.

— Vă mai pot aduce şi altceva? întrebă.

— Încă o brioşă cu ciocolată, te rog, ceru Romana. Asta ne va mai permite încă o jumătate de oră să ne încălzim la soare. Se adresă prietenei sale. Arăți nedumerită – să-ți explic. Frontul comun format din preşedinți, ambasadori, generali de armată şi majoritatea directorilor executivi de la Fortune 1000, a descurajat declarațiile politice oportuniste. Cine încearcă asemenea mutare acum, va fi batjocorit şi înlăturat din viața publică. E curată sinucidere.

Cherry admise că nu gândise în ansamblu.

— Mâine mă întorc la Toronto. Cred că e ultima mea călătorie în sud, cel puțin pentru o vreme. După cum ai spus, se vor impune în curând restricții, ne vor limita spațiul de mişcare.

Umbra aruncată de clădirea de birouri de la căpătui aleii se alungea spre ele, atingându-le vârful pantofilor. Bărbați în costume treceau vorbind tare despre scăderea cu zece procente a bursei de valori. Banii erau centrul atenției lor, dar acest lucru avea să se schimbe repede.

— O să ne înghită în curând, remarcă Romana Pilb, arătând cu bărbia spre umbra sucită care îi urcase deja pe gleznă.

— În final, nu va fi uşor pentru nimeni, nu reuşi Cherry să se abțină de la a comenta sarcastic.

— Consensul întotdeauna naşte sentimente pozitive şi speranță. Dacă am învățat ceva, ca preşedintă a Națiunilor Unite – Apă, este că în această groapă de şerpi, compasiunea este o nestemată rară şi sunt bucuroasă pentru ce s-a obținut până acum.

Brioşa sosi şi Romana o tăie în două. Cherry îşi luă partea şi muşcă din ea. Câteva firimituri îi căzură în palma stângă. Îşi zâmbiră în timp ce savurau ciocolata care li se topea în gură.

— Apa este deocamdată în siguranță, spuse Romana, dar lupta nu s-a sfârşit încă.

Umbra clădirii îşi strânse gheara pe partea de jos a trupurilor lor, urcând cu repeziciune. Aleea devenise tăcută, sunetul îndepărtat al claxoanelor ajungea la ele ca dintr-un alt univers. Masa vibră deodată de bâzâitul telefonului lui Cherry. Aruncă firimiturile din mână pe farfuria din fața ei, apoi atinse ecranul.

„Am identificat cine a plănuit explozia în Toronto şi motivul!!! Bonusul în inbox. Dar mai contează acum?”

Grupul Anonymous era secretos ca întotdeauna. Îi dăduse o informație bună, însă îi punea o întrebare retorică.

— E totul în regulă? întrebă Romana.

Cherry înghiți ultima îmbucătură de brioşă, îşi şterse mâinile pe şervețel şi o fixă pe prietena ei.

— Să te întreb ceva... în acel moment putea doar ghici ceea ce Anonymous voia să spună cu „mai contează acum?” Ar trebui, ca mişcare, să mai urmărim acele companii şi persoane care au cauzat aşa de multă pagubă sau să considerăm votul de ieri ca o ofertă de pace, un moment de resetare pentru toți?

Romana îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masă. Aşează ceaşca goală de cafea în farfurie şi o împinse spre mijlocul mesei.

— Acest nou început ar trebui să aibă o bază puternică, de încredere. Nu mă aştept la o cooperare sută la sută, dar numărul escrocilor va scădea şi-i vom eradica de tot.

— Aşadar, ar fi bine să uităm ce a fost la Toronto?

În interiorul ei, Hayyin refuza. Justiția trebuia să triumfe, indiferent de consecințe.

— Nu pot accepta un act care a dus la atât de mulți morți. Şi eu am pierdut câțiva prieteni, dar sunt dispusă să iert. De ce să car astfel de poveri, în loc să privesc înainte?

O căldură intensă îi cuprinse pieptul lui Cherry. O luă ca un semn că Romana avea dreptate – de ce să te gândeşti la un trecut mânjit, ale cărui răni erau încă infestate cu puroi? Făcu semn chelnerului, cerând nota de plată.

— Te voi ține la curent despre orice schimbare privind starea de sănătate a lui Kahuna. Zilele trecute am primit un e-mail de la neurochirurgul lui. În ultimele opt luni a lucrat la o tehnologie care-l poate readuce din comă. Are speranțe mari.

Romana Pilb se ridică şi se aplecă să-şi îmbrățişeze prietena.

— Mă voi ruga pentru el în seara asta. Pe curând.

Îşi puse geanta pe umăr şi plecă înapoi în clădirea Națiunilor Unite, gata să continue lupta.

CAPITOLUL XVIII

Ilanda o salută pe Cherry, care intră în biroul ei renovat, aflat în interiorul fostei şcoli de pe King Street.

— Latră-te, în sfârşit!

Schimbările în designul arhitectural cerute de neurochirurg transformaseră clădirea într-un loc mult mai plăcut şi mai practic.

Ilanda înconjură biroul, pentru a-şi îmbrăţişa prietena şi o prezentă bărbatului cu piele închisă la culoare care şedea pe canapea. Cămaşa lui colorată îi conferea o aură unică.

— Ojani, ea e Cherry Mortinger, activista *APT* de care ţi-am spus. Ea e cea care ne-a ajutat să asigurăm fondurile pentru a cumpăra această locaţie şi a o transforma într-un spaţiu de cercetare de primă mână.

Bărbatul se ridică şi întinse mâna, un zâmbet larg brăzdându-i faţa. Cherry simţi un iz vag de scorţişoară şi alte mirodenii pe care nu le cunoştea.

— Cherry... Ojani, singura persoană pe care o cunosc implicată într-o afacere, foloseşte proprietăţile cristalelor. Conceptul lui, dezvoltat acum câţiva ani, este cel mai apropiat de ceea ce dorim noi să realizăm prin cercetarea noastră.

Ojani îşi flutură mâna cu modestie.

— Nu mă pot compara cu viziunea Ilandei.

— Şi el este un vizionar, accentuă doctorița, şi modestia nu e mereu cea mai bună calitate. Ojani are o paletă foarte variată de mostre de sânge, pe care le foloseşte pentru intensificarea experiențelor.

— Te referi la escaladarea muntelui Kilimanjaro, de care mi-ai menționat anul trecut? întrebă Cherry.

— Corect. Ilanda se întoarse la scaunul ei şi făcu semn musafirilor să ia loc. Convingerea mea inițială, de nezdruncinat, despre relația profundă între apă şi cristale, a fost corectă. Nu că n-aş avea încredere în oamenii deştepți de dinaintea mea care împărtăşeau aceleaşi convingeri, dar faptul că am ajuns singură la această concluzie îmi dă mai multă satisfacție.

Ojani îşi sprijini corpul de brațul canapelei. Cherry citi în ochii lui admirația pe care o avea pentru Ilanda.

— N-ai mai auzit de mine în ultimul timp pentru că nu vreau să dau rezultate parțiale, spuse neurochirurgul adresându-se lui Cherry. Ultimele trei luni au fost atât de intense, abia reuşeam să ajung acasă să-mi schimb hainele. Am demisionat din funcția de la spitalul St. Michael, spuse ca o completare, făcând cu ochiul prietenei sale.

— Ce? De ce?

— Ți-am spus: nu mă puteam concentra. Acest domeniu nou este mult mai interesant dacă te dedici total.

— Nici măcar cu jumătate de normă?

Ilanda îşi scutură capul.

— Nu, cel puțin pentru o perioadă.

Trăsăturile ei aspre erau pătrunse de entuziasm. Părea sincer fericită şi satisfăcută de experiență. Mai mult ca sigur că munca ținea departe şi amintirile despre Maahes.

— Ar trebui să vedeți splendoarea acestor structuri moleculare. Sunt realmente divine. Cu cât sunt mai pure, cu atât e mai bun tiparul lor intern. Sunt ireproşabile...

— Sunt practice sau nu? îi întrerupse Cherry discursul.

Ojani chicoti de nerăbdarea activistei. Îşi încrucişă picioarele, trase un fermoar invizibil peste buze şi aruncă cheia.

— Foarte mult. Cristalele pot fi tăiate pe orizontală şi încărcate cu procedurile de cod care utilizează vibrațiile pentru codificarea informațiilor, să depoziteze date şi să le facă accesibile mai târziu pentru transfer. Codul poate, de asemenea, să deschidă anumite zone ale creierului.

— Mai mult decât cele 5 sau 10 procente? întrebă Cherry.

Ilanda zâmbi şi se uită la Ojani, făcându-i semn cu capul să intervină.

— Vă propun să facem câțiva paşi şi să discutăm în acelaşi timp.

Se ridică şi făcu un gest de invitație spre uşă. Cherry ieşi prima, apoi Ilanda şi Ojani. Cotiră spre treptele care duceau la următorul etaj.

— Simbioza dintre apă şi cristale deschide un nou teritoriu de cercetare, spuse Ojani, mergând alături de activistă. Când mi-am început afacerea, înțelegeam foarte puține despre adevăratul lor potențial. Doream ca clienții mei să primească o experiență unică şi atât de autentică încât să revină cât mai des, iar entuziasmul lor să atragă mai multă lume.

Cherry îşi ținea capul aplecat în timp ce mergea şi asculta cu atenție.

— Dar câțiva – din motive pe care nu le pot explica – au trecut dincolo de nivelul filtrat de cristale, trăind o extindere a minții care depăşeşte înțelegerea mea. Şi aceştia nu sunt genul care meditează. Se pare că în ei au fost activate anumite sensibilități.

— Când ai aflat? întrebă limnologul.

— Nu imediat. Unora le-a luat luni întregi să fie sinceri despre sentimentele profunde care au fost declanşate de proces.

Ajunseră la etajul superior şi Ilanda îi conduse la un salon de recuperare. Deschise uşa şi intră. Privirea lui Cherry era blocată de statura impozantă a doctoriței, însă auzi vocea

Marinkăi. Se repezi la havaiană şi o strânse la piept, iar îmbrăţişarea fu reciprocă.

— Scuze că n-am mai ajuns la spital de câteva luni! Am fost extrem de ocupată, spuse, încercând să se justifice.

— Am fost pe mâini bune. De altfel, Ilanda mi-a interzis să-ţi dau veşti despre sănătatea tatălui meu. A vrut să surprindă pe toată lumea cu rezultatul operaţiei.

Expresia Marinkăi se îmbunătăţise şi-i revenise vioiciunea din ochi; părea să radieze de fericire.

— Ai făcut-o? aproape că strigă Cherry.

Se-n toarse spre Ilanda, care părea să zâmbească prin toţi porii ei.

Marinka dădu din cap spre doctor şi se dădu la o parte, în spatele ei, sprijinit de perne, se afla Kahuna, privind conversaţia.

— Kahuna Lapa'au, spuse Cherry, simţind un val de energie împingând-o să păşească spre el.

Îi luă mâna şi i-o strânse cu blândeţe, transmiţându-i cât mai multă recunoştinţă. Se uită înapoi la însoţitorii ei.

— Bună surpriza, nu-i aşa? zise Ojani.

— A fost greu pentru mine să nu împărtăşesc lumii acest miracol. Am vrut să-l vezi pe tata numai după ce se întoarce din călătoria sa printre astre.

Cherry nu se putea abţine să nu se minuneze de cristalele de culoarea chihlimbarului din

ochii transformați ai lui Kahuna. Marinka se mută pe partea cealaltă a patului. Nu erau tuburi ataşate de Kahuna, ci doar o canulă nazală pentru un surplus de oxigen. Îi dispăruseră tatuajele de pe cap şi față, fiind înlocuite cu piele nouă, preluată de pe spatele lui. Arăta ca o altă persoană, însă mărimea capului continua s-o impresioneze pe Cherry, chiar dacă, sub cămaşa de noapte, corpul lui părea mai puțin impresionant. Era proaspăt bărbierit şi aspectul lui general indica o stare îmbunătățită a sănătății.

— Ochii săi ne urmăresc peste tot, spuse Marinka lui Cherry. Bătu uşor cu palma mâna tatălui ei, cu un sentiment de încredere. E semn bun.

Marinka se uită spre locul unde stăteau Ilanda şi Ojani.

— Toate semnele sale vitale sunt stabile, confirmă Ilanda. Nanoboții au deschis o traiectorie în creier şi au început deja să dezvolte modele neurale noi. Diagrama de recuperare va arăta un vizibil progres în mai puțin de o săptămână.

— Când crezi că vom putea face anunțul?

Celelalte două femei schimbară o privire rapidă, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul şi Cherry era ultima care afla.

— Imediat ce tatăl meu va fi în stare să se ridice de unul singur şi nu va mai depinde de tuburi. Asta va fi un argument puternic.

Cherry privea fascinată valurile de culori şi nuanţe scânteind în razele jucăuşe ale soarelui ce pătrundeau prin fereastră.

— I-au revenit funcţiile locomotorii, dar muşchii au nevoie de terapie. Zona din creier care comunică cu corzile vocale e singura care nu se poate reface, spuse Ilanda.

— Săptămâna viitoare e programat la o altă intervenţie: un sintetizator de vorbire alimentat cu o inteligenţă artificială, capabilă să răspundă stimulilor multipli. Toate informaţiile pe care le va accesa vor fi depozitate pe cristale şi legate semantic cu orice informaţie descărcată în prealabil sau disponibilă pe internet. Va deveni prima fiinţă umană cunoscută ca tehnologic perfecţionată.

De când Cherry o cunoscuse pe Ilanda, era prima oară când doctoriţa îşi lăuda realizările. Îi răspunse cu un zâmbet încurajator şi spuse din toată inima:

— Mulţumesc!

Urmând sfatul direct al Romanei Pilb, Cherry nu menţionă numele celor responsabili pentru explozia de la conferinţa *APT* din Toronto. Erau multinaţionale care făceau afaceri în Hawai, împotriva cărora Kahuna se luptase pentru a nu transforma insulele în laboratoare în aer liber.

Se folosiseră de conferință ca să-l elimine pe Kahuna, ştiind că lumea va arăta cu degetul spre industria apei, spunea mesajul de la Anonymus. Nişte ticăloşi!

Cherry dădu drumul mâinii hawaianului şi se îndepărtă de pat.

— E la curent cu ce se-ntâmplă prin lume? îi întrebă pe toți trei. Sau cu ce i s-a întâmplat lui?

Ojani rămase tăcut. Marinka se aşeză pe un scaun pliant, îşi trase părul peste umăr şi răspunse, aproape şoptind:

— Încă nu. Un şoc emoțional îi poate declanşa vreun neurotransmițător sau să provoace dezechilibre chimice. Corpul lui îşi revine încet la normal, în termenii săi, fără să folosească semnale false.

— A fost o decizie unanimă, zise Ilanda. Se aşează pe un fotoliu de lângă fereastră. Trebuie mai întâi să se obişnuiască cu transformările prin care trece. Este o adaptare graduală, va trebui să controleze caracteristicile integrate ale IA şi software-ul de dezvoltare pentru cristal. Dacă până acum a avut o conexiune conştientă cu planul astral, nu putem prevedea cum s-ar putea schimba asta.

Cherry se sprijini de tocul uşii, să-i poată cuprindă pe toți cu privirea.

— Ar putea cristalul să-i scadă senzitivitatea şi să-i închidă canalele de comunicare?

Se uitară în acelaşi timp la Kahuna, aşteptând parcă să răspundă la întrebare, dar el privea înapoi la ei cu calm, ca şi cum şi-ar fi asigurat vizitatorii că resursele sale vor controla şi tehnologia mai mult decât modernă.

— Tată, te simți altfel decât înainte? Clipeşte o dată pentru da şi de două ori pentru nu.

Kahuna nu clipi deloc. În schimb, privi intens, alegând a treia opțiune.

— Nu sunt sigur.

— Am pus o oglindă în fața lui, spuse Ojani, spărgând liniştea. A scos un sunet gutural caraghios. Sunt convins că la început nu s-a recunoscut. Implanturile au devenit centrul de atenție şi îi atrage pe toți. Ți s-a întâmplat şi ție, spuse către Cherry.

— Ojani, mi-ai zis mai devreme că ai oferit mostre de apă şi sânge diluat pentru experimentele Ilandei, vorbi limnologul.

— Da.

— Pe care le-ai folosit pe Kahuna?

Bărbatul se scărpină în spatele urechii.

— Le-a primit pe cele binecuvântate de călugări. Asta l-a adus pe Kahuna înapoi. Vibrațiile cristalelor erau aproape palpabile. Era ca şi când priveşti pe cineva suflând în tăciunii ascunşi sub stratul de cenuşă.

— Sunt chestii puternice, comentă Cherry.

— Creierul lui a fost zguduit de o masivă undă de şoc electrică. Cristalul a amplificat

exponențial proprietățile insuflate de călugări apei, adăugă Ilanda. Rezonanța magnetică indică o stare avansată de conştientă.

— Asta e ceea ce ai dorit să realizezi, nu? întrebă Cherry.

Îi amorțise piciorul pe care se sprijinea. Îşi masă gamba stângă de câteva ori, milioane de ace înțepând-o la atingerea ei.

— Suntem abia în săptămâna a treia şi sunt uluită de cât de repede a funcționat, răspunse Ilanda. Îşi ascunse un căscat sănătos cu dosul palmei, apoi continuă: Viziunea noastră de început tocmai s-a lărgit. Imaginează-ți aceste cristale conectate în eter, făcând schimb de informații, oferind soluții la viteză mare. Putem adăuga un strat conştient de procesare, la nivel subconştient, în timp ce ne relaxăm fizic.

Marinka chicoti.

— Hai să ne transformăm în computere organice, spuse de parcă ar fi fost amuzată de perspectivă.

— Dorința ta va fi realitate în mai puțin de o lună, confirmă doctorița.

— Serios? nu-şi putu Cherry ascunde uluirea.

— Împreună vor forma o echipa formidabilă, reafirmă Ilanda.

Nimeni nu mai vorbi preț de câteva momente lungi. Respirația prin tub a lui Kahuna şi murmurul unei discuții de pe coridor fură

singurele zgomote care perturbară calmul gândurilor lor.

— Cum a reacționat comunitatea hawaiană la această noutate? întrebă Cherry. Îl mai consideră pe Kahuna aceeaşi persoană? spuse, uitându-se la Marinka.

Hawaiana îşi privi tatăl. Ochii săi încrustați o fixau cu aviditate.

— Ele aceeaşi persoană, replică ea cu pasiune. Ducându-l acasă, îl va ajuta să se însănătoşească. Pele îl va întâmpina cu brațele deschise. Acum îmi pot termina pregătirea.

Cherry îşi aminti de preocuparea prietenei sale, care nu voia să îi ia locul tatălui înainte de a putea asimila toate cunoştințele transmise verbal din generație în generație. Cu o bruscă izbucnire de energie, Cherry se împinse în cadrul uşii. Mişcarea abruptă o ameți şi pe moment se clătină.

— Eşti bine? o întrebară toți trei, în acelaşi timp.

Apucă tocul uşii pentru a-şi menține echilibrul.

— Trebuie să plec acum. Sunt atât de fericită pentru starea bună a lui Kahuna.

Nu se putea împăca cu imaginea desprinsă din jocurile video pe care o avea acum Kahuna. Se simți ciudat în prezența lui, iar gândul că Marinka va trece prin acelaşi procedeu o răscoli şi mai mult. Dacă vor avea toți cristale

implantate, de ce să nu-şi aleagă de pe acum numele avatarurilor lor? gândi Cherry şi-şi luă geanta de pe jos. Se opri când Ilanda i se adresă.

— Am auzit de acordul global semnat sub umbrela ocrotitoare a Națiunilor Unite – e un mare câştig pentru toată lumea, dar care este următorul pas? Se vor implementa clauzele imediat sau ceva mult mai sensibil se ascunde în spatele declarațiilor?

Cherry se gândi câteva secunde, nefiind sigură la ce se referise Ilanda.

— Stipularea „cu efect imediat" nu înseamnă că marile companii îşi vor închide în mod automat operațiunile chiar de mâine dimineață. Procesul de evaluare a relocării angajaților, securizarea noilor locații şi multe alte amănunte va lua timp, explică doctorița. Nu te uita aşa la mine. Ştiu toate aceste aspecte din tiradele lui Maahes, când compania a fost forțată să ia măsuri similare în câteva țări.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui. Nu există un plan B; asta e! Sau, cel puțin, eu n-am aflat de o altă inițiativă.

Vocea i se subție de frustrare că prietena ei nu avea încredere în metodele lor. Sau poate credea că procedurile complicate, inutile, ale birocrației, vor întârzia procesul.

— Apa încă nu ştie despre intenţiile noastre bune. Ne va lovi în continuare, pe pământ şi în aer, până vom găsi o cale să comunicăm cu ea.

Ilanda îşi ridică umerii şi-şi înclină capul, parcă mirată că Cherry nu se gândise la o opţiune alternativă.

— Am spus-o şi înainte: există o discrepanţă evolutivă între noi şi apă. Avem nevoie de un limbaj comun. Să ne conectăm cu apa pe un nivel mult mai adânc, asta e cheia.

Cherry se dădu în spate până se putu rezema iar de uşă.

— Lasă-mă un moment, te rog. Nu era sigură dacă mintea ei căuta un răspuns sau o scuză pentru o plecare rapidă.

Ideea comunicării cu apa rezonă în psihicul ei, făcând-o să îngheţe. Avusese o viziune despre o carte copertată, minunat colorată, deschisă la prima pagină. Era aruncată în noroi. Instinctiv, ştiu că niciun efort fizic n-ar fi putut scoate cartea din îmbrăţişarea aceea lipicioasă. Nu înţelegea semnele şi scrijeliturile de pe pagini. Se forţă să citească, dar rândurile pluteau iute pe suprafaţa alb-gălbuie, rearanjându-se în cuvinte care aveau sens, dar paginile se întorceau prea repede. Inscripţii similare, în roşu şi verde, piramide şi conuri se transformau când erau atinse de vibraţiile intenţiei ei. Eliberă pagină după pagină din strânsoarea noroiului, spărgând codul într-un limbaj cunoscut. Se

simțea ca şi cum se trăgea singură afară din mocirlă, dar intuiția îi spunea că mesajul era mult mai adânc.

— Comunică cu apa, repetă ea mental.

Răspunsul i se arătă la fel de brusc ca un prădător pe o pajişte de gazele: Masaru Emoto tradusese cuvintele în imagini, reprezentând simțămintele apei. Ne-a dat primele litere ale alfabetului. Ne-a arătat calea, dar noi ne-am oprit acolo, incapabili să-i înțelegem mesajul.

— Da, este nevoie de un limbaj comun cu apa, spuse. Ceilalți o priviră, nesiguri după lunga ei tăcere. Tu lucrezi cu cristale şi apă. Codifică un mesaj despre noile noastre intenții de a stopa dezastrul ecologic şi dă-i drumul în ocean. Apa îl va decodifica. Şi, în acelaşi timp, poți completa vocabularul pe care-l folosim când comunicăm cu apa.

Se întoarse să plece, încă bântuită de sclipirile din privirea lui Kahuna.

Cuprins

CAPITOLUI I 5
CAPITOLUL II 35
CAPITOLUL III 49
CAPITOLUL IV 75
CAPITOLUL V 89
CAPITOLUL VI 107
CAPITOLUL VII 116
CAPITOLUL VIII 147
CAPITOLUL IX 175
CAPITOLUL X 188
CAPITOLUL XI 211
CAPITOLUL XII 224
CAPITOLUL XIII 238
CAPITOLUL XIV 252
CAPITOLUL XV 264
CAPITOLUL XVI 278
CAPITOLUL XVII 297
CAPITOLUL XVIII 317

Apa este vie!
S-a trezit şi este conştientă de toate abuzurile prin care a trecut din cauza noastră.
În ultimele săptămâni, patru platforme marine s-au scufundat în mod inexplicabil. Nimeni nu a putut fi salvat.
Avioane pline cu oameni cad din cer ca muştele. În Marea Roşie, gradul de vâscozitate al apei e comparabil cu cel al mierii. Vapoarele abia se mai mişcă.
Pentru Dumnezeu, tot n-aţi priceput?
Câte persoane trebuie să mai moară ca să luaţi măsuri şi să le puneţi în practică?!

ISBN 978-606-9057-37-7
9 786069 057377